thách, húa hôn, thất

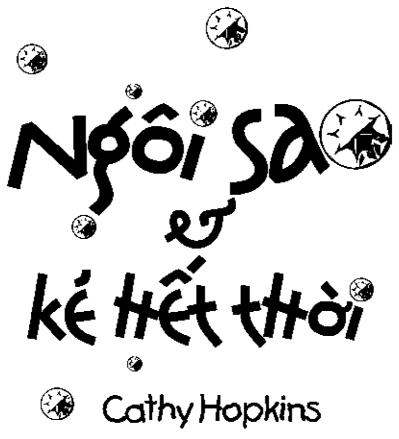

Cathy Hopkins

bestseller

Ngôi Sa Ngôi Sa ké thết thời

Minh Ngọc dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRỂ

Chân thành cảm ơn đến Brenda Gardner, Yasemin U**Ç**ar và tập thể đáng yêu tại Piccadilly. Đến Rosamary Bromley tại Juvenilia. Và Becca Crewe, Alice Elwes, Jenni Herzberg và Olivia Mc Donnell vì tất cả những email trả lời cho các câu hỏi của tôi về tuổi teen ngày nay.

Lời nói đầu

Cathy Hopkins sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện tại cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo.

Trước khi viết văn, cô đã làm nhiều nghề khác nhau (không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài trong số này đã được cô cho vào truyện của mình. Tuy nhiên viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi 14 lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Tính đến năm 2007 thì cô đã có 42 quyển sách được xuất bản ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của Cathy Hopkins đề cập đến các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

Ngoài bộ truyện Thách, hứa, hôn hay thật mà các bạn đang cầm trên tay, Cathy Hopkins còn là tác giả của Cặp bè cặp bạn - đã xuất bản ở Việt Nam - Cinnamon Girl, Zodiac Girl...

Thách, hứa, hôn hay thật xoay quanh năm người bạn: Cat, Becca, Lia (ba cô bạn này 14 tuổi), Squidge và Mac cùng 16 tuổi. Cat nhỏ nhắn, tốt tính và đáng yêu như một chú mèo. Lia là con gái của một ngôi sao nhạc rock, cực kỳ

giàu có nhưng không hề kênh kiệu tí nào. Becca thì sở hữu một giọng hát tuyệt vời, ngoài ra còn có một chút bốc đồng, một chút ta đây (suỵt). Squidge vui tính lúc nào cũng kè kè bên mình chiếc máy quay. Và cuối cùng là Mac, anh chàng London sống ở Cornwall, vẽ vời cực siêu. Nhưng trên tất cả, họ là những người bạn rất tốt, luôn yêu thương và động viên nhau. Bộ năm này đã cùng nhau trải qua rất nhiều "phi vụ", và hầu như đều khởi đầu bằng trò chơi Thách, hứa, hôn hay thật.

Đây là một trò chơi khá quen thuộc với các bạn nước ngoài. Thách, hứa, hôn hay thật là bốn lựa chọn mà người chơi phải chọn lấy một để thực hiện. Thế này nhé: ví dụ như Cat chọn "thách", cô bé sẽ phải thực hiện một lời thách đố mà các bạn đưa ra; tương tự với "hứa", sẽ phải hứa thực hiện một điều gì đó, cũng do các bạn đưa ra (trời ơi, nhiều khi oái oăm lắm kìa); với "hôn", cô bé sẽ phải hôn một người hay một vật nào đó. Còn "thật", Cat sẽ phải bật mí một bí mật cho mọi người...

Muốn biết các trò oái oăm và các bí mật được bật mí chứ? Còn chờ gì nữa nào?

Mời các bạn!

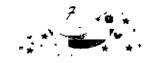
NHÀ XUẤT BẢN TRỂ

"Thư đến rồi, Lia," mẹ gọi lúc đi ngang qua phòng tôi.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, dõi theo chiếc xe chở thư đang đi xa dần. Hôm nay là một ngày trong trẻo, cảnh vật nhìn từ cửa sổ phòng tôi đẹp rực rỡ. Đầu tiên là những bãi cỏ trước nhà, rồi hàng mẫu đất chạy xuống bờ biển, và bãi biển của chúng tôi. Mặc dù đã về hẳn nhà phải đến tám tháng rồi, nhưng mỗi sáng, giây phút mở rèm cửa ra vẫn đem lại cho tôi sự thích thú vô cùng, đây đúng là một sự thay đổi hoàn toàn so với quang cảnh toàn những nhà với nhà mỗi khi nhìn ra ngoài cửa sổ hồi tôi còn học nội trú ở London.

"Con xuống ngay đây," tôi trả lời, rồi vào phòng tắm lấy túi trang điểm. Tôi chẳng việc gì phải vội xuống nhà cả. Không phải hôm nay. Hôm nay là thứ Sáu, ngày 14 tháng Hai. Ngày Valentine. Cũng có nghĩa là những tấm thiệp sẽ được gởi đến, mà tôi thì biết chắc rằng chẳng có tấm nào cho mình.

Tôi bôi chút son bóng và nhớ lại hồi năm ngoái, lúc vẫn còn ở nội trú. Hồi đó tôi có cả đống thiệp và cả đống bạn trai. Jason, Max, Elliott, Leo, Edward. Không phải là gì nghiêm trọng, chẳng phải là bạn tâm giao tâm hồn gì gì hết, chỉ là đám bạn hay tụ tập với nhau thôi. Nhưng dù thế thì cũng vẫn có những cuộc hẹn, rồi cả thiệp nữa. Bọn tôi thường gửi thiệp cho nhau, để cho vui và cũng để không ai bị sót ra ngoài.

Cuộc sống đã thay đổi khá nhiều kể từ khi tôi chuyển về Cornwall này. Trường mới, bạn mới, mọi thứ đều mới, trừ vụ tình cảm yêu đương. Tôi không hề có một cuộc hẹn nào. Thế mới có chuyện là tôi cũng chẳng mấy hy vọng ở thiệp Valentine.

Tôi loanh quanh trong phòng chuẩn bị đi học, rồi cũng đành chịu thua tính tò mò. Biết đâu có một tấm thiệp từ một người bí ẩn nào đó đang âm thầm để ý mình thì sao. Một người hâm mộ chưa lộ diện sẽ là điều tuyệt vời thứ hai sau kem hồ đào kẹo mềm. Đúng rồi, trong tủ lạnh vẫn còn một "điều tuyệt vời nhất trên đời" đó, tôi nghĩ bụng và vơ vội túi xách chạy xuống nhà.

Mẹ đang ngồi phân loại thư ở bàn bếp, mẹ ngước lên nhìn, và theo như cái nhìn đó thì có thể nói là tôi đã đúng. Không có gì cho tôi cả.

"Không sao," tôi nói. "Con cũng chẳng nghĩ là có."

Mẹ lắc đầu. "Mấy cậu con trai ở đây, tất cả đều cần đi kiểm tra lại đầu óc thôi." Mẹ nói và chỉ cái bình trên bàn. "Mẹ vừa làm nước đấy. Củ cải đường, cam với cả mâm xôi. Con rót uống đi."

"Thôi ạ, con uống nước cam không thôi."

Nước ép là một trong những niềm đam mê của mẹ, phần là vì những lí do sức khỏe, phần là cho sắc đẹp. Mẹ tôi bốn mươi tuổi rồi nhưng trông chỉ như mới ba mươi, mẹ bảo đó là nhờ

nước ép. Mẹ nói dùng nó sẽ ăn gian được khối tuổi, rồi còn giúp làn da luôn căng mịn nữa. Thật ra thì có vài món pha chế của mẹ uống cũng khá ngon, nhưng vài món thì phải nói là kỳ cục, vô cùng là kỳ cục. Tôi nhìn thứ chất lỏng đỏ sẫm trong máy xay. "Mẹ không định mời khách đến nhà mình tối nay dùng món này đấy chứ?"

Mẹ cười. "Không, tất nhiên là không. Chúng ta sẽ dùng Bellinis, vì chủ đề buổi tiệc là Venice."

"Tức là champagne với nước đào ấy ạ?" tôi biết là vì chị Star của tôi mê thứ này lắm. Trong tủ lạnh ở căn hộ nhỏ xíu ở Notting Hill của chị ấy lúc nào cũng có trữ một chai champagne với một hộp nước đào. Đôi khi tôi cũng buồn cười vì đó là *tất cả* những gì có trong cái tủ lạnh đó, tôi đến nhà chị thì thường phải tự đi mua thức ăn đàng hoàng về mà ăn. Không phải Star không ăn gì, tất nhiên phải có chứ, chỉ là chị ấy ăn ngoài là chính chứ có mấy khi ăn ở nhà đâu.

Mẹ gật đầu. "Gần quảng trường St Mark ở Venice có một chỗ gọi là Harry's Bar, ở đó nổi tiếng với món Bellinis."

"Harry's Bar? Nghe không có vẻ Ý gì cả. Con nghe giống một quán cà phê nào đó ở cực đông London hơn."

"Ù," mẹ nói. "Nhưng ở cực đông đó có thể có một quán nổi tiếng tên là La Dolce Vita bán trà hảo hạng nhất thành phố."

Tôi cười. Mẹ tôi đang trong cơn say tổ chức tiệc tùng. Nếu mẹ có phải làm việc thì đó chắc chắn sẽ là công việc hợp nhất với mẹ, bởi vì mẹ lúc nào cũng bận rộn tổ chức tiệc tùng hay lên kế hoạch cho lần tiếp theo. Lúc nào cũng là đỉnh của đỉnh. Lần này, những người tổ chức tiệc đã đến từ mấy tuần trước để tái hiện Venice cho một bữa tiệc mặt nạ được tổ chức trong một cái lều ở chỗ đẹp nhất trong vườn. Tôi có cảm giác như đang sống trong một khách sạn với tất cả những chiếc xe chuyển thực phẩm, rồi mọi người nhộn nhịp trang hoàng đèn đóm, dựng khung, đặt hoa...

"Có thiệp cho Casanova không mẹ?" tôi hỏi.

Casanova đây là anh trai tôi, Ollie. Anh học nội trú ở London, mỗi tháng chỉ về một lần nhưng cũng đã kịp có cả một hàng dài người hâm mộ ở đây, trong đó có cả con bé Cat bạn tôi.

Mẹ đếm. "Ba tấm. Nhưng chắc các cô cũng biết nó ở trường cả tuần nên gửi thiệp đến đấy rồi."

"Chắc thế," tôi nói. "Chắc bưu điện phải thuê thêm xe mới chở đủ cho anh ấy." Ollie luôn luôn là nam châm hút con gái. Anh ấy thừa hưởng từ mẹ một cấu trúc xương tuyệt vời, đôi mắt xanh, nhưng tóc thì sậm như bố chứ không phải màu vàng như mẹ con tôi. Tôi uống nước và tự hỏi không biết Cat có gửi thiệp cho anh Ollie không. Nó với Ollie đã "có gì" hồi hè rồi. Không phải gì chính thức cả, nhưng mỗi khi ở gần là rõ ràng hai người đấy bị hút nhau. Nó biết anh Ollie là người sợ ràng buộc nên cũng chẳng hy vọng gì nhiều. Có lẽ đó là một trong những điều làm Ollie thích ở Cat, nên nó với anh ấy mới còn dài lâu như thế. Trong khi những cô khác thì cứ lao đến ầm ầm và muốn trói nghiến lấy anh ấy thì nó tỏ ra tỉnh bơ. Cách tốt nhất để có được anh ấy là mặc kệ, chính là cách mà Cat đang dùng rất nghề.

"Mẹ nhận được một tấm của bố," mẹ cười lúc đặt một tấm thiệp hoa hoành tráng lên bàn bếp. "Và bố con cũng nhận được món quà quen thuộc."

Bố tôi là Zac Axford, ca sĩ chính trong ban nhạc rock Hot Snax, khá nổi vào những năm 80. Đến tận bây giờ bố vẫn còn có khá nhiều người hâm mộ trung thành, những người không bao giờ quên bố, dù phần lớn đều đã ở tuổi bốn mươi. Tôi thường trêu là bố giống như Cliff Richard với đội fan trung niên, nhưng với vẻ ngoài ngôi sao nhạc rock bụi bặm, quần jeans rách teng beng, áo khoác da và mái tóc dài đến vai, trông bố giống Mick Jagger hơn là Cliff.

Tôi xuống sảnh lấy áo khoác và ra ngoài đợi cô Meena, quản gia nhà tôi, lấy xe Mercedes chở tôi đi học. Hai con chó săn lông xù dở hơi Max và Molly đang nhảy chồm chồm đến thực hiện nghi thức chào hỏi buổi sáng của chúng, gồm có vồ lên người và liếm láp. Ít nhất thì bọn mày cũng yêu tao, tôi nghĩ thầm lúc Max suýt làm tôi ngã ngửa.

Tôi không thể không cảm thấy thất vọng vì đến một tấm thiếp cũng không nhận được, dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Thôi bỏ đi, chẳng có gì to tát cả, tôi tự bảo mình như vậy. Ở đây tôi không có bạn trai, thì sao nào? Ít nhất tôi

cũng đã có được những người bạn tốt – Cat, Becca, Mac và Squidge. Bọn họ rất tuyệt, hơi khác với nhóm của tôi ở London ở chỗ họ có những mối quan hệ dài hơi hơn nhiều. Becca đã hẹn hò với Mac được sáu tháng rồi, Cat với Squidge thì đã yêu nhau vài năm trước khi chia tay mới hồi hè rồi, lúc nó bị dính bùa của chàng Casanova. Mối quan hệ dài nhất mà tôi, hay đứa bạn nào của tôi ở London có cũng chỉ được chừng ba tháng. Không ai muốn bị cột chặt với một người nào cả.

Tuy vậy, nhóm bạn mới của tôi thật sự rất tuyệt vời, khiến tôi có cảm giác ấm áp ngay từ đầu. Ngày đầu tiên đi học ở đây tôi đã cảm thấy đờ hết cả người và thậm chí đã tự hỏi không biết có phải việc xin chuyển trường là một quyết định sai lầm hay không. Không phải là tôi không yêu trường cũ của mình, tôi có yêu, và tôi đã có những người bạn tốt ở đó – Tara, Athina, Gabby, Sienna, Isobel, Olivia và Natalie. Nhưng sau khi bố mẹ mua nhà ở đây thì mọi chuyện thay đổi. Tôi phải học nội trú trong khi tất cả các bạn tôi đều chỉ có học sáng và chiều. Vài

buổi tối tôi cũng hơi thấy cô đơn. Hơn thế nữa, đoạn đường từ trường về nhà mỗi cuối tuần xa quá. Tôi cảm thấy như chẳng bao giờ thật sự gặp được bố và mẹ vì tôi cứ phải ở trên tàu đi đi về về. Ollie thì không sao. Anh ấy muốn ở nội trú, nhưng tôi đã bảo với mẹ là muốn về ở nhà và học ở trường gần nhà. Mẹ chẳng mảy may phản đối hay là cố thuyết phục gì cả, không tí nào hết, tôi nghĩ mẹ cũng nhớ tôi nhiều như tôi nhớ mẹ. Mẹ nói chuyện với cô hiệu trưởng ở đây và thỏa thuận xong xuôi. Tôi chuyển về trường này sau khi học hết năm lớp Tám.

Khi đến trường mới, tôi nhận thấy mọi người đã quá rành nhau rồi, mọi người chuyện trò rồi tay bắt mặt mừng lúc gặp nhau sau mấy tháng hè. Ai cũng đều đã quen thuộc với mọi thứ, lớp học, rồi giáo viên, rồi bạn bè. Còn tôi thì, học sinh mới của khối Chín, tự hỏi không biết mình sẽ hợp được vào đâu, nếu có. Tất cả những nhóm này, nhóm nọ, tình bạn của họ rõ ràng đã được tạo lập từ lâu lắm rồi, và tôi không biết có phải số phận mình là phải lẻ loi suốt cả năm này, chỉ có thể đứng ở ngoài

cuộc mà nhìn vào hay không. Điều đó không làm tôi thích thú tẹo nào, thêm vào đó tôi lại còn nhớ các bạn cũ ở London nữa. Cat chính là cứu tinh của tôi. Nó đề nghị dắt tôi đi xem trường và chúng tôi ngay lập tức bập luôn vào nhau. Nó là một trong những người chân thật, khiêm tốn và tốt tính nhất mà tôi từng gặp. Mẹ của Cat mất hồi nó mới chín tuổi, có lẽ điều đó đã làm cho nó trưởng thành lên từng đêm. Chắc chắn là vậy, sự nhạy cảm của nó với mọi người mỗi khi họ gặp khó khăn hay mất mát gì xuất phát từ cảm giác bị mất mát của chính nó sau khi mẹ qua đời.

Vừa lúc đó tôi nghe thấy tiếng còi xe ngoài ga-ra. Tôi hít một hơi dài, chuẩn bị tinh thần đối mặt với màn tra vấn không thể thoát được ở trường.

Lúc tôi đến trường thì mọi người đang tụ tập ngoài hành lang, tất cả đều nói về bữa tiệc Valentine ở trường và những tấm thiệp, câu chuyện của họ đầy những lời thì thào, tiếng cười khúc khích và những cái liếc nhìn bí ẩn, như kiểu mọi người đang cố đoán xem ai đã gửi thiệp cho ai, và ai đã để thiệp trong ngăn tủ hay ngăn bàn của ai.

"Thế cậu được bao nhiêu?" Becca hỏi.

"Trời, nhiều quá sao đếm được," tôi trả lời và cố không cười. Tôi bắt đầu xòe tay ra đếm.

"Một của Robbie Williams, một của Matt Damon, một của Eminem..."

Mắt Becca tròn xoe hết cỡ. "Thật á?"

Cat nhéo tay nó. "Ngốc à, nó đùa đấy."

Tôi cười. Becca thật là ngố. Nó cứ nghĩ bố tôi làm trong ngành âm nhạc nên chúng tôi biết hết mọi người hay sao ấy. "Thế cậu được bao nhiêu, Bec?"

"Một thôi, chắc của Mac," Becca nói và kéo tóc buộc thành đuôi ngựa đằng sau. "Ít nhất thì thế cũng dễ coi vì tớ cũng gửi cho anh ấy một tấm. Thế còn Cat?"

"Một. Cũng chẳng biết của ai. Đầu tiên tớ nghĩ là của Squidge vì lâu rồi bọn tớ vẫn gửi thiệp cho nhau, nhưng không phải chữ anh ấy. Chữ anh ấy viết ngoàn ngoèo kiểu gì tớ cũng nhận ra ngay."

"Mọi người ký tên vào thiệp Valentine có phải hay hơn không," Becca nói. "Đỡ mất công đoán già đoán non."

"Ở một số nơi người ta cũng làm thế đấy," tôi nói. "Hồi ở trường cũ tớ có một đứa bạn người Mỹ, nó bảo đôi khi người ta cũng ký tên lên đấy."

"Ù, nhưng thế thì mất cả kỳ bí," Cat lại nói. "Đoán mới vui."

"Thế cậu có tặng thiệp cho Squidge không?" tôi hỏi.

Cat lắc đầu. "Bọn tớ có còn như hồi trước nữa đâu."

"Thế còn Ollie?"

"Không. Anh ấy chắc chắn chẳng thiếu gì, vắng mợ thì chợ cũng chẳng bớt đông. Nhưng thật ra thì cậu nhận được bao nhiều thiệp thế Lia?"

Tôi giơ ngón cái và ngón trỏ làm thành một số không tròn trĩnh.

"Tớ không tin," Cat nói. "Nhìn cậu mà xem, cậu là đỉnh của đỉnh, cao, tóc dài vàng mượt, mắt xanh... cậu là người trong mộng của hầu hết các chàng ấy chứ! Bọn con trai rõ ràng là thèm chảy dãi mỗi khi cậu bước vào phòng. Đừng, đừng có lắc đầu, chính mắt tớ trông thấy mà. Theo quan sát của tớ thì phải đến một nửa trường này mê cậu phát điên."

"Ù, nhưng mấy chàng ở đây cứ thích phức tạp hóa vấn đề cơ," Becca nói. "Các chàng

cứ làm như nếu tỏ ra có một hành động lãng mạn nào đó như gửi một tấm thiệp mừng thì sẽ trông như Myrtle mít ướt không bằng ấy. Thật là bi kịch, bi kịch! Nhưng thế không có nghĩa là không có một đống con trai thích cậu, Lia ạ."

"Thế tại sao tớ lại chẳng hề có một cuộc hẹn nào từ khi về đây cả?"

"Bên cạnh việc cứ thích làm khó lên thì phần lớn con trai đều là một lũ gà," Becca nói. "Chẳng qua là bọn nó sợ đấy mà. Cậu xinh đẹp, một cô nàng năm sao, và phần lớn bọn nó đều tự biết mình không cùng đẳng cấp với cậu. Bọn con trai ghét bị từ chối hơn bất cứ gì, thế nên tớ cho rằng lũ gà đấy không dám mời cậu đi chơi vì sợ bị quê xệ ấy thôi."

"Tớ cũng đồng ý với Becca," Cat nói. "Mà thật ra thì cậu cũng chẳng mất mát gì đâu. Trường mình toàn ngố cả thôi ấy mà."

Becca nhéo tay Cat. "O, này, thế còn Mac?"

"Ù, tất nhiên, cả Squidge nữa, nhưng không tính họ vào đây. Đấy là bồ của mình."

Tôi không nói gì, nhưng trong thâm tâm, tôi nghĩ mình có thể thích Squidge. Nhưng tôi

không định tiến xa hơn vì Cat và Squidge đã là một đôi lâu lắm rồi, và cả hai vẫn đang có một tình bạn rất thân thiết. Tôi không biết Cat sẽ cảm thấy thế nào nếu tôi thích Squidge, và tôi thì chẳng muốn có chuyện gì với mối quan hệ của chúng tôi. Vì vậy, tôi hài lòng làm bạn tốt với anh ấy. Hơn nữa tôi cũng không nghĩ mình thuộc týp người Squidge thích. Tôi cao và tóc vàng, trong khi Cat nhỏ nhắn và tóc sậm, hơn nữa thì anh ấy cũng chưa bao giờ có một dấu hiệu nhỏ xíu nào cho thấy cũng cảm thấy như vậy với tôi.

"Vẫn còn Jonno Appleton," Becca nói và liếc nhìn anh chàng cao cao tóc chỉa ở khối Mười một, đang đứng ở cửa. "Điểm chín trên mười."

"Ù," tôi nói. "Tớ thích Jonno, nhưng đứa nào mà chẳng thế? Với cả anh ấy là của Rosie Crawford rồi, thế là bó tay. Quan điểm của tớ là không cướp bạn trai người khác."

"Mà quan tâm làm gì?" Cat nói. "Không phải tối nay Ollie sẽ dẫn chàng Michael từ London về cùng đó sao?"

Tôi cảm thấy mặt mình ửng đỏ. "Ù, Michael Bradley."

"Ollie không biết là cậu thích Michael à?" Becca hỏi.

"Không," tôi nói. "Mà các cậu cũng cấm không được nói gì, không thì chết tớ đấy. Tớ chưa bao giờ kể với Ollie, không thì lão lại sẽ nghĩ cách giúp đỡ hay gì đó, rồi lại gán ghép lung tung. Tớ muốn mọi việc xảy ra tự nhiên."

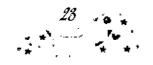
Tôi đã biết Michael từ hồi còn nhỏ xíu, và bắt đầu mê anh ấy từ hồi bảy tuổi. Nhưng anh ấy chẳng thèm để ý đến tôi, theo cái kiểu ấy ấy. Tôi chỉ là đứa em gái nhỏ của Ollie, một đứa để cho một trận trên sân tennis và ném xuống hồ bơi vào mùa hè. Nhưng tối nay tôi tính sẽ thay đổi tất cả. Chúng tôi không gặp nhau phải đến một năm rồi, và khi Ollie bảo với tôi rằng sẽ mang Michael về cùng dự buổi tiệc của mẹ thì trí tưởng tượng của tôi bắt đầu tăng tốc. Kế hoạch của tôi là thuyết phục Ollie, với Michael, cùng đến buổi tiệc ở trường với chúng tôi. Như vậy, tôi vừa có thể biểu diễn một chút trước Michael, vừa chứng minh cho cả trường thấy là tôi không phải là đứa hoàn toàn không hút được con trai. Rồi sau đó tại bữa tiệc của mẹ...

Ôi, ai biết được một đêm lãng mạn ở Venice có thể mang lại điều gì?

Tiếng chuông cuối cùng của buổi chiều vừa vang lên thì sân trường ngay lập tức vắng tanh. Rõ ràng là mọi người đều đã có sẵn kế hoạch. Về nhà, tắm rửa, mặc quần áo, trang điểm, và quay lại trường. Kế hoạch của chúng tôi là sẽ gặp nhau ở nhà của Cat, thay quần áo ở đấy, đến tiệc trường khoảng một tiếng rồi quay về bữa hoành tráng ở nhà tôi. Mẹ nói tôi có thể mời bất cứ ai tôi thích ở trường nhưng tôi chỉ mời Becca, Cat, Squidge và Mac mà thôi.

Nói thì nghe buồn cười, nhưng kể từ khi về đây, đôi khi tôi thấy hơi bất tiện vì sự giàu có của gia đình mình. Tôi không muốn mọi người nghĩ tôi khoe khoang hay phô trương. Tất cả những gì tôi muốn là được bình thường, được chấp nhận, và hồi ở trường cũ thì việc này thật dễ dàng vì hầu hết mọi người đều có bố mẹ giàu có hay nổi tiếng. Thậm chí ở khối Mười còn có một công chúa nữa kìa. Còn về đây, mọi người không được khá giả lắm, và đôi khi, tất cả những

gì họ thấy chỉ là những chiếc xe hào nhoáng, ngôi nhà rộng lớn và sự nổi tiếng của bố tôi. Có điều họ không biết đó là phần lớn thời gian bố và mẹ tôi sống rất lặng lẽ. Cả hai đều thật sự là người của gia đình. Mẹ tôi không thích gì hơn là cặm cụi trong vườn, trồng rau trồng cỏ, còn bố thì thích nhất ngồi trong phòng thu nghe nhạc và xem phim. Nhưng đó không phải những gì công chúng thấy. Họ thấy bố tôi trên tivi khi bố trả lời phỏng vấn, mà điều đó trong thời gian gần đây đã hơi hiếm hoi rồi. Hay trên MTV. Họ nghĩ bố là một người đàn ông rockn-roll hoang dại. Kiểu như Ozzy Osbourne của Cornwal vậy. Có phải là tôi chọn bố mẹ cho mình đâu. Ở đây, tôi muốn là Lia Axford – chứ không phải Lia, con gái của ngôi sao nhạc rock Zac Axford. Có sư khác nhau đấy, và đôi khi nó thể hiện ở cách mọi người đón nhận tôi ở trường. Tôi nghĩ đó là lý do vì sao tôi cố giữ tiểu sử gia đình mình càng kín càng tốt.

Tôi về gói ghém quần áo đem đến nhà Cat. Thật là nhốn nháo, có bao nhiều là người ở nhà, nhiều hơn lúc tôi đi học buổi sáng nhiều.

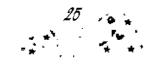
Chủ đề Venice đã thành hình. Một nhóm nhạc công ba người đang tập dợt ở sảnh, ngoài ra còn có ba cây đèn trang trí cầu kỳ lộng lẫy ở ngoài hành lang bên phải nhà, nơi có một cái lều to đã được dựng lên cho bữa tiệc. Thật là hoành tráng, tôi nghĩ bụng, và nhìn thấy mẹ đang dặn dò nốt những người cung cấp thực phẩm.

"Ollie về chưa hả mẹ?" tôi hỏi.

Mẹ hất đầu về phía cầu thang. "Anh con đang ở trong phòng với các bạn. À, Lia này, mẹ để sẵn mấy cái mặt nạ trong phòng cho con với các bạn đeo dự tiệc rồi đấy. Đừng về muộn quá con nhé."

"Vâng ạ, cám ơn mẹ," tôi nói. Ollie với các bạn? Còn ai ngoài Michael nữa nhỉ? Tôi tự hỏi khi nhảy cóc lên cầu thang. Mà cũng chẳng sao, càng đông càng vui. Tôi vội chạy vào phòng chỉnh sửa lại tóc tai và xịt chút Cristalle trước khi ra chào, và hy vọng là Michael sẽ thật sự để ý đến tôi, lần đầu tiên.

Ngay khi vừa mở cửa, tôi trông thấy một phong bì màu xanh ở trên giường mình. Tên tôi được viết trên đó rất đẹp. Tôi bóc phong bì ra,

bên trong có một tấm thiệp và một bông hồng đỏ. Trên đó ghi: *Tặng người con gái với đôi mắt màu bạc, từ một người hâm mộ đang chờ thời điểm để lộ diện. Chúc mừng Valentine.* Và ba nụ hôn.

Tôi xăm soi chiếc phong bì để tìm đầu mối và cảm thấy một sự phấn khích dâng trào. Không tem, vậy có nghĩa nó phải được chuyển tay đến, hoặc là từ ai đó ngay trong nhà này.

Hmmm. Thú vị đây, tôi đang nghĩ thì nghe tiếng Ollie và Michael ngoài hành lang.

"Vày, không phải nhóc Lia đây sao," Michael nói khi tôi mở cửa phòng. Rồi anh ấy nhìn tôi từ đầu đến chân. "Chỉ có điều không còn là nhóc nữa. Cô bé này một năm đã lớn phổng lên rồi. Trông em thật tuyệt!"

"Cám ơn anh," tôi nói, và nhìn anh âu yếm. Cho đến giờ thì mọi việc vẫn tốt đẹp, tôi nghĩ thầm khi anh gói tôi trong một cái ôm rất chặt. Anh vẫn đẹp trai rạng ngời như tôi đã nhớ-cao, da ngăm ngăm, đôi mắt nâu êm như nhung và nét thì đẹp như tạc.

"Chuẩn bị xong cho tối nay chưa?" Ollie hỏi. "Cat có đến không?"

"Có, tí nữa nó về cùng với em. Trước đó bọn em còn phải đến tiệc ở trường. Thật ra thì, em tự hỏi không biết anh và anh Michael..." Vừa lúc đó tôi nghe tiếng cửa của một trong những phòng dành cho khách mở ra rồi đóng vào đằng sau chúng tôi. Tôi quay lại và trông thấy một cô gái tóc đen dài đang tiến đến. Chị ấy thật đẹp, nét đẹp kiểu Ấn Độ với đôi gò má cao dễ thương. Ôi trời đất ơi, Ollie mang "bạn gái" về cùng. Mong là Cat sẽ không quá thất vọng. Bực thật đấy! Anh ấy *luôn luôn* làm như thế. Thích giữ xung quanh mình thật nhiều cô bạn gái, và cuối cùng thì không ai có thể gần gũi với anh ta được.

"Lia, đây là Usha," Ollie nói khi cô gái kia đến với chúng tôi. "Bạn gái của Michael."

Khi chị ấy quàng tay qua tay Michael, tôi cố gắng mỉm cười và tỏ ra thân thiện, nhưng thật tình thì cảm thấy như ngực mình làm bằng thủy tinh, và có ai đó vừa đập nó vỡ vụn. "À, vâng... chào chị Usha."

"Em vừa định nói gì?" Ollie hỏi. "Gì về bữa tiệc ấy?"

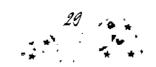
"À, ừ, em phải đi đây. Tiệc ở trường. Tụi em đến đó trước rồi mới về. Gặp mọi người sau."

Tôi chạy vào phòng, khóa cửa lại, vùi mình vào giường và chụp gối lên đầu. Bạn gái? Anh ấy dẫn bạn gái theo! Tôi đúng là đồ ngốc! Chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện này. Nhưng, dĩ nhiên rồi, một người hấp dẫn như Michael thì nhất định phải có bạn gái chứ, và Ollie thì không biết rằng mình thích anh ấy. Tôi nằm trên giường một lúc, chong mắt nhìn lên trần nhà và lẩm bẩm trong đầu tất cả những lời nguyền rủa mà tôi biết. Tôi không dám đọc to lên vì bây giờ trong nhà có rất nhiều người, nhỡ có ai đi ngang qua thì sẽ nghĩ là tôi bị điên mất. Bỗng nhiên tôi chẳng còn tâm trạng nào mà tiệc tùng nữa cả. Tôi muốn trốn dưới gầm giường, chờ mọi chuyện kết thúc.

Một lát sau, Cat gọi điện hỏi mượn cái vòng hạt đỏ của tôi, và tôi kể hết cho nó nghe.

"... thế đấy, tớ không đi nữa đâu," tôi nói.
"Tớ oải lắm và..."

"Thế cậu định làm gì đây? Trốn trong phòng cả tối hả? Đâu có làm vậy được, cậu biết mà. Nhất định mẹ cậu hay ai đó sẽ lên và lôi cậu

xuống nhà, rồi cậu sẽ phải quanh quẩn ở đó cả tối mà nhìn Michael đi với Usha. Thôi, đi, Lia, tốt nhất là cậu nên đi. Phải đi để không nghĩ đến chuyện đấy nữa. Với lại biết đâu lại rất vui thì sao. Ít nhất cũng có Bec, Mac, Squidge và tớ ở đó với cậu nữa mà."

Chúng tôi đến nơi thì tiệc ở trường đã diễn ra. Cuối cùng thì không phải tôi làm mọi người bị muộn mà là Becca. Nó mang tới sáu bộ quần áo đến nhà Cat và không quyết định được nên mặc gì. Cuối cùng nó chọn một cái quần đen với áo yếm cũng đen nốt, trông rất ngầu và sành điệu, giống mười tám tuổi hơn là mười bốn.

Cat thì mặc một cái váy ngắn màu đỏ với vòng của tôi, trông đáng yêu như mọi khi. Cái tên Cat hợp với nó kinh khủng, vì trông nó cũng hơi giống một chú mèo – ngăm ngăm, hấp dẫn, và yên bình. Mẹ và tôi đã chọn một chiếc váy ngắn óng ánh bạc lúc chúng tôi lên London lần rồi, nhưng nó trông hơi quá cho một bữa tiệc ở trường. Hơn nữa, tôi cũng không có tâm trạng sửa soạn nên chỉ mặc quần jeans với một cái áo ống màu xanh nhạt.

"Cậu mặc gì thì trông vẫn đẹp," Becca nói khi bọn tôi đang tô lại son dưới ánh đèn huỳnh quang sáng lòa trong phòng vệ sinh nữ ở trường. Tôi không thể không nghĩ đến sự khác biệt với ở nhà, nơi mẹ đặt cả nến thơm mùi hoa nhài, hoa và xà bông Floris trong tất cả các phòng khách. Còn thứ mùi duy nhất ở đây là mùi hắc khó chịu của thuốc tẩy uế mà người làm vệ sinh đã dùng để cọ rửa bồn cầu.

Bọn tôi đang đứng trước gương sửa tóc thì Kaylie O'Hara bước vào với một đứa trong đám bạn của của nó, Susie Cooke. Cat nhìn tôi ra hiệu "Đi thôi", vì Kaylie là một trong những đứa con gái luôn muốn chiếm lĩnh bất cứ nơi nào nó đến, kể cả là nhà vệ sinh. Như thể khi nó đến thì không còn ai khác quan trọng nữa. Nó phải là trung tâm của mọi sự chú ý và chắc chắn rằng nó rất nổi tiếng, đặc biệt với đám con trai. Becca bảo là vì bọn con trai thì chỉ ham hố nhìn vòng một của con gái thôi, và nó là đứa ngực lớn nhất trong khối chúng tôi. Lúc nào Kaylie cũng mặc những cái áo bó sát chật ních, làm ngực của nó trông như thể sắp chòi hết cả ra ngoài. Rõ ràng nó là đứa xinh nhất,

xinh theo kiểu búp bê, và những đứa còn lại trong hội là những bản sao vô tính của nó. Hội đấy có bốn đứa, Kaylie, Susie, Jackie và Fran. Becca goi bon nó là nhóm Barbies, còn Cat thì gọi là bọn Vô tính. Tất cả đều trông rất nữ tính, với mái tóc vàng nhuộm highlight suốt ngày cứ bị hất ngược hất xuôi, còn trên môi thì lúc nào cũng có một lớp dày son bóng. Bọn nó cứ liên tục liên tục bôi thêm son bóng, thậm chí cả vào giữa giờ toán. Gần đây bọn nó lại còn bắt đầu nói cái kiểu gì cứ khào khào. Kaylie là đứa đầu têu, khoảng vài tuần trước, và bây giờ thì tất cả đều nói theo kiểu như vậy. Có lẽ bọn nó nghĩ như thế là sexy, nhưng tôi thì cho rằng thế thật là ngớ ngần. Cat bảo Kaylie và hội của nó là lũ đầu đất. Becca, vẫn tinh tế như mọi khi (đùa đấy) thì nghĩ có lẽ cả hội đấy sẽ lấy những ông chồng giàu mà ngu ngốc. "Loại đại gia thích các em chân dài mà không cần biết các em ý có não hay không."

"Và đêm nay, một đêm sắc hương..." Kaylie hát khi đến trước gương bên cạnh bọn tôi và tiếp tục trét thêm son bóng hồng lên môi.

"Trông cậu có vẻ vui," Becca nói.

Kaylie nháy mắt với Susie. "Đương nhiên rồi. Vừa nghe vài tin hay lắm mà. Thật ra là cực hay, nhỉ."

"Thôi nào, nói đi mà," Becca, người không bao giờ chờ được khi muốn biết điều gì đó. "Chia sẻ đi."

Kaylie mim cười. "À, thì..." rồi nó lại bắt đầu hát tiếp. "Và đêm nay, một đêm..."

Becca nhún vai và đi ra cửa.

"Ôi, thôi được," Kaylie bĩu môi. "Đằng nào rồi thì các cậu cũng biết sớm thôi." Nó khoanh tay và đứng dựa vào bồn rửa. "Jonno Appleton vừa chia tay với Rosie."

"Thế thôi ấy hả?" Becca nói. "Thế thì sao?"

"Là anh ấy tự do rồi chứ sao, đồ ngốc," nó nói và nhướng mày, "nhưng không còn lâu nữa đâu, cho tới khi tớ ra tay."

Cat lại nhìn tôi như muốn nói, Ö, phải rồi, rồi quay sang nói với Kaylie. "Nhưng đôi khi người ta cũng cần chút không gian riêng sau khi vừa chia tay. Có thể anh ấy chưa sẵn sàng đâu."

Kaylie vỗ nhẹ một bên cánh mũi. "Ôi, khỏi

lo đi. Tớ biết cách mà. Thật ra thì nàng đã có dự tính hết rồi, một kế hoạch nho nhỏ."

Tôi đoán có lẽ mình đã thở dài khi nó nói câu đó, bởi vì nó quay ngoắt sang tôi. "Cậu không nghĩ tớ có thể sao?" - Nó hỏi bằng giọng hơi gần xuống.

"Không, không phải... tớ..." tôi lúng búng. Tôi không định chọc ngoáy gì nó. Tôi chỉ đang nghĩ đến vụ cặp kè với Michael không thành cũng làm tan tành mây khói hết bao nhiêu dự định của tôi thôi. Nhưng tôi không định nói điều đó với nó. Tôi hơi sợ Kaylie. Nó thuộc số những cô gái cư xử có vẻ thân thiện lắm, nhưng bạn có cảm giác rằng nếu mình nói điều gì đó sai thì nó có thể trở nên rất xấu xa. Tôi chưa bao giờ chọc tức Kaylie, nhưng đã trông thấy nó mỉa mai châm chọc vài đứa con gái trong lớp chúng tôi thế nào. May mắn là tối nay nó có vẻ vui.

"Gì cũng được," nó nói và lấy ra một chai xịt tóc và xịt quá chừng quanh đầu, bay cả vào mắt tôi. "Ối, xin lỗi Lia nhé, tớ xịt vào mắt cậu sao?"

"Không sao," tôi nói và dụi mắt. Tôi thề nó cố ý, nhưng đừng hòng tôi nói gì.

Kaylie đứng lùi lại và nhìn mình trong gương. "Đêm nay, Appleton ạ, anh là của em, nhất định là của em."

Susie cười và hất tóc ra sau. "Anh ấy sẽ chẳng có cơ hội thoát đâu, anh chàng tội nghiệp."

Ngay lúc đó thì Annie Peters bước vào và đến đứng cạnh Kaylie bên bệ rửa. Tôi thích Annie. Chị ấy ở khối Mười một và hơi lập dị. Chị ấy làm mọi việc theo cách riêng của mình, phong cách hippie, và đặc biệt xuất sắc về nghệ thuật, nhất là nhiếp ảnh.

"Này, đồng hồ đẹp đấy," chị ấy vừa bôi thêm ít phấn mắt nhũ xanh lá vừa bảo Kaylie.

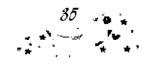
Kaylie cười sung sướng. "Cám ơn, đồng hồ Cartier đấy."

"Hàng thật đấy á?" Annie hỏi và cầm lấy cổ tay Kaylie.

"Tất nhiên rồi. Anh trai em mua ở Thái Lan về cho đấy. Kul không?"

Annie xăm soi chiếc đồng hồ và gật đầu. "Ù, đẹp thật. Mà có một cách để nhận biết hàng thật với hàng giả đấy."

"Làm thế nào?" tôi đang đi ra cửa thì nghe Kaylie hỏi. Tốt nhất là chuồn cho nhanh, tôi

nghĩ bụng, vì tôi cũng đang đeo một cái đồng hồ y hệt. Bố mua cho tôi hồi Giáng sinh vừa rồi, và tôi chắc chắn đó là hàng thật vì chính tôi đã đi cùng lúc bố mua nó trong một cửa hàng Cartier ở London.

"Dễ lắm," Annie nói. "Bố chị cũng mua tặng mẹ chị một chiếc nhân kỷ niệm 20 năm ngày cưới. Mẹ chị bảo có thể nhận biết đồng hồ Cartier thật bằng cách nhìn vào một trong những con số trên mặt đồng hồ, chị nhớ đó là V, xem bằng kính phóng đại mới thấy cơ. Nếu là hàng xịn thì sẽ thấy ở đó có chữ Cartier viết rất nhỏ."

Tôi gật đầu với Becca ra hiệu cho nó ra ngoài, nhưng rõ ràng là nó muốn ở lại xem tiếp. Annie khua khoắng trong túi. "Chị có mang kính lúp, đâu đó trong này thôi. Xem nào."

Chị ấy lấy kính ra, dí lại gần cổ tay của Kaylie và cúi sát xuống xem. "Không phải rồi. Chẳng thấy chữ gì cả."

Tôi nghĩ Annie làm bẽ mặt Kaylie như thế thật hơi xấu tính vì rõ ràng nó đã rất thích vì nghĩ mình có một chiếc Cartier thật. Với tôi thì

chẳng thành vấn đề, đồng hồ là đồng hồ, công dụng chính của nó là báo thời gian. Nhưng tôi muốn nói điều gì đó giúp Kaylie thấy khá hơn. "Với tớ thì trông nó vẫn rất thật. Có thể là một đợt hàng đặc biệt nào đó mới có chữ Cartier trên đó thôi." Thật là một sai lầm lớn vì tất cả mọi ánh mắt đều đã hướng sang tôi. Và cặp mắt diều hâu của Annie đã tia ngay thấy chiếc đồng hồ của tôi.

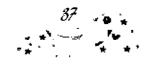
"O, đồng hồ giống nhau này," chị ấy nói, trước khi tôi kịp giấu tay ra sau lưng."Trùng hợp làm sao. Thử xem đồng hồ của Lia xem nào."

Nhanh như chớp chị ấy đã tóm lấy cổ tay của tôi. "Đúng rồi," chị ấy nói. "Nó đây này, nhỏ xíu à. Chữ Cartier. Có muốn xem không? Kaylie?"

"Bỏ qua đi," nó nói dần dỗi và hằm hằm đi ra cửa. "Chẳng quan tâm."

"Chúc may mắn với Jonno nhé," tôi nói với theo, hy vọng phá vỡ được bầu không khí chua loét này.

"Rồi, sao cũng được," nó nói. Rồi nó mim cười với tôi. Cười bằng mồm chứ không phải bằng mắt. Nó có thể là xinh đep, tôi nghĩ, nhưng có điều gì đó rất khó nhằn. Nó rõ ràng không phải người có thể chọn để đối đầu.

Tiếng nhạc dộng ầm ầm trong sảnh, bữa tiệc đã bắt đầu. Mọi người đều đã đứng dậy, nhảy nhót và vui vẻ, bầu không khí hừng hực nhanh chóng. Tôi mau chóng quên đi sự trùng hợp ở trong phòng vệ sinh vì Becca và Cat đã kéo tôi ra sàn và chúng tôi bắt đầu nhảy. Mac và Squidge cũng mau chóng nhập bọn, và sau một lát thì tôi đã cảm thấy thật vui. Squidge có thể nhảy rất tuyệt nếu muốn, nhưng anh ấy lại đang thích quậy tưng lên bằng các điệu nhảy Hawaii, rồi Hy Lạp, rồi Ai Cập, rồi kiểu Nga – đầu gối nâng và đá cao. Rồi anh ấy ngã lăn đùng.

"Và bây giờ, để các giáo viên của chúng ta không cảm thấy bị bỏ rơi, xin mời ngày xửa ngày xưa," DJ nói. "Một sự bùng nổ từ quá khứ, dành cho các vị bô lão của chúng ta, *Can't buy me love* của Beatles."

Nhóm giáo viên, những người đang đứng bên bàn nước, mỉm cười gượng gạo rồi tiếp tục chuyện trò với nhau.

Khi chúng tôi nhảy đến đoạn "Tiền không thể mua được cho em tình yêu," tôi nghĩ, đúng thật. Tiền không thể mua được cả những khoảng

thời gian vui vẻ nữa. Như trong sảnh này đây. Các món đồ trang trí trông rất rẻ tiền, vài quả bóng bay đính rải quanh tường, một quả bóng lấp lánh cũ kỹ đang xoay ánh sáng từ trên trần, nhưng, vậy đó, chúng cũng đâu ngăn mọi người có một khoảng thời gian tuyệt vời như thế này được đâu. Có lẽ chỗ này chỉ tốn năm bảng, trong khi bữa tiệc của mẹ tôi tốn phải đến hàng nghìn.

Sau vài điệu nhảy, chúng tôi đi uống nước, Becca níu tôi. "Nhìn đằng kia kìa, "nó thì thào. "Kaylie đã có anh chàng của nó."

"Hoặc là không," Cat nhìn sang, nói. "Tớ nghĩ chuyện đó chẳng đi đến đâu đâu."

Tôi liếc sang nơi chúng đang nhìn và thấy Kaylie ở đầu kia bàn nước. Nó rõ ràng là đang thu hút sự chú ý của Jonno rất lộ liễu nhưng có vẻ như anh ấy thích nói chuyện với các bạn trong đội bóng hơn. Kaylie hết hất tóc ra sau rồi lại ưỡn ngực ra hết cỡ nhưng anh ấy chẳng hề chú ý gì hơn. Khi một bản nhạc khác của Beatle cất lên, nó kéo tay Jonno cố rủ anh ấy cùng nó ra sàn nhảy nhưng anh ấy lắc đầu và quay đi lấy nước uống.

Vậy là cả hai chúng tôi đều bị tình yêu đánh gục trong ngày hôm nay, và tôi cảm thấy thương nó một chút.

Cat, Becca và tôi uống nốt nước cam rồi ra sàn cùng với Mac và Squidge, anh chàng đang nhảy kiểu những năm 60, kiểu à la Austin Powers. Chúng tôi đang cùng nhau cười rất to thì có ai đó vỗ nhẹ lên vai tôi. Tôi quay lại thấy một khuôn mặt đẹp trai đang mim cười với mình.

"Em nhảy với anh nhé," Jonno Appleton nói.

Qua vai anh ấy, tôi thấy Kaylie đang theo dõi chúng tôi từ bàn nước. Trông nó không thể nói là hài lòng.

Chúng tôi rời bữa tiệc tại trường lúc mười giờ và chen chúc nhau trên chiếc xe tải của bố Squidge. Bác ấy rất tuyệt, sẵn sàng cho chúng tôi đi nhờ khi cần thiết.

"Cháu không ngại chen chúc chứ?" bác Squires hỏi trong lúc trải chiếc chăn cũ đầy mùi dầu mỡ lên sàn xe đằng sau.

Tôi chen vào giữa chiếc hộp đựng dụng cụ và Becca. "Không, tất nhiên là không rồi ạ. Chen chúc là hạnh phúc cơ mà, bác không biết sao?"

"Cá là cậu chưa bao giờ đi lại kiểu này ở London," Becca nói.

"Tất nhiên là rồi chứ," tôi nói dối. Tôi không muốn Squidge hay bố anh ấy nghĩ rằng tôi khinh thường chiếc xe tải của bác. Tôi không ngại gì hết, nhưng sự thật là ở trường cũ của tôi, mọi người đều dùng taxi để đi chơi. Một tối nọ, bố của Gabby bạn tôi thậm chí còn bảo tài xế đón và chở chúng tôi đến rạp phim bằng chiếc Bentley của nhà họ. Rất đã. Bố nó là một chính trị gia nên xe có cửa sổ mờ và vỏ xe chống được đạn, hay ít nhất là Gabby nói thế. Chúng tôi có cảm giác như trong phim James Bond vậy.

Mac nhảy lên ngồi xoay lưng lại Becca, giả vờ như không có nó ở đó. "Ôi, chỗ ngồi đây lồn nhồn gồ ghề quá các cậu ạ."

"Tránh ra," Becca nói và đẩy anh ấy về phía Cat đang thu lu trong góc.

"Xê ra," Cat nói và đẩy lại anh ấy về phía Becca.

Thế là Mac rũ người ra và nằm vắt lên cả hai đứa. "Ôi, khốn khổ thân tôi. Tôi đành phó mặc mình cho những người phụ nữ có trái tim lạnh giá."

"Lên trên này ngồi, thằng ngố kia," Squidge cười.

Mac trèo lên và đóng cửa sau lại trước khi ngồi xuống cạnh Squidge.

Thật là một buổi tối lạ lùng. Thật ra thì một ngày lạ lùng mới đúng. Không thiệp Valentine, rồi lại có một tấm xuất hiện trên giường. Tôi vẫn không biết là ai gửi, nhưng có lẽ Michael đã được loại khỏi danh sách. Chắc là mẹ. Đúng kiểu của mẹ mà. Không đứa con trai nào thích tôi, rồi anh chàng nổi tiếng nhất trường lại lượn lờ quanh tôi. Tôi nhảy một bài với Jonno. Anh ấy khá là tình tứ, vòng tay qua eo tôi, đại để thế, nhưng tôi còn bận cảnh giác với ánh mắt của Kaylie nên chẳng thể nào tận hưởng được. Cuối cùng tôi xin lỗi và quay lại với màn nhảy nhót điên khùng với các bạn.

"Cậu đúng là dở hơi," Becca nói khi xe vừa ra đến đường. "Jonno thật là hấp dẫn."

"Tớ biết," tôi nói, "nhưng tớ không muốn bị rắc rối. Kaylie đã nhắm anh ấy trước rồi, trong nhà vệ sinh ấy, các cậu cũng nghe thấy còn gì."

"Thế thì sao? Thế không có nghĩa họ đã là một đôi," Becca lại nói. "Mọi người đều thấy anh ấy chẳng hề thích nó. Anh ấy chỉ để mắt đến cậu thôi."

Tôi lắc đầu. "Chẳng đáng để gây chuyện. Tớ không muốn đối đầu với nó."

Becca thở dài. "Khổ cho nàng rồi. Cậu không thể để những đứa con gái như Kaylie O'Hara kiểm soát mình. Hãy nhìn xem cậu muốn gì, chứ không phải nó muốn gì."

"Ù..." tôi nói. "Mà thật ra thì lúc ở bữa tiệc, tớ đã mời mấy anh lớp Mười một đến tiệc ở nhà."

"Thật sao?" Cat nói. "Ai thế? Jonno?"

"Không, không phải Jonno. Là Seth với Charlie cùng lớp với anh đấy, Squidge."

"Ù, bọn nó cũng được đấy," Squidge nói vọng xuống. "Em thích đứa nào trong hai thằng ấy à?"

"Không. Nhưng em nghĩ ít nhất mình cũng nên tỏ ra thân thiện với các bạn trai mới. Một khởi đầu mới, một chương mới, thế thôi." Tôi đã quyết định tại bữa tiệc ở trường rằng đây là lúc tôi phải làm quen với các anh chàng khác ở đây, nhất là sau khi tất cả những giấc mơ ngớ ngẫn về Michael đã tan tành.

"Thế thì không có cách khởi đầu nào hay hơn là chơi Thách, Hứa, Hôn hay Thật..." Mac nói.

"Khônggggg," Cat gào lên. "Trò đấy toàn đẩy bọn mình vào những chuyện gì đâu không."

"Không, chơi đi chứ," Becca nói, rồi nó nhe răng cười. "Chỉ có điều hôm nay là Valentine nên chỉ có một lựa chọn là Hôn. Xong nhé."

"Thế bọn tớ sẽ phải hôn ai đây, Cupid?" Cat hỏi.

"Đừng nói tớ phải hôn Seth hay Charlie đấy nhé, làm ơn đấy," tôi nói.

"Ùm, Mac, anh phải hôn em và em phải hôn anh," Becca sắp xếp. "Còn Cat, tớ không làm khó cậu, cậu chỉ phải hôn Ollie thôi."

Cat cười. "Không thành vấn đề."

"Giờ... Squidge thì sao?" Becca hỏi.

"Anh sẽ tự chọn cho mình vào lúc thích hợp," anh ấy nói. "Anh không thích ào ào mấy chuyện thế này. Để anh nghĩ đã."

Tôi định nói là mình cũng thế, mình sẽ tự chọn, vào thời điểm thích hợp, thì Becca đã nhanh nhầu. "Cũng được, nhưng Lia thì phải hôn Jonno Appleton."

"Không, đừng mà, đừng độc tài thế," tôi nói.

Becca lắc đầu. "Xin lỗi nhé, nhưng đã quyết định rồi."

Ban nhạc cổ điển ba người vừa kết thúc trình diễn, không lâu sau đó trên loa phát lên một trong những bài hit của bố hồi những năm 80. Ollie xuất hiện và kéo Cat ra nhảy, rồi sau đó, tất nhiên, Mac dắt Becca đi.

"Em không sao chứ?" Squidge hỏi, bây giờ anh ấy đã sẵn sàng máy quay trên tay rồi.

Squidge muốn sau khi học xong sẽ trở thành đạo diễn phim, và từ hồi quen nhau đến giờ, chưa bao giờ tôi thấy anh ấy đi đâu mà không có camera trong tay. Anh ấy mang theo nó đi khắp mọi nơi, và có hẳn cả một bức tường đầy tài liệu ghi hình trong phòng ngủ. Mẹ đã nhờ Squidge quay phim hồi tiệc Giáng sinh năm rồi, và hài lòng đến nỗi kết quả là tiếp tục nhờ anh ấy làm tại bữa tiệc này.

Tôi gật đầu. "Vâng, chắc rồi. Anh cứ đi quay phim đi."

Sau khi Squidge đi khỏi, tôi ngồi xuống một bàn và nhặt vài quả nho. Có vẻ như mọi người đều đang rất vui. Cat với Ollie, Mac với Becca, mẹ với bố, Michael với Usha, và Star, đã từ London xuống với một anh chàng mới. Tôi cảm

thấy mình như một phần thừa của buổi tiệc khi mà cứ ngồi ì ra đó, chẳng ai nhảy cùng, nhưng không lâu sau thì bố đã trông thấy và cắp tôi ra. Sau vài bài thì bố phải đi chào đón vài người bạn vừa mới tới, nên tôi lại ngồi xuống. Tôi đang hy vọng Star sẽ qua chào mình, nhưng chị ấy có vẻ quá bận với anh bạn trai mới. Cũng giống như Ollie, Star không bao giờ thiếu người hâm mộ cả. Tôi đồ rằng mình là kẻ lạc loài trong gia đình. Bố thậm chí đã đùa rằng tôi là con cừu trắng, bởi vì so với mọi người khác trong gia đình thì tôi khá trầm lặng, trong khi họ đều là những người cởi mở và siêu tự tin. Đôi khi tôi nghĩ, hẳn mình đã làm mọi người thất vọng ghê lắm. Ai cũng đều rất quảng giao và nổi tiếng. Ollie với đám con gái, Star với đám con trai, và tất nhiên, bố, với một fan club hoành tráng. Rồi tới tôi. Tôi không hẳn là không hòa đồng, chỉ là tôi e then hơn - cho tới khi nào quen thân cơ. Đó là một phần lý do vì sao hồi ở trường cũ tôi thích tụ tập trong một đám bạn bè đông, vì quá đông nên chẳng ai để ý rằng tôi trầm lặng hơn những người còn lại.

Tôi vừa bắt đầu cảm thấy ngượng vì ngồi một mình thì trông thấy Seth và Charlie. Ít nhất

mình cũng có thể nói chuyện với họ, tôi nghĩ bụng. Nhưng vừa định len đến đó thì có người vỗ vỗ vào vai tôi. Đó là một trong những nhà ảo thuật mà mẹ thuê đến để đi lại giữa những vị khách và làm vài trò ảo thuật. Ông ta mặc áo khoác và đeo một cái mặt nạ nửa mặt và vừa làm biến ra một đồng năm bảng với một điếu thuốc từ trong tay áo. Ông ta lại cầm đồng tiền, châm thuốc rồi lấy thuốc dí vào làm cháy một lỗ trên tờ tiền nhưng ngay sau đấy tôi nhìn tờ tiền thì lại chẳng thấy dấu vết cháy xém gì cả. Thật là kinh ngạc!

"Chú làm thế nào vậy?" tôi nuốt nước bọt. Tôi đã trông thấy ông ta đốt một lỗ trên tờ năm bảng, mà tôi còn đứng rất gần nữa kìa. Nếu ông ta có đánh tráo một tờ khác thì tôi phải thấy chứ.

Ông ta cười. "Ma thuật mà."

Vừa lúc đó, một người khác cũng xúng xính trong chiếc áo choàng và đeo mặt nạ che hết mặt đến vỗ vào vai ông ta và nói điều gì đó. Nhà ảo thuật đầu tiên gật đầu rồi đi mất.

"Có muốn xem một trò khác không nào?"

người này hỏi. Tôi gật đầu. Anh ta lấy một đồng năm bảng và một điếu thuốc, rồi châm thuốc.

"O, bạn của anh vừa làm trò này xong," tôi nói.

Nhưng quá muộn rồi, nhà ảo thuật đã nhấn điếu thuốc xuyên qua tờ tiền, nhưng lần này thì không những nó không đi qua được mà làm còn làm cháy luôn đồng năm bảng.

"ối, không," anh ta kêu lên, vội vàng buông tờ tiền xuống đất và dẫm lên nó. "Nhìn dễ vậy mà không phải vậy."

Tôi phá lên cười vì vừa chợt nhận ra giọng nói này. "Jonno."

Người đàn ông tháo mặt nạ ra. "Chào Lia. Anh biết dưới lớp mặt nạ đó là em. Um, Seth và Charlie bảo em mời bọn nó. Cả bọn đang đứng chỗ tượng đá kia kìa, thật ra thì anh nghĩ Seth hình như đang bị dính lưỡi vào đó... Hy vọng em không phiền anh, ờ..."

"Đột nhập?" tôi hỏi.

Jonno trông có vẻ lúng túng. "Ù, và suýt thì làm cháy cả cái lều nữa." Jonno cười ranh mãnh. "Ùm, có lẽ anh nên đi..."

Tôi liếc về phía sàn nhảy, nơi mà bây giờ mọi người đang dìu dặt nhảy theo những bản ballad của Sting. Nên, hay không? Tôi tự hỏi mình. Jonno vẫn đang nhìn tôi dò đoán xem liệu tôi có khó chịu vì anh ấy ở đây hay không. Anh ấy thật hấp dẫn, kiểu Keanu Reeves... Ô, sao không chứ nhỉ? Tôi nghĩ. Kaylie có ở đây đâu. Còn Jonno thì thật dễ thương, sao mình không vui đùa với anh ấy được chứ? Tôi đứng dậy, cùng anh ấy ra sàn nhảy. Jonno kéo tôi lại gần hơn, choàng tay qua eo tôi.

"Ở đây hơi khác so với bữa tiệc ở trường." Anh mỉm cười, rồi nghiêng tới, hôn nhẹ lên môi tôi. "Mừng Valentine," anh thì thầm vào tai tôi.

Qua vai Jonno, tôi trông thấy Becca. Nó đang đứng với Mac và Charlie, hai người đang cố tách Seth ra khỏi bức tượng đá. Nó nhìn tôi, và giơ hai ngón tay cái.

Ygày thứ hai tiếp theo bắt đầu có chuyện xảy ra ở trường.

Tôi đang ở hành lang đến lớp nghệ thuật và Kaylie cũng đang đi tới cùng với Fran. Nó đang đi vào lớp thì đột ngột rẽ ngang, đâm sầm vào tôi làm sách vở trên tay tôi rơi hết cả.

"Ối, xin lỗi nhé, Ophelia." Nó nói với một nụ cười giả tạo. "Tớ đi đứng mà lại chẳng nhìn đường gì cả."

"Không sao," tôi nói và nhặt đồ lên. "Mà cậu cứ gọi là Lia là được rồi, chẳng ai gọi tớ là Ophelia cả."

Bố mẹ đặt tên tôi là Ophelia Moonbeam. Thật là kỳ cục. Tôi không bao giờ dùng tên đó vì mọi người đều gọi tôi là Lia, và tôi chắc chắn chẳng bao giờ kể với ai, nhưng nó đã được đọc lên hồi đầu học kỳ rồi. Tôi không nghĩ có ai lại chú ý đến. Nhưng thật lạ lùng là Kaylie lại nhớ.

"Nhưng đó không phải *là* tên của cậu sao?" Kaylie khăng khăng.

"Đúng, nhưng..." tôi định nói nhưng rồi quyết định nhắc đến cái điều mà tôi nghĩ có lẽ mới chính là điều đã làm nó phật ý. "Này, chuyện về Jonno ấy mà. Tớ không cố ý làm thế. Chỉ là anh ấy..."

"Ò, ò..."

"Anh ấy theo tớ."

"Đó không phải là những gì tớ thấy. Cậu đã vo ve xung quanh Jonno suốt tại bữa tiệc ở trường."

"Tớ *không*. Jonno tự đến chỗ tớ. Thật tình là tớ đã cố tình tránh khỏi đường anh ấy, bởi vì tớ biết cậu thích anh ấy."

"Ò, và đó là lý do vì sao cậu lại diễn trò hôn hít Jonno sau đó, tại bữa tiệc của bố mẹ cậu có

phải không." Kaylie vừa nói vừa hất tóc. "Dẫu sao thì, chỉ có anh ấy chịu thiệt thôi."

"Ùm, tớ chỉ muốn cho cậu biết là tớ không cố tình trong chuyện này."

"Ò, phải rồi. Đó cũng không phải là điều tớ nghe được. Thôi, khỏi lo đi, ai mà chẳng biết cậu đã cầu xin Jonno đến dự tiệc nhà cậu."

"Không, anh ấy tự đến thôi."

"Seth không nói như thế."

"Seth? Tớ có mời anh ấy với Charlie, nhưng Jonno thì tự đến cùng với họ đấy chứ."

Kaylie gãi gãi cằm và giả vờ ngạc nhiên. "Ôi, và trùng hợp làm sao mà họ lại là bạn của anh ấy trong đội bóng."

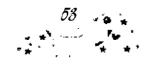
"Thật đấy, Kaylie, anh ấy tự đến mà."

"Sao cũng được," Kaylie lại nói. "Đó là chuyện cậu kể. Nhưng tất cả bọn tôi đều đã biết về cậu, và những câu chuyện của cậu rồi."

"Ý câu là sao?"

Kaylie nhún vai và chun mũi với Fran. "Thì tại sao cậu lại phải chuyển trường."

"Tớ không biết cậu đang nói về chuyện gì cả. Ý cậu là sao?"

Kaylie lại cười nhếch mép. "Thôi, không có gì đâu mà Lia. Bọn này trêu cậu tí thôi ấy mà. Thoải mái đi. Thật đấy, cậu phản ứng ghê thế." Nói rồi nó để tay lên vai tôi và xô nhẹ. "Đừng có quan trọng hóa vấn đề."

Rồi nó đi luôn vào lớp. Tôi thấy như sắp khóc đến nơi. Và cả bối rối nữa. Có phải tôi nhạy cảm quá không? Hay quan trọng hóa vấn đề? Có vẻ như nó vừa cho tôi một trận, nhưng việc này lại được làm như một nụ cười, và tôi không chắc được. Có thể tôi đã tưởng tượng ra mọi thứ.

"Lia, không có chuyện gì chứ em?" một giọng nói cất lên đằng sau. Tôi quay lại. Là Squidge.

"Có chuyện gì thế? Anh thấy Kaylie đâm sầm vào em. Nó sao vậy?"

"Chắc là cay cú, em đoán thế. Em không nghĩ nó vui vẻ về chuyện em chơi với Jonno, và đúng là không thật."

Squidge nhìn lên trần nhà. "Nghe chua nhỉ. Này, đừng để ý đến nó, nếu nó còn gây rắc rối cho em thì cứ cho anh biết, nhé?"

Tôi gật đầu.

"Thế," Squidge nói tiếp, "Em với Jonno? Hai người hẹn hò với nhau rồi à?"

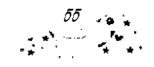

Tôi cười. "Hì, bây giờ thì vẫn còn sớm, nhưng mà... cho tới giờ thì mọi chuyện vẫn tốt. Bọn em đã hẹn nhau thứ Bảy này, đi đâu đó, vẫn chưa biết nữa."

Squidge nhìn tôi lo lắng một lát rồi đi. "Anh phải vào lớp đây," anh nói. "Mong mọi chuyện suôn sẻ với em. Em xứng đáng có một người tử tế, ai đó thật sự trân trọng em. Đừng để bất kỳ đứa con gái ngu ngốc nào làm hỏng nó."

"Cám on Squidge, anh thật là bạn tốt."

Khi anh ấy đi khuất khỏi hành lang, tôi mới hít một hơi dài và theo Kaylie và Fran vào lớp. Hy vọng bọn nó không bàn tán về chuyện tôi hẹn hò với Jonno. Anh ấy chọn tôi mà không phải là Kaylie có phải do lỗi của tôi đâu. Và tôi cũng chẳng có gì mà phải tiếc cả. Tôi đã rất vui với anh ấy tại bữa tiệc, và sau đó bọn tôi còn gặp lại nhau vào Chủ nhật nữa. Jonno đến sau bữa sáng, và chúng tôi nói chuyện hàng tiếng đồng hồ - về trường học, âm nhạc mà chúng tôi thích, và chúng tôi muốn làm gì sau khi học xong. Jonno muốn bước vào ngành công nghiệp âm nhạc nên hỏi tôi rất nhiều về việc có một ông bố là ngôi sao nhạc rock thì như

thế nào. Anh ấy còn ở lại ăn trưa với chúng tôi, và rất ấn tượng với những giải thưởng của bố. Bố còn cho anh ấy xem phòng thu của mình, không phải ai bố tôi cũng đối xử như vậy đâu nhé. Tôi nghĩ tại bố thấy Jonno thật sự nghiêm túc theo đuổi âm nhạc. Tôi cũng khá thích anh ấy. Rõ ràng là anh ấy muốn thành ngôi sao như bố, nhưng vẫn rất chú ý đến tôi và có vẻ thích thú thật tình với những điều tôi quan tâm.

Không, mặc kệ cậu, Kaylie O'Hara. Tôi nghĩ khi đến ngồi cùng bàn với Cat và Becca. Tôi sẽ không để cho cậu phá hỏng đời tôi đâu nhé.

Tiết học sau là giờ tiếng Anh, và tôi đã bảo đảm mình rời khỏi lớp đầu tiên và ra hành lang cũng rất nhanh để Kaylie và nhóm Vô tính không thể "vô tình" đụng tôi lần nữa.

"Này, sao cậu vội thế?" Cat hỏi khi chạy lên kịp với tôi. "Gì mà như ma đuổi ấy."

"Có gì đâu," tôi nói. "Tớ chỉ muốn đi xem mấy cái thông báo trước khi vào lớp thôi."

Cat nhìn tôi không tin, nhưng nó cũng không nói gì. Tôi không muốn kể cho Cat chuyện với

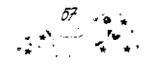

Kaylie trước giờ nghệ thuật, vì tôi hy vọng nó sẽ chóng qua đi. Nếu tôi kể cho Cat và Becca, bọn nó sẽ đứng về phía tôi và có thể bắt đầu cái gì đó cũng nên. Tốt nhất là lờ đi, việc này rồi cũng sẽ qua thôi.

"Rồi," cô Ashton, giáo viên tiếng Anh của bọn tôi nói khi cả lớp đã ổn định xong. "Đầu tiên, cô trả bài luận lần trước cho lớp, rồi sau đó chúng ta sẽ cùng trả lời những câu hỏi nho nhỏ để xem ai còn nhớ ta đã học những gì học kỳ rồi." Cô bắt đầu đi lên đi xuống lối đi, trả bài luận của mỗi người ngay trên bàn trước mặt họ. "Giỏi lắm," cô nói khi trả bài cho tôi.

Cat nhìn tôi và nhe răng cười, nhưng đằng sau nó, tôi trông thấy Kaylie đang thì thầm điều gì đó với Susie Cooke, cả hai cùng nhìn tôi và cười khinh khích.

Khi trả xong hết bài kiểm tra, cô Ashton trở lại bàn. "Một số bài làm có chất lượng khá cao, khá ấn tượng. George Gaynor làm tốt lắm. Sunita Ahmed, cũng rất tốt. Lia Axford, xuất sắc. Nick Thorn, tiếp tục phát huy nhé. Becca Howard cũng có cố gắng nhiều. Cô rất vui vì cuối cùng thì các em đã chú tâm làm bài."

Cô ngừng một lát rồi nói tiếp. "Nhưng đáng buồn là vẫn còn một số bài... phải nói thế nào đây nhỉ? Nói lịch sự thì là... cần phải cố gắng thêm nhiều. Có chuyện gì với các em vậy? Cô sẽ không nêu tên ra đây, nhưng các em qua điểm số của mình thì cũng đã tự nhận ra. Cô sẽ tiếp tục để ý đến các em cho đến hết học kỳ." Cô nhìn Kaylie và nhóm Vô tính, nhưng Kaylie đã giả vờ ngó lợ đi chỗ khác.

Cô Ashton chỉnh kính và bắt đầu đọc tờ giấy ở trước mặt. "Rồi, câu hỏi đầu tiên. Hoàn tất câu sau đây: Vua Solomon có ba trăm bà vợ và bảy trăm...? Frances Wilton, em vui lòng thôi nhìn chằm chằm cánh cửa và trả lời cho mọi người được không?"

"Um... bảy trăm thợ làm đầu."

Cả lớp phá ra cười.

"Các em, bạn định nói gì vậy?" cô Ashton nhìn cả lớp.

Laura Johnson giơ tay. "Nàng hầu ạ."

Cô Ashton nhìn Fran. "Chính xác. Chứ vua Solomon sẽ làm gì với bảy trăm cô thợ làm đầu đây?"

Frances đỏ bừng mặt và cúi gằm xuống bàn. Cô Ashton tiếp tục các câu hỏi tiếp theo. "Caesar đã bị sát hại ngày 15 tháng Ba. Những lời cuối cùng của ông ta là..."

Lần này Mark Keagan giơ tay.

"Mark?"

"Hu hu, Brutus," Mark trả lời.

Một lần nữa, cả lớp chúng tôi cười ồ, Mark cũng ngoác miệng cười, hài lòng vì câu trả lời của mình được hưởng ứng.

"Cô có ấn tượng là em không nghiêm túc trả lời câu hỏi này nhé, Mark," cô Ashton nói, rồi lại nhìn quanh. "Thái độ của một số người trong lớp cần phải thay đổi, nếu không thì sẽ được ghi lại trong sổ liên lạc vào cuối kỳ. Thế nào? Còn ai khác có thể cho cô biết những lời cuối của Ceasar thật sự là gì?"

Cô nhìn cả lớp. Tôi biết câu trả lời, nhưng tôi không muốn trở thành Lia biết tuốt. Tuy nhiên rồi thì cô Ashton cũng nhìn tôi. "Lia?"

"Um, et tu Brute," tôi lí nhí.

"Đúng vậy, nhưng không có `um'. Giỏi lắm, Lia."

Kaylie nhìn sang Fran Wilton và nhướng mày lên. Chậc, tôi có thể nói rằng tôi không biết mà. Giờ thì bọn nó sẽ nghĩ tôi là một đứa học gạo, nịnh cô, hay gì gì đó.

"Giờ," cô Ashton quay trở lại với các câu hỏi của mình. "Kaylie O'Hara. Câu hỏi cho em. Shakespeare..." cô lại đeo kính lên bắt đầu đọc. "William Shakespeare sinh vào lúc nào?"

"Vào ngày sinh nhật của ông ấy ạ," Kaylie trả lời chắc nịch.

Một lần nữa, lớp lại bò ra cười, tôi liếc nhìn về phía Kaylie và nhận thấy nó hơi đỏ mặt. Không giống Mark đã cố tình trả lời để chọc cười, tôi có cảm giác Kaylie nghĩ câu trả lời nó đưa ra là đúng thì phải.

"Tất nhiên là ông ta sinh ra trong ngày sinh nhật của mình rồi, Kaylie," cô Ashton nói. "Có ai khác vui lòng cho cô một năm chính xác?"

Josh Peters gio tay. "1564."

"Chính xác," cô Ashton nói và quay lại phía Kaylie. "Được rồi, Kaylie. Có một câu hỏi dễ cho em. Học kỳ rồi lớp ta đã học về Romeo và Juliet. Ước nguyện cuối cùng của Romeo là gì?"

"Là được nằm cạnh Juliet," Kaylie trả lời.

Trận cười lần này còn dữ dội hơn, đặc biệt ở nhóm con trai. Kaylie nhìn tôi rất dữ, như thể đang thách thức tôi dám tham gia vào trận cười đó. Tôi cố gắng nghiệm mặt.

"Cô nghĩ chắc ý em là ước nguyện cuối cùng của Romeo là được chết bên cạnh Juliet chứ hả? Em, và Frances, hai em cần cố gắng và chú ý trong cách diễn đạt của mình."

Kaylie gật đầu trông thật uể oải. "Vâng, thưa cô," nó ậm ừ.

"Và giờ là câu hỏi cuối cùng," cô Ashton nói. "Jackie Reeves, cô nghĩ em có thể trả lời câu hỏi này."

Kaylie nhìn qua bạn của nó và thở dài như thể những nhận xét của cô Ashton thật là vô bổ và phí thời gian.

"Nhà soạn nhạc nổi tiếng nhất thế giới tên là gì?"

"Um... Bach. Um... Handel," Jackie cũng lè nhè.

Cô Ashton thở dài, có tiếng cười khúc khích ở cuối lớp. "Ai có thể cho cả lớp biết câu trả lời này có gì sai?"

Lần này tôi cố gắng cúi đầu xuống thật thấp. May phước là Sunita Ahmed đã giơ tay. "Phải là một trong hai người, hoặc Bach hoặc Handel là người nổi tiếng nhất chứ không phải là cả hai, thưa cô."

Jackie nhìn Sunita rất khó chịu và tôi có thể nhận ra, giống như tôi, Sunita vừa chợt cảm thấy giá mà mình đã ngậm mồm lại.

"Chính xác," cô Ashton nói với một tiếng thở dài não nề. "Nhưng cô còn nghe được một câu còn sai thậm tệ hơn nữa. Một học sinh từng nói rằng Handel là một người có nửa dòng máu Đức, nửa Italia và nửa Anh... ai có nhận xét gì về câu này?"

Một vài đứa cười, nhưng không ai nói gì. "Nào, cả lớp, không khó mà. Tỉnh dậy đi nào. Ai có thể cho biết câu trên có gì sai? Cat Kennedy?"

"Um, xét về toán học thì không ổn ạ, nếu là một người nửa Đức, nửa Italia và nửa Anh thì ông ta phải là một người rưỡi."

"Đúng vậy," cô Ashton nói. "Giờ thì tất cả lớp, tôi không muốn có ai còn phạm phải những

sai lầm tương tự như trên, không phải trong lớp của tôi. Nó thể hiện rằng các em không hề suy nghĩ. Lớp ta có các bạn như George, Sunita, Nick và Lia, rất xuất sắc. Hãy cố gắng và học tập các bạn này."

Cả nhóm Vô tính đều bắt đầu cười khinh khích, cô Ashton nhìn bọn nó. "Vì các em thấy chuyện này buồn cười đến thế thì... Susie Cooke, em có thể trả lời câu hỏi tiếp theo. Salome đã khiêu vũ khỏa thân trước mặt ai?"

Susia nhún vai tỏ vẻ nó chẳng quan tâm.

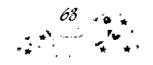
"Nào, Susie," cô Ashton nói. "Chúng ta vừa học xong mới tuần trước thôi mà."

Tôi trông thấy miệng Kaylie mấp máy nhắc bài. Susie thì căng mắt ra cố đọc môi Kaylie, rồi gật đầu lia lịa.

"Harrods a."

Cô Ashton chán nản nhìn lên trần nhà. "Herod, Susie ạ, không phải là Harrods. Harrods là tên một cửa hàng ở Knightsbridge."

Tôi liếc qua Kaylie, nó cũng đang nheo mắt nhìn tôi không chớp. Thật khó mà không phá lên cười trước những gì nó và nhóm Vô tính đã

trả lời, đặc biệt khi hầu như cả lớp đều làm thế. Có lẽ Becca và Cat nói đúng, tôi nghĩ, Kaylie và các bạn của nó có thể là nổi tiếng và sành điệu, nhưng bọn nó không được thông minh cho lắm. Tôi nhìn lại Kaylie và nghĩ, hai người mới có thể chơi trò chơi này, mà tôi thì sẽ không tiếp tục sợ cậu nữa đâu. Sau vài phút, nó ngả người ra ghế và thì thầm điều gì đó với Fran ngồi sau lưng nó. Fran liếc nhìn tôi và cười. Tôi quay đi. Không đáng! Và tôi cũng không muốn chơi cái trò dớ dẩn này. Tất cả những gì tôi muốn là đến trường, học hành và quan hệ với mọi người mà không phải cãi vã gì với ai. Nhưng buồn thay, nhìn mặt Kaylie thì biết, nó không để cho mọi chuyện diễn ra như vậy.

Wgày hôm sau, tôi đến trường với quyết định không để cho Kaylie cùng nhóm Vô tính của nó làm phiền mình. Tôi sẽ quyết tâm chịu đựng, chỉ mỉm cười và thân thiện. Nhưng nhóm Vô tính này cũng đã quyết định theo chiến thuật mới. Đơn giản là lờ tôi đi. Khi trông thấy chúng ngoài hành lang trước giờ học, tôi chào và tất cả cùng quay đi như thể vừa ngửi thấy ở chỗ tôi đang đứng có mùi gì thối lắm vậy. Thật là kỳ cục, tôi cảm thấy mình như vô hình, hay cái gì đại loại thế.

"Bọn nó làm sao thế?" Becca hỏi khi nó nhận thấy đám kia tỏ ra lạnh nhạt với tôi.

"Không có gì đâu," tôi nói. "Tớ nghĩ Kaylie gây với tớ bởi vì Jonno."

"Trời ạ. Lại còn thế nữa," Becca nói và nhìn bọn kia một cách khinh bỉ.

Đột nhiên Kaylie ào đến đứng chắn giữa Becca với tôi, và quay lưng lại phía tôi. "Tớ nghe nói cậu sẽ giúp cô Segal tổ chức chương trình cuối kỳ có phải không?"

"Ù," Becca nói và đứng dịch về bên phải để tôi có thể tham gia vào câu chuyện.

Kaylie cũng dịch theo để tiếp tục chắn tôi. "Cậu có biết sẽ làm gì tiếp không?"

Becca gật đầu. "Cũng chưa chính thức, nhưng nhiều khả năng tớ sẽ dựng dựa theo phim ca nhạc *The rocky horror picture show."*

"Ối, hay thế!" Kaylie nói rồi gật đầu với các bạn nó.

Fran, Susie và Jackie cùng chạy đến. "Rocky Horror. Tuyệt vời. Bọn tớ tham gia được không?" Fran hỏi. Tôi đến đứng cạnh bọn nó, nhưng Susie bước sang trái một lần nữa để tách tôi ra ngoài.

Becca nhìn tôi lo lắng. "Buổi thử vai sẽ diễn ra tại sảnh chính vào chiều thứ Bảy," nó nói.

"Tuyệt vời," Kaylie nói, rồi bước lùi lại và đạp vào ngón chân tôi.

"ối!" tôi la lên.

"Ôi, xin lỗi Ophelia nhé. Tớ lại không trông thấy cậu." Nó khinh khỉnh nhìn tôi rồi quay lại Becca. "Chắc vài người muốn có vai diễn sẽ lợi dụng lợi thế có bạn làm trong ban tổ chức đấy nhỉ."

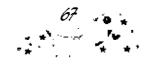
"Không có chuyện đó," Becca nói. "Ai giỏi thì người đấy được, như bình thường thôi."

"Thế thì tốt," Kaylie nói. "Bởi vì bọn tớ không muốn có ai đó được vào vì những lí do không chính đáng hoặc bởi vì có bố làm trong ngành âm nhạc hay gì đó."

"Quên chuyện đó đi, Kaylie," Becca nói. "Cậu phải biết là mọi người được nhận hay không tùy thuộc vào màn trình diễn cá nhân của họ, rồi phải phù hợp với vai diễn, vân vân."

"Ù, thế mới đúng chứ," Kaylie nói. "Để chờ xem."

"Có chuyện gì vậy?" Becca hỏi khi bọn Vô tính đã đi khỏi. "Bọn nó hoàn toàn lờ cậu đi."

"Ù," tôi nói. "Ù, bọn nó đã hơi kỳ cục với tớ từ hôm qua rồi, nhưng thật tình, tớ sẽ không để nó làm phiền."

"Thế thì tốt. Không đáng đâu. Mà cậu sẽ đến thử vai đấy chứ? Tớ nghĩ kỳ diễn này sẽ vui cực cho xem. Mac lo phần phông nền, và tất nhiên, Squidge quay phim, thế nên sẽ vui lắm đấy, vì tất cả bọn mình cùng làm việc với nhau."

Tôi hơi lưỡng lự. Với giọng hát của mình thì tôi chắc chắn không mong được nhận vai chính, nhưng vì có thể nhảy nên tôi có thể tham gia ở phần hợp xướng. Thêm nữa, cô Segal là cô giáo tôi yêu thích nhất. Giống như là cô ấy có thể đi vào trong con người mình và lấy ra phần tốt nhất từ đó vậy. Nhưng nếu Kaylie định đến đó phá tôi trong mọi buổi diễn thử thì sẽ chẳng còn vui nữa.

"Cũng chưa chắc," tôi nói.

Becca nhăn mặt. "Nếu cậu vì bọn nó mà bỏ cuộc, tớ sẽ... sẽ..."

"Cậu cũng sẽ không nói chuyện với tớ nữa chứ gì," tôi cười. "Thế rồi không ai chịu nói chuyện với tớ nữa."

Becca khoác tay tôi. "Tớ không bao giờ làm thế đâu."

Tôi quyết định giãi bày với Becca. Nếu có ai đó hiểu được bọn con gái xấu tính ích kỷ có thể làm những gì, thì đó hẳn phải là nó. Mới đây thôi, nó vừa phải chạy đua với em gái của Mac, tên là Jade, khi cả hai cùng tham gia vào một cuộc thi hát toàn quốc để tìm Công chúa nhạc Pop. Jade đúng là một con bò chính hiệu, cư xử rất chi là thiếu thân thiện và thiếu cảm thông. Chị ta thậm chí còn chơi Becca, dụ nó nói những điều không hay trên điện thoại về một thí sinh khác, mà Becca không ngờ là cũng đang cùng nghe.

"Lý do duy nhất khiến tớ lưỡng lự là..." tôi nói. "Cậu cũng thấy đấy, tớ biết người ta buôn chuyện về bố tớ, về nhà tớ và nhiều thứ nữa, nhưng tớ không muốn những điều đó ảnh hưởng đến mọi việc ở trong trường. Tớ chỉ muốn là người bình thường, hòa nhập được với mọi người khác, và giờ, tới khi nào Kaylie qua được cơn bực mình của nó, thì điều đó quan trọng hơn là có một vai trong buổi diễn ở trường. Cậu có hiểu không?"

Becca gật, rồi lắc. "Tớ hiểu, nhưng đừng để bọn nó thắng. Tớ đã trông thấy bọn nó làm

gì với những đứa con gái khác hồi năm trước rồi. Cậu phải chống lại, không được để bọn nó thắng. Tớ có thể chắc với cậu là tớ chẳng ngán gì cả. Có muốn tớ đi nói chuyện với bọn nó không?"

"Không. Đừng. Thế có phải chuyện bé xé ra to không, rồi bọn nó sẽ cười nhạo vì tớ kể lể với cậu nữa. Đừng có làm thế nhé. Để tớ tự giải quyết, OK?"

"OK," Becca nói. "Nhưng cậu biết là dù bọn nó có làm gì thì tớ cũng ở phe cậu. OK?"

"Được rồi," tôi nói.

Nó nói là về phe tôi. Mặc dù rất cảm kích với sự ủng hộ đó nhưng tôi cũng thấy buồn. Thế là đã có phe rồi đấy. Tại sao tôi lại không thể hòa nhập vào được chứ? Tôi, với các bạn tôi, và không bị để ý? Tất cả những gì tôi muốn chỉ là được chấp nhận thôi mà.

Trong phòng thay đồ, ngày thứ Tư, mọi chuyện lại còn có vẻ tệ hơn. Bọn Vô tính đều đứng cả ở trong góc, thì thầm gì đó và nhìn tôi trong khi tôi thay đồ. Thật là khó chịu.

Mọi người dường như đều có ngực cả, trừ tôi. Tôi cao nhỏng lên đến 1m7 rồi nhưng vẫn còn hình dáng của một thẳng bé chín tuổi. Becca khá dễ thương, nó bảo thân hình tôi là chuẩn mẫu rồi, và ước gì cũng được giống như tôi, nhưng tôi nghĩ tại nó tốt bụng không muốn tôi buồn thì mới nói thế. Ước gì tôi được như nó. Nó có thân hình rất tuyệt, với những đường cong, dù nó cứ bảo là mình béo. Hình như chẳng ai hài lòng với cơ thể của mình. Kể cả Cat, một người hoàn hảo, nó vẫn nghĩ nó quá lùn.

Trong khi bọn Vô tính tiếp tục nhìn chằm chằm, tôi bắt đầu nghĩ hình như ngực mình đang nở lớn lên hay sao đó. Rồi tôi nhớ Becca đã bảo về chuyện chống lại bọn nó nên tôi quay qua và hỏi, "Các cậu nhìn cái gì?"

Tất nhiên là tất cả đều quay đi và nhìn xuống sàn nhà hay tường – trừ Kaylie. Nó, tay chống hông, cằm hất về phía tôi và nói, "Cậu nghĩ về mình hơi bị nhiều đấy."

"Không. Cậu nói thế là sao?"

"Là, tại sao bọn tớ lại phải nhìn cậu? Cậu có một vấn đề đấy, biết không Lia? Cậu nghĩ tất

cả mọi thứ đều là về cậu, trong khi có phải đâu. Người khác cũng có cuộc sống của họ chứ."

Tôi không biết phải nói gì, nên đành nhìn đi chỗ khác. Tôi lại thấy bối rối. Bọn nó có nhìn tôi chằm chằm cơ mà, tôi đoan chắc là thế, nhưng Kaylie lại đã đảo lộn cả lên và cuối cùng thành ra là tôi mới là đứa có vấn đề. Có thể nó đúng. Có thể tôi bị ám ảnh về bọn nó. Tôi chắc chắn đã dành rất nhiều thời gian nghĩ về bọn nó, và cách xử lý bọn nó trong những ngày vừa rồi. Có thể tôi đã dành quá nhiều thời gian để nghĩ về bản thân và về điều mà mọi người nghĩ về mình. Có thể chính là tôi, chính tôi mới có vấn đề.

Tuần dần trôi qua, dù đã cố nhủ với mình rằng không có chuyện gì đâu, nhưng đến thứ Năm thì tôi bối rối hơn bao giờ hết. Tôi sợ đi học vì sợ những điều Kaylie sẽ nói, hay sẽ làm.

Lúc nào tôi cũng cảm thấy đủ hạnh phúc ở trường, nhưng đột nhiên, như là tôi phải chịu đựng thử thách vậy. Tất cả những gì tôi muốn chỉ là mau tới cuối ngày để được về nhà. Tôi đã cố hết sức tránh khỏi đường của bọn Kaylie,

nhưng thật khó bởi chúng tôi phải học chung với nhau rất nhiều tiết. Tôi chắc chắn là không phải mình tưởng tượng ra. Mỗi lần tôi trông thấy thì nhóm Vô tính đều có vẻ đang bận buôn chuyện bán trò gì đấy với mọi người, nhưng ngay khi tôi đến thì tất cả đột nhiên im bặt đi, cái kiểu sai trái lắm. Thỉnh thoảng chúng còn cười nữa. Tôi đoán chúng nói về tôi, nhưng không dám hỏi vì sợ Kaylie sẽ lại bảo là tôi bị ám ảnh về bản thân, và mọi người có những chuyện khác để nói hơn là về Lia Axford.

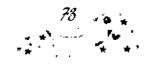
Thứ Sáu, giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Vào giờ nghỉ, tôi gặp Cat và Becca và cả hai đều đang cầm những tấm thiệp mời màu hồng.

"Mời đến nhà Kaylie vào tối mai," Becca nói. "Bọn mình sẽ đi sau buổi thử vai chứ?"

"Chẳng biết nữa," Cat nói. "Mấy đứa đó chẳng phải là bạn bè tốt, và trước đây cũng chưa từng bao giờ mời tụi mình."

"Thì càng có lí do để đến xem thế nào," Becca nói. "Tớ cá là rất nhiều người sẽ đến đó, ngoài ra chẳng có chuyện gì đâu."

"Tớ nghĩ còn một lý do khác nữa là Kaylie ghen tị với cậu đấy, Lia," Cat nói. "Trước khi

gia đình cậu chuyển đến thì các bữa tiệc tại nhà Kaylie là trùm. Có vẻ các bữa tiệc của mẹ cậu đã lấy đi không ít hào quang của nó."

"Thế đã là gì," Becca nói. "Tớ cá nó sôi máu chủ yếu là bởi vì cậu không bao giờ mời nó. Sự thật thì có lẽ nó ghen với tất cả mọi mặt của cậu. Một ông bố là ngôi sao nhạc rock hoành tráng, mẹ từng là người mẫu, nhà là cả một lâu đài, quần áo hàng hiệu hợp thời..."

"Anh trai đẹp trai, chị gái đẹp gái..." Cat nói. "Danh sách còn dài vô tận."

"Nhưng đó không phải là do tớ," tôi nói. "Không phải tớ chọn bố mẹ hay gia đình..."

"Ù, nhưng một nửa cơ hội đó nó cũng không có được," Becca nói. "Và nó thậm chí còn không được thò mặt vào."

"Sao nó tổ chức được nhiều tiệc quá vậy?" tôi hỏi.

"Một phần là vì nó thích được nổi tiếng, và là 'chủ nhà được mong chờ nhất' sẽ đem lại cho nó cơ hội được nhiều người vây quanh," Becca nói. "Thêm vào đó, mẹ nó làm ca tối ở bệnh viện tận Plymouth, nên nó toàn quyền ở nhà hầu hết các buổi tối."

"Thế còn bố nó?" tôi hỏi.

Cat lắc đầu. "Bỏ đi lâu rồi. Nghe đồn là bỏ đi với một cô phục vụ ở quán rượu. Gì thì gì, đó là một ngôi nhà vắng chủ vào cuối tuần, còn nơi nào bọn teen muốn đến vào mùa đông hơn là ở đó nữa. Cứ cuối tuần là nhà nó đông lắm."

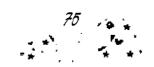
"Không hiểu mẹ nó có biết không nhỉ," tôi nói.

"Nghi lắm à," Becca nói. "Có thể nó đã sai đám Vô tính dọn dẹp lau chùi hết cả rồi. Thế bọn mình có đi không? Nếu cùng đi với nhau thì chắc cũng sẽ vui đấy. Cậu nghĩ sao? Lia? Đi không?"

"Nó không mời tớ," tôi nói.

"Chắc không?" Becca hỏi. "Sao nó mời bọn tớ mà lại không mời cậu chứ? Xem lại xem. Tớ thấy nó để thiệp ở bàn mọi người mà. Biết đâu thiệp của cậu bị rơi cũng nên. Quay lại tìm xem."

Tôi không cần phải làm thế. Không phải sau một tuần tôi vừa phải trải qua. Tôi có cảm giác nó cố ý lờ tôi đi. Thật kỳ cục, bởi vì nó không hề làm gì nghiêm trọng cả, không phải như kiểu một đứa con trai bắt nạt một đứa con

trai. Thế thì đã dễ xử lý hơn nhiều. Nếu có ai đá, hay đánh mình, thì không còn nghi ngờ gì nữa, mình đã bị bắt nạt. Nhưng còn thế này? Tôi không chắc về những gì đang diễn ra và cứ tự hỏi không biết có phải mọi chuyện là do tôi tưởng tượng ra hay không. Những gì đang diễn ra thật tinh vi, phần lớn là không nhìn thấy được. Những cái nhìn bí hiểm giữa Kaylie với đám bạn của nó, hay những lời thì thầm, những tiếng cười rúc rích, và bây giờ, không mời đi tiệc. Thêm vào đó, tôi cảm thấy mình không thể nào đến buổi thử vai được. Không có gì to tát cả, không thật sự như thế, nhưng trong thâm tâm, tôi cảm thấy như Kaylie đã gây chuyện với tôi dữ lắm, và thấy thật khổ sở.

"Ĉa!" bố kêu lên đằng sau lưng làm tôi nhảy dựng cả lên.

"Ối, xin lỗi bố, con đang mải nghĩ."

Đây là sáng thứ Bảy và tôi đang ngồi trong bếp, nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng hồn thì thả đi đến tận tuần nào.

"Bố thấy rồi. Thế trong đầu con đang nghĩ chuyện gì vậy? Tuần rồi thế nào?"

"À... cũng bình thường ạ."

"Hmmm. Chắc không đấy? Con trông không tươi tắn như bình thường, và tuần rồi con cũng trầm lặng hơn bình thường nữa."

"Không, thật đấy ạ. Con ổn mà."

"Mọi chuyện ở trường không sao chứ?"

"Vâng a."

"Thế chuyện với Jonno cũng vẫn ổn?"

"Vâng, tối nay anh ấy đến đây. Bọn con định đi đâu đó."

"Giọng con nghe không có vẻ gì là háo hức lắm. Tối nay có phải buổi hẹn đầu không?"

Tôi gật đầu. Bố nói đúng. Tôi không háo hức lắm. Như kiểu khi xây một bức tường trong đầu để ngăn Kaylie ở ngoài thì tôi cũng đã ngăn cả mọi thứ khác nữa.

"Thế có chuyện gì nào cún con?" bố hỏi. "Nào, nói đi. Con không thể sống cùng nhà với ai đó mà không nhận thấy có điều gì đó đang diễn ra."

"Thật ra thì, bố ạ, là không có gì. Chỉ là... bố có nghĩ con bị ám ảnh về bản thân không?"

Bố cười. "Câu hỏi kiểu gì vậy? Ý con là sao?"

"Thì là lúc nào cũng nghĩ về bản thân mình ấy ạ?"

Bố lại cười. "Đứa tuổi teen nào mà chẳng có

ám ảnh về bản thân chứ. Một phần trong hành lý mà. Và, ở một mức độ nào đó thì ai cũng đều vậy cả. Tức là thế này nhé, con sống trong cơ thể của mình, trong thế giới của mình. Con là người duy nhất nhìn thấy những điều qua đôi mắt của chính mình, thì chắc chắn con phải có chút ám ảnh về bản thân rồi."

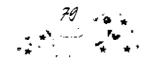
Tôi cười.

"Có lẽ chúng ta cần một từ khác," bố nói. "Không phải là ám ảnh... um, sự thúc đẩy tự thân, thế nghe đỡ hơn, tích cực hơn. Nhưng tại sao con lại hỏi như thế? Có gì làm con lo lắng à?"

Tôi thở dài và cố nghĩ xem sẽ kể cho bố chừng nào. Đôi khi nếu để bố mẹ can dự vào thì họ sẽ lo lắng, rồi họ sẽ làm cho vấn đề càng lúc càng rối rắm hơn. Tôi sẽ chỉ kể cho bố nghe một phần thôi.

"Là... à, có một đứa con gái và đám bạn nó ở trường, con không nghĩ bọn nó ưa con lắm. Con chẳng làm gì xấu với bọn nó cả, nhưng có vẻ bọn nó có chuyện với con."

Bố kéo một cái ghế, cầm tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. "Con bị bắt nạt à? Lia?"

"Không, không ạ. Vấn đề là ở đấy. Con không bị. Nhưng cảm giác lại rất giống như con bị thật. Nhưng rồi con không biết con có bị hoang tưởng hay là ám ảnh về bản thân không. Nghĩ quá nhiều về điều mọi người nghĩ về mình, trong khi họ thậm chí chẳng thèm nghĩ đến con bao giờ... Ôi, con không biết nữa. Nhưng không sao đâu bố ạ. Con nói linh tinh quá. Chỉ là con muốn hòa hợp được vào thôi, vào trường mới ấy ạ. Nhưng có vẻ một vài người sẽ không bao giờ cho con cơ hội."

"Có lẽ chúng ghen tị," bố nói và chỉ căn bếp siêu hạng của chúng tôi. "Nhà chúng ta sống nói chung là rất khá so với mặt bằng chung. Và, con là một cô gái rất xinh đẹp..."

"Vâng, vâng..."

"Bố nói nghiệm túc đấy. Có thể là như thế."

"Con không nghĩ mấy đứa đó thèm ghen tị với con, con không chắc về điều đó. Một trong số đó hơi mếch lòng vì con hẹn hò với Jonno. Nhưng mấy đứa đó rất nổi tiếng và xinh đẹp, là nữ hoàng trong trường đấy chứ. Con chẳng có vẻ gì sẽ là mối đe dọa cho vị trí của chúng trong trường cả."

Bố gật đầu. "Ù, nhưng con có được Jonno và các bạn ấy thì không. Chúng có thể nghĩ rằng, đầu tiên thì con có cậu ấy, rồi sau đó sẽ là gì?"

"Chẳng là gì cả. Con chỉ muốn được bình thường mà thôi."

"Thế thì rất tiếc rồi con gái ạ, bó tay rồi. Con sẽ không bao giờ bình thường, không phải với vẻ ngoài và tính cách như con. Và con là một cô bé thông minh, nếu tiếp tục phát huy thì con sẽ luôn luôn đạt được kết quả tốt ở trường. Còn trong cuộc sống, không ai có thể nói rằng cuộc sống của con là bình thường cả, phải không nào. Đôi khi con phải học cách chấp nhận số phận của mình và chung sống với nó."

"Con biết. Xin lỗi bố. Con linh tinh rồi. Cũng có thể là con đã tưởng tượng ra tất cả cũng nên."

"Thế những đứa con gái hành con ở trường đấy... Chính xác là chúng đã làm gì? Đặt biệt danh cho con? Hay sao?"

Tôi cố nghĩ lại. Không có gì thật sự để tôi nói nghe quá tệ. Vậy là có người nhìn tôi chằm chằm và không chào lại tôi ư. Lớn chuyện đến thế ư. Nghe sao mà thảm thương quá chừng.

"Con khá chắc là bọn nó đang nói chuyện về con, không được tốt đẹp cho lắm. Đôi khi chúng lờ con đi, nhưng đôi khi, như khi con bước vào lớp, thì mọi người ngay lập tức im bặt như là đang nói về con vậy... Đại để là thế ạ."

Bố đứng dậy rót đầy một cốc cà phê xay với đậu. "Thế Cat và Becca nghĩ sao?"

"Becca bảo con phải chống lại bọn đó, còn Cat thì con không kể cho nó nhiều. Thật ra thì con không muốn bọn nó tham gia vào vụ này. Bố biết đấy, rồi bọn nó lại nghĩ phải phe phái rồi này kia nọ... con chỉ muốn chuyện này nó qua đi thôi."

Bố bóp nhẹ vai tôi. "Bố biết con cảm thấy thế nào, con yêu a."

"Bố ư? Làm sao thế được? Hồi đi học có ai cũng làm bố khổ sở sao?"

"Bắt nạt bố ấy hả? Đời nào có chuyện đó, đứa nào dám là bố đá đít ngay. Nhưng chuyện đàn ông con trai thì khác. Nếu có người là một tay côn đồ và muốn đánh con thì rõ ràng biết chuyện gì đang xảy ra rồi. Không phải. Đó là sau này, lúc bố mới khởi sự tạo dựng tên tuổi trong ngành âm nhạc, và bố bị bắt nạt, nhưng

theo một cách khác với những gì diễn ra ở trường học."

"Ai bắt nạt bố?"

Bố đến tủ lạnh lấy ít sữa. "Nhà báo," bố nói. "Đầu tiên thì tất cả đều, ồ, chàng trai vàng, và ca tụng hết lời. Nhưng sau đó họ có thể lật lại liền, và khi họ làm thế thì biết mùi nhau ngay! Bố cho con biết, Lia ạ, cánh báo chí là những tay bắt nạt kinh khủng nhất, họ có thể hạ nốc ao người ta dễ như bỡn."

"Thế chuyện xảy ra thế nào ạ?"

"Lúc đấy bố đi lưu diễn ở Mỹ, và có vài chuyện về một cô gái mà bố được cho là đang có tình cảm. Toàn là vớ vẩn. Bố ngồi cạnh cô ta trong một câu lạc bộ, và ngày hôm sau thì nó đã xuất hiện trên khắp các mặt báo. Tất nhiên là mẹ con nghe được chuyện này và giận lắm, không biết phải tin ai hay tin cái gì nữa. Bố càng biện hộ cho mình thì lại càng giống như có tội. Tin bố đi, bố đã phải nhanh chóng học được một bài học. Cách tốt nhất để đương đầu với họ, hoặc mấy đứa con gái ở trường con, là không thèm phí tí sức lực nào cho bọn họ. Không

thách thức. Không hứa hẹn. Không cố biện hộ cho mình vì nhiều khi con chẳng thể nào thắng được đâu."

"Thế mình phải làm sao?"

"Quyết định xem ai là người quan trọng trong đời con, và thành thật với họ. Giữ họ gần bên mình, và tránh xa những lời đồn thổi, tất cả. Bố đã học được cách cúi đầu khi báo chí vào cuộc. Nhưng vào lúc đó, hồi còn trẻ, bố thường nổi điện lên vì những điều họ viết ra. Toàn là chuyện hư cấu nhưng đã khiến bố nhiều đêm mất ngủ và tự hỏi, người khác sẽ nghĩ gì? Mình phải cải chính lại chuyện này, đại để thế. Nhưng sự im lặng đàng hoàng, đó mới là cách tốt nhất. Bây giờ bố đã biết ai là người bố có thể tin tưởng, và ai là những người quan trọng. Họ hiểu được vấn đề, và hầu hết có thể xuống địa ngực và tin vào điều họ muốn. Danh vọng là phù phiếm. Và có vẻ mấy đứa ở trường con cũng vậy. Nghe chừng con cũng chẳng có ý định kết bạn với chúng, phải không?"

Tôi lắc đầu.

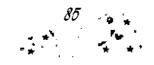
"Vậy thì, câu trả lời của con đó. Không thừa hơi để chúng làm phiền con và tận hưởng buổi hẹn tối nay. Con có những người bạn tuyệt vời, quan tâm đến con, và đó mới chính là những người con cần để ý đến. Sẽ luôn có những người khác không thích con dẫu con có làm gì đi chăng nữa. Đừng phí thời gian cho họ. Được chưa nào, con gái?"

"Vâng ạ."

"Thế một ly cappuccino hảo hạng với nhiều socola của bố thì sao nào?"

"Chắc chắn rồi ạ," tôi nói. Tôi đã cảm thấy khá hơn nhiều sau khi nói chuyện với bố. Bố nói đúng. Tôi thật là ngốc mới để những chuyện đó làm mình khổ sở. Trong tương lai, Kaylie và bọn Vô tính của nó cứ làm cái gì mà chúng nó thích. Tôi đã có bạn bè, và gia đình, đó là những người cần được tôi quan tâm. "Cám ơn bố."

Sau đó tôi lên nhà tắm rửa và chuẩn bị sẵn sàng cho buổi hẹn. Tôi thật sự mong ngóng và tự hỏi không biết Jonno sẽ đề xuất đi đâu. Ở gần đây ngoài mấy quán rượu ra thì cũng chẳng có mấy nơi để đi, thế nên có lẽ anh ấy định sẽ đến Plymouth chăng. Tôi quyết định phải tạo

một ấn tượng thật đặc biệt nên đã dành ra bao nhiêu là thời gian thử hết bộ này đến bộ khác và trang điểm. Cuộc hẹn thực thụ đầu tiên của tôi từ hồi rời London. Không thể chờ được nữa.

Jonno đến lúc bảy giờ, mang theo đầy những chuyện kể về buổi thử vai ở trường lúc chiều.

"Thế anh có được nhận không?" tôi hỏi và dẫn Jonno vào phòng đỏ. Anh ấy đã đóng vai Danny Zucko trong vở *Grease* hồi Giáng sinh rồi nên mọi người đều hy vọng anh ấy sẽ tiếp tục nhận vai chính.

Jonno lắc đầu và ngồi phịch xuống ghế. "Không, vai chính Dr Frank N Furter là của Adam Hall."

"Anh không sao chứ?"

"Không. Anh chẳng sao cả. Đóng vai chính cũng hơi mất thời gian, với lại thật ra thì anh muốn dành thời gian để tập trung vào những thứ khác nữa."

"Thế còn những vai khác?"

"Em có biết truyện này không?"

"Hơi hơi. Có mấy đứa nhóc ở trong một lâu đài với rất nhiều người quái dị."

Jonno cười. "Ù, đấy, đại khái là thế. Dan Archer đóng vai Brad Majors và Jessica Moon đóng vai Janet, đó là mấy đứa nhóc tinh quái bị hỏng xe và phải ở lại lâu đài của Frank N Furter. Ryan Nolan là Riff Raff, tên hầu lưng gù, và Jade Macey thì đóng vai cô em Magenta."

"Thế còn Cat?"

"Hình như nó vào nhóm nhảy clacket, Columbia. Nhưng em ở đâu? Anh tưởng em sẽ đến đó chứ?"

"Um, em quyết định bỏ lần này. Như anh nói đó, tham gia biểu diễn có thể hơi mất thời gian. Thế Kaylie và đám bạn nó có nhận vai nào không?"

Jonno gật đầu. "Vào hợp xướng hay sao ấy. Thế là tốt lắm rồi, anh ngờ không biết vào vai lớn hơn chúng có thể nhớ được lời thoại không ấy chứ. Đám này không phải là những người thông minh lắm, nhỉ. Có lần anh được yêu cầu huấn luyện đội bóng lưới, anh bảo là muốn thảo luận chiến thuật thì một đứa, Jackie thì phải, lại nghĩ là anh đang nói về kẹo bạc hà."

Tôi cười, nhưng không chắc có phải anh ấy chỉ nói đùa thôi hay không.

"Nhân tiện, em có được mời đến tiệc nhà Kaylie không?"

Tôi lắc đầu. Tôi đã không nghĩ đến tiệc nhà Kaylie là một lựa chọn, và hy vọng rằng Jonno không có ý định dẫn mình đến đó. "Không. Nhưng... anh cứ đi đi nếu anh muốn."

"Không, cảm ơn," Jonno nói và đứng dậy đi xem những bức tranh treo trên tường đối diện. "Tranh đẹp thật. Có phải của Picasso không nhỉ? Mẹ anh cũng có một tấm như vậy."

"À, vâng, là tranh Picasso," tôi không nói với anh ấy rằng đây là tranh thật, nhỡ anh ấy lại cho là tôi khoe của.

"Không," anh ấy nói tiếp. "Kaylie không phải kiểu của anh. Anh thấy đám của nó hơi quá..." Jonno bắt chước kiểu đi điệu đà trên giày cao gót và hất tóc liên tục. "Thế đấy, son môi, túi xách và những đôi giày gót nhọn – đó là tất cả những gì họ nghĩ đến."

Ù, tôi nghĩ, và cả cách phá đời em nữa đây này. "Thế tối nay bọn mình sẽ đi đâu?" tôi hỏi.

Jonno đến ngồi cạnh và cầm tay tôi. "À, anh muốn nói với em chuyện này..."

Đúng lúc đó thì bố vào. "Ái chà, Jonno đấy à," bố nói rồi bật tivi lên. "Đừng để ý đến chú nhé."

Jonno liếc nhìn tôi, rồi nhìn cái tivi một cách thèm thuồng. "Ò, hay bọn mình cứ ở lại đây? Ngoài trời đang mưa và anh đã để lỡ trận đấu lúc chiều... vì buổi thử vai... và bây giờ, à, đang có..."

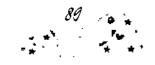
"Điểm tin trận Arsenal với Man U," bố nói tiếp, xoa xoa tay rồi nhảy lên ghế sofa.

Mười lăm phút sau, bố và Jonno đã thoải mái, tháo giày, chân trần, Coke cầm tay cùng nhau xem đá bóng.

"Trời," bố gào lên khi cả hai cùng bật dậy sau một pha bóng suýt vào. Khi cả hai ngồi lại xuống ghế, bố quay sang nhìn tôi và cười tinh quái. "Con gái lấy thêm cho bọn bố với," bố nói và chỉ vào lon Coke.

Đây không phải sự lãng mạn trong tưởng tượng của tôi, tôi nghĩ nhưng vẫn đứng dậy vào bếp. Mẹ đang ở trong đó cho lũ chó ăn.

Mẹ cười. "Không ra ngoài hả con?"

"Arsenal đấu với Man U," tôi nói. "Con nghĩ bố và Jonno vừa phát hiện ra họ là đôi bạn tâm giao."

"À," mẹ thở dài. "Có những thứ mà con không cạnh tranh nổi đâu."

"Sao bố lại phải xem trong phòng đỏ chứ? Nhà mình còn đến tận năm cái tivi khác cơ mà."

"Nhưng tivi trong đấy là to nhất. Bố con đặc biệt dành nó để xem bóng đá. Âm thanh digital, màn ảnh rộng... bố con nói nó cho cảm giác như đang có mặt ở sân vận động."

"Con vẫn không hiểu nổi, tại sao đàn ông lại khoái cái trò đá qua đá lại quả bóng da như thế."

"Chào mừng đến với câu lạc bộ," mẹ nói. "Con có muốn nghe một chuyện cười về bóng đá không?"

Tôi gật.

"Thủ môn nào có thể bật cao hơn xà ngang?" mẹ hỏi.

"Con không biết."

"Tất cả, vì xà ngang làm gì biết bật cao."

Tôi cười rồi quay về phía cửa, có tiếng hát, nghe như là "I-I-yippee". Mẹ cười. "Con cứ làm

quen dần đi là vừa, đàn ông thường có xu hướng thành trẻ con mỗi khi đội bóng yêu thích của họ đang đá. Nhiều cảm xúc lắm."

Chúng tôi đến đứng ngoài sảnh, trước cửa phòng đỏ, và, chắc chắn luôn, rằng cả hai đều đang hát hết mình. Đại khái là "Chúng ta là những cổ động viên tuyệt vời nhất khi chúng ta thắng. Chúng ta là những tên khốn dễ sợ nhất khi chúng ta thua..."

"Hmm," mẹ nói. "Con gái, vào thư viện chơi một ván cờ nhé?"

"Bất cứ gì để tránh xa thứ này ạ," tôi cười và đưa tay bịt tai.

Tôi ở trong thư viện với mẹ cả buổi tối còn Jonno thì dính với bố tôi trong phòng đỏ. Có một lúc tôi lẻn vào tính phá ngang, nhưng họ vẫn cứ đang say sưa trò chuyện và phân tích trận đấu. Đến khi hiệp hai bắt đầu thì họ lại hát hò ỏm tỏi. Lần này thì là "Glory, glory Hallelujah. Glory, Glory, Man United. Glory, Glory, Man United."

"Aha, ngôi sao nhạc rock nổi tiếng và cậu học sinh nhạc tham vọng," tôi đứng ở ngạch cửa. "Ước gì các fan trông thấy bố lúc này."

"Anh rất vui," Jonno nói, sau đó. "Nhất định bọn mình phải gặp lại sớm nhé."

"Vâng," tôi nói, anh ấy cúi người tới trước hôn tôi chúc ngủ ngon.

"Tuần sau có Man U với Liverpool đấy," bố tôi nói với ra khi ông lên cầu thang.

"Đương nhiên rồi ạ," Jonno nói và vẫy tay chào bố. Kỳ cục, khoảnh khắc hôn hít lãng mạn đã bị hỏng, thế nên tôi trở lại vào nhà. Jonno có vẻ không để ý thấy nên mim cười bước đi.

Quá nhiều cho buổi hẹn đầu tiên, tôi nghĩ bụng khi tẩy trang.

Tuần lễ tiếp theo ở trường, ơn trời, bọn Vô tính dường như đã hết hứng thú với tôi, và cuộc sống trở lại bình thường. Phần nào là thế. Nhưng ở nhà lại có vài điều lạ lùng bắt đầu diễn ra.

Ngày thứ hai, khi từ trường về, tôi nhận được thư. Đó là một catalogue quảng cáo sản phẩm dầu trà cho những người bị đổ mồ hôi nhiều và bốc mùi. Tôi không nghĩ gì cả, vì người ta cũng hay để thư rác ở ngoài cửa, thế nên tôi vứt nó vào thùng rác.

Thứ Ba, tôi nhận được một catalogue về áo lót có độn dành cho phụ nữ ngực lép. Hữu dụng lắm đây, vì ngực tôi lép như cái bánh kẹp. Một lần nữa, tôi vẫn không nghĩ gì ngoài địa chỉ nhà tôi chắc đã bị vào danh sách gửi thư nào đó rồi. Tuy vậy thật lạ là nó lại gửi cho tôi, vì tôi có phải chủ hộ đâu.

Thứ tư, lại một catalogue nữa gửi đến cho tôi từ một công ty bán bia mộ. Không thể nào là Kaylie được, nhưng mà biết đâu được? Chắc chắn nó không gặp phải rắc rối nào vì gửi những thứ này cho tôi? Tôi lạnh hết cả sống lưng khi điểm lại những thứ đã được gửi đến cho mình. Một catalogue cho người hôi hám, một catalogue áo lót độn và giờ là bia mộ. Ám chỉ thật là quá quắt. Có nghĩa là tôi bốc mùi, không có ngực, và sẽ sớm cần đến một tấm bia. Không, không, tôi tự bảo mình, không ai có thể kinh khủng như vậy.

Đến tối thì tôi đã tin những nghi ngờ trước đó của mình về Kaylie là đúng. Lúc tám giờ, hai chiếc pizza phô mai nettuna được đưa đến cho tôi, mà tôi chắc chắn là không gọi. Anh giao bánh thì cứ khẳng định là có tên của tôi,

số điện thoại và mọi thứ. Mẹ đã gọi đến nhà hàng, và họ cũng quả quyết là có mọi thông tin của tôi. Mẹ trả tiền, rồi hỏi:

"Có chuyện gì vậy, Lia? Con vẫn còn đói sau bữa tối và không muốn bảo với bố mẹ?"

"Không, tất nhiên là không. Nếu muốn ăn pizza thì con đã bảo với mẹ rồi, mẹ biết thế còn gì."

"Thế thì ai đã yêu cầu những thứ này nếu không phải là con?"

Kaylie O'Hara và đám bạn của nó, tôi nghĩ thầm. Và tôi cũng khá chắc chính bọn nó đã sắp xếp để những catalogue kia được gửi đến cho tôi. Mẹ nhìn tôi.

"Con biết ai đã gọi những thứ này chứ?" mẹ hỏi.

"Có lẽ..."

"Nào, vào đây, ngồi xuống và kể cho mẹ nghe từ đầu xem nào."

Tôi theo mẹ vào phòng đỏ, chúng tôi ngồi xuống sofa. Đầu óc tôi quay cuồng như chiếc máy giặt đang quay. Nói gì bây giờ? Tôi không thể khẳng định đó là Kaylie. Đó có thể là lỗi

máy tính ở hàng pizza. Ở đây chỉ có duy nhất một nhà hàng như vậy, trước chúng tôi cũng đã gọi bánh ở đấy rồi nên tôi biết họ có lưu các thông tin của chúng tôi. Rất có thể là họ đã bị sai. Nhưng một cảm giác cồn cào trong tôi lại nói ngược lại, dù tôi không thể chứng minh điều gì hết. Nếu Kaylie đã làm những trò này thì nó chắc chắn đã làm sao để không thể truy ngược lại được. Đây có thể là sự trả thù của Kaylie, nhưng cũng có thể là tôi hoang tưởng và tự nghĩ ra mọi chuyện.

"Sao nào?" mẹ hỏi.

"Con không chắc," tôi nói. "Chỉ là dạo gần đây ở trường có một đứa có chuyện với con. Con nghĩ nó đã thôi rồi vì tuần vừa qua nó cũng bình thường. Kiểu như là lại bình thường trở lại ấy, nhưng cũng có thể là không phải."

Mẹ gật đầu. "Bố cũng có nhắc đến ai đó đang làm con lo lắng. Con biết là có thể kể cho bố hoặc mẹ nghe mà, đúng không?"

Tôi gật đầu. "Vâng. Con... con chỉ là không muốn làm to chuyện thôi."

"Còn những gì khác đến không bình thường nữa, Lia? Mẹ thấy tuần rồi có khá nhiều thư

gửi đến cho con."

"Là catalogue a," tôi thừa nhận. "Đầu tiên con nghĩ đó là thư rác, nhưng giờ..."

"Catalogue kiểu gì?"

"Một cho người bốc mùi, một cho người ngực lép, và một là của bên bia mộ."

"Ôi, Lia," mẹ há hốc mồm. "Tại sao con lại không nói gì?"

"Bởi vì con không chắc chắn một trăm phần trăm, mẹ cũng biết là có bao nhiều là thư rác người ta gửi đi rồi đấy, từ cửa sổ cho đến bảo hiểm."

"Ù, nhưng tất cả những thứ đó là gửi đến cho mẹ, hoặc bố con. Chẳng có lí nào mà bên đặt thư lại có tên của con cả. Nếu là đứa con gái đó, thì nó phải chấm dứt ngay lập tức. Con có muốn mẹ đến nói chuyện với cô giáo không?"

"Không!" tôi gào lên. "Trời ơi, không được, đó sẽ là điều tệ nhất. Nếu không phải là nó thì sao? Có thể chỉ là một sự trùng hợp thì sao. Nó đã từng rủa con là bị ám ảnh về bản thân..."

"Trùng hợp một lần thì còn có thể," mẹ nhẹ nhàng nói, "chứ không phải nhiều lần như thế này."

Ý nghĩ mẹ sẽ đến trường làm tôi thật sự hoảng sợ. Tôi tưởng tượng các thầy cô sẽ mắng Kaylie, rồi nó sẽ đi rêu rao khắp cả trường là tôi mách lẻo, rồi sẽ còn nhiều chuyện được thêu dệt sau lưng tôi, và cả những điệu che miệng cười khúc khích nữa. Không, mẹ nhất định không được đến đó. Tôi quyết định cố gắng xoa dịu tình hình.

"Không phải là chuyện gì to tát mà mẹ. Không hẳn là thế đâu. Con nghĩ nó sẽ qua thôi.. Nhưng nếu chính Kaylie là đứa đặt bánh pizza, và mẹ đến nói chuyện với thầy cô thì con sẽ bị dán nhãn là một đứa mách lẻo mất."

"Nhưng Lia, con gái yêu, con không thể để yên như thế được."

"Con biết."

"Thế con muốn làm gì đây?"

"Con không biết," tôi thở dài. "Con thật sự là không biết."

"Mẹ có biết con bé này không?" mẹ quàng tay ôm tôi.

Tôi lắc đầu. "Con không nghĩ thế."

"Tên nó là gì?"

"Kaylie. Nhưng mẹ đừng làm gì cả nhé, con

có thể xử lí được mà."

"Được rồi, nhưng con phải cho mẹ biết chuyện gì đang diễn ra, được chứ?"

"Chắc rồi ạ," tôi nói. Thật tốt vì biết có được sự động viên của mẹ, nhưng một phần trong tôi lại cảm thấy mình đang làm mẹ thất vọng. Star rất nổi tiếng ở trường và Ollie cũng thế. Tôi thì không phải không nổi tiếng. Nhiều người nghĩ tôi chơi cũng được, nhưng tôi biết điều đó có thể thay đổi một khi Kaylie bơm xấu về tôi với mọi người. Chưa gì thì tôi đã nhận thấy mấy đứa bạn cùng lớp không còn thân thiện với mình như trước nữa rồi. Trời ơi, sao mà tôi ghét nó quá. Tôi thật sự, rất rất ghét điều này. Tại sao Kaylie lại không chịu để tôi yên? Có trời mới biết người ta đang nghĩ gì.

Tôi phải bảo đảm là mẹ không làm gì khiến mọi thứ tồi tệ hơn. "Con sẽ nói chuyện với nó. Mẹ nhé, mẹ, hãy để con tự giải quyết vụ này."

Sáng hôm sau, trước khi đến trường, Meena gọi tôi xuống sảnh, cô ấy đang ôm một bó hoa tulip bự.

"Cho ai đấy ạ?" tôi hỏi.

"Cho cháu đấy. Đây, có tên cháu ở đây này. Nhưng lại không có lời nhắn nào cả."

Ôi, không phải lại Kaylie nữa chứ, tôi nghĩ bụng, nhưng nó thì không thể gửi tặng hoa cho tôi được. Chắn hẳn là của Jonno rồi, tôi nghĩ khi ôm bó hoa ấy. Thật là ngọt ngào làm sao, anh ấy hẳn là thấy có lỗi vì đã lờ tôi đi hồi hôm thứ Bảy. Tôi liền gọi cho Jonno ngay lập tức.

"Nhưng mà... không phải của anh đâu," Jonno nói. "Anh xin lỗi, lẽ ra anh đã phải làm thế mà anh lại không nghĩ ra. Có vẻ em có một người hâm mộ khác rồi. Hmmm... anh không thích thế này cho lắm. Em bảo không có lời nhắn à?"

"Không phải người hâm mộ nào đâu," tôi nói. "Em nghĩ em biết ai gửi chúng đến rồi. Cứ tin em đi, anh không có đối thủ nào đâu. À, hẹn lát nữa gặp anh ở trường."

Vừa lúc tôi chuẩn bị đi học thì mẹ gọi tôi vào phòng. "Mẹ vừa nhận được điện thoại ở chỗ hàng hoa, Lia. Họ bảo hôm qua con đã gọi đến và đặt hoa đấy. Họ gọi để hỏi xem giờ mẹ có muốn thay đơn đặt hoa hàng tuần từ lily trắng thành tulip hay không."

Tôi lắc đầu. "Con xin lỗi mẹ, có vẻ Kaylie lại phá nữa rồi."

Mẹ thở dài. "Con yêu à, chúng ta phải làm gì đó thôi."

"Con biết, con biết rồi," tôi nói. Tôi nghĩ mình sẽ giết Kaylie. Nhưng đó có lẽ chính là điều nó muốn – một sự đối đầu, để nó có thể phủ nhận tất cả và khiến tôi trở nên một con ngốc. Nhưng bây giờ thì nó đã đi quá xa rồi. Nó đã động đến cả mẹ nữa. Tôi tự hỏi không biết nó sẽ còn đặt hàng thứ gì nữa dưới tên tôi, và bắt mẹ tôi phải trả tiền.

Khi tôi đến trường, Kaylie, Jackie, Susie và Fran đều đang đứng ở chỗ quen thuộc của bọn nó gần lò sưởi trong sảnh. Tôi thấy bọn nó nhìn theo khi tôi đi qua, và Kaylie nói điều gì đó, và cả bọn cùng cười.

Chơi kiểu gì đây? Tôi đoán chúng đang chờ tôi nổi điên lên hay tỏ ra khổ sở. Ô, tôi không định làm thế đâu.

Tôi chỉ mỉm cười lúc đi qua. "Chào. Một ngày đẹp trời đấy nhỉ."

Ha, trông mặt Kaylie thoáng có vẻ ngạc

nhiên. Nó không thể hỏi xem tôi có nhận được thư hay hoa không, vì như thế sẽ làm lộ mặt nó. Nó không bao giờ biết được tôi có nhận được gì không nếu tôi không có phản ứng. Đúng, đó là cách chơi của tôi. Nó có thể chối phắt là đã gửi những thứ đó cho tôi thì tôi cũng có thể chối việc có nhận được thứ gì hay không chứ.

Tuy vậy, buồn thay, cái sự không thèm phản ứng của tôi chỉ khiến Kaylie làm dữ hơn. Ngay sau giờ RE vào cuối ngày, khi hầu hết cả lớp đều đã ra về, tôi hỏi mượn Cat một quyển sách. "Ù, trong túi tớ ấy," nó chỉ vào túi sách. Nhưng đột nhiên nó lại cố giành túi khỏi tay tôi trước khi tôi kịp làm gì. "Thôi, để tớ lấy cho."

Tôi nghi ngờ liền. Có gì đó trong túi sách mà nó không muốn cho tôi xem. Có thể một thư mời khác đến bữa tiệc nho nhỏ cuối tuần ở nhà Kaylia. Tôi không quan tâm đến vụ đó, nhưng tôi muốn biết Cat đang giấu tôi thứ gì.

Tôi nhìn vào túi trước khi Cat kịp ngăn tôi lại và nhìn thấy một mảnh giấy màu hồng bên cạnh những quyển sách. Kaylie thường viết trên giấy hồng. Tôi lấy ra thật nhanh và đọc.

"Đừng," Cat nói. "Đừng đọc cái đó. Tớ thật sự không muốn cậu thấy nó."

Mặt tôi hẳn phải sợ lắm, vì Cat phải ôm tôi. "Lia, không đáng đâu. Không ai tin những gì nó viết đâu."

Nó viết thế này:

Các bạn khối Chín,

Có bao giờ các bạn tự hỏi tại sao Lia Axford lại phải rời trường cũ hay không? Lí do chính là đây. Cô ta đã bịa đặt nói dối và dựng chuyện về các bạn cùng lớp để cố làm cho người khác tin rằng các bạn ấy đang làm những việc xấu xa. Hãy cẩn thận với những điều cô ta nói về mọi người, bởi vì đó sẽ là những lời dối trá. Cô ta bóp méo những sự kiện để khiến mọi người nghĩ rằng mọi thứ đều là về cô ta. Hãy nhớ, Lia đồng nghĩa với LIAR. Đồ DốI TRÁ! (*)

* Liar: tiếng Anh nghĩa là dối trá (ND).

Tôi cảm thấy mắt mình đã ầng ậng. "Không đúng như vậy! Tớ chuyển trường là vì muốn sống ở nhà. Chỉ có thế thôi."

Cat ôm tôi. "Bọn tớ biết mà, Lia. Vì vậy tớ mới không muốn cậu trông thấy mẩu giấy đó."

"Tại sao nó cứ phải gây chuyện với tớ như vậy? Tớ không hiểu."

"Bởi vì nó là một con bò xấu tính, hằn học," Cat nói. "Và nó ghen bởi vì cậu có mọi thứ mà nó muốn."

Tôi liếc nhìn lên, thấy Susie đang nhìn trộm ở ngoài cửa lớp. Tôi chẳng thèm giấu diếm là mình đang khóc. OK, thấy chưa? Kết quả đây. Chúng mày thắng rồi đây. Làm tao khóc rồi đây. Đi mà ton hót với chủ mày đi. Cho nó biết là Lia đang khóc, hy vọng tất cả chúng mày đều thấy thật là vui.

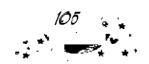

Tôi quyết định phải hành động. Phải ngăn cái trò này lại. Và chỉ có một cách mà thôi. Cat bảo tôi có mọi thứ mà Kaylie muốn, gồm cả Jonno. Vậy, giải pháp rất đơn giản.

"Em nói không muốn tiếp tục gặp anh là sao? Tại sao?" Jonno hỏi khi tôi gặp anh ấy ngoài cổng sau giờ học.

"Vì, không phải tại anh, mà là em..."

"Bởi vì anh đã xem bóng đá với bố em hồi tuần trước có phải không? Anh biết đó là một sai lầm. Con gái không thích khi con trai xem bóng đá. Em này, anh sẽ không làm thế lần nữa nếu như em không muốn."

"Không phải thế đâu, Jonno. Em không khó chịu đâu. Không hẳn thế."

"Thế thì là tại sao?"

Thật là khó hơn tôi tưởng. Tôi không thể đưa ra một lý do hợp lý nào. Tôi có thích anh ấy mà.

"Anh vẫn không hiểu, Lia. Nói cho anh đi. Bọn mình đang rất vui mà, vậy thì là chuyện gì hả em?"

"Chỉ là... ngay bây giờ mọi chuyện hơi khó xử. Có lẽ sau này bọn mình sẽ hẹn hò lại với nhau. Một tháng hay sao đó?"

Jonno lúng túng. "Giờ em nói không có nghĩa gì cả. Trừ khi... có phải em cũng đang gặp ai khác, và em phải chia tay với anh ta trước?"

"Không. Không có ai khác cả."

"Thế thì là *tại sao*? Em nói đi chứ. Điều này thật là điên rồ."

Vừa lúc đó thì Becca đi qua. "Lát nữa gọi cho tớ nhé, Lia."

"Ù."

Jonno liền vẫy nó. "Becca. Lia không muốn gặp anh nữa mà không chịu nói cho anh biết

tại sao. Em là bạn cô ấy, có thể cho anh biết được không?"

Becca ngạc nhiên, nhìn tôi, rồi nhìn Jonno. "Tại Kaylie O'Hara," nó nói.

"Cô ta thì liên quan gì đến chuyện này?" Jonno hỏi.

Becca thúc tôi. "Tớ nghĩ cậu nên kể với anh ấy, Lia. Nó không thể kiểm soát cuộc sống của những người khác như thế này được."

"Có chuyện gì vậy?" Jonno bây giờ trông lại càng bối rối hơn. "Em nói thế là thế nào? Kaylie không thể kiểm soát cuộc sống của người khác?"

"Nó đã khiến Lia khốn khổ khốn nạn," Becca buột mồm, "bởi vì anh hẹn hò với Lia chứ không phải với nó."

Jonno nheo mắt, và vẻ mặt chuyển sang sa sầm. "Làm cho khốn khổ ư? Như thế nào?"

"Đầu tiên là đơm đặt chuyện về Lia," Becca nói. "Sau đó thì đi nói xấu khắp nơi."

Jonno quay sang tôi. "Sao em không nói gì với anh?"

Tôi không biết nói sao. Tôi bối rối. Một

phần trong tôi cảm thấy nhẹ nhõm như được giải thoát, vì tôi đã lo là anh ấy nghe thấy điều gì đó về mẩu tin nhắn và sẽ băn khoăn không biết điều đó có thật không, liệu tôi có phải một đứa nói dối hay không. Một phần khác trong tôi lại muốn thoát ra khỏi mọi thứ. Mọi thứ đang diễn ra quá nhanh. Đầu tôi đột nhiên cảm thấy trống rỗng, như có ai vừa hút hết không khí ra khỏi đó vậy. Tôi trông thấy Jonno liếc nhìn ra đám đông đằng sau Becca và tôi. Kaylie và bọn Vô tính cũng có trong số đó. Jonno nhìn bọn nó, rồi đi tới.

"Trời đất ơi, xem cậu đã làm cái gì kia kìa, Becca," tôi nói.

Becca sững lại. "Này, tớ đã bảo là tớ ở phe cậu. Những đứa con gái như nó không thể bỏ qua được. Tớ đã trông thấy mẩu tin nhắn mà nó chuyền đi khắp lớp. Cậu – chúng ta – phải chống lại bọn nó."

Tôi ráng nghe xem Jonno đang nói gì với Kaylie. Bất kể là gì đi nữa thì cũng có vẻ rất gay gắt, và có một đám đông nhỏ đang tụ lại xem chuyện gì đang diễn ra. Jonno rõ ràng là chàng trai nổi nhất trường, và Kaylie thì cũng

rõ là không hề muốn cái sự là anh ấy đang quát nó trước mặt bao nhiêu người. Nó cứ di di chân và nhìn xuống đất như mong mặt đất nứt ra để chui xuống. Jonno đã nói xong và quay người bỏ đi. Khi đang tiến về phía bọn tôi, anh ấy còn quay lại. "Tránh khỏi việc của tôi, và trưởng thành lên chút đi, Kaylie. Tôi biết mình chọn ai, và người đó không thể là cô, dù cô có là người con gái cuối cùng trên hành tinh này."

"Anh thật may mắn," nó gào theo. Nhưng trông nó rất khó chịu.

Ôi chết tiệt! Dạ dày tôi như xoắn xuýt lại. Sao bây giờ? Tôi biết Becca có ý tốt. Tôi biết Jonno có ý tốt, nhưng giờ sự việc đã vỡ lở ra trước toàn trường. Jonno về lại với tôi, quàng tay qua vai tôi. Tôi liếc nhìn lại Kaylie khi Jonno dẫn tôi đi, và nó cũng đang nhìn tôi, đôi mắt hình viên đạn. Cái nhìn có thể giết người ta được, và tôi sẽ nằm dưới ba tấc đất luôn. Thật là khủng khiếp. Mọi người đang nhìn chằm chằm, tôi biết chỉ cần nửa tiếng nữa thôi là tin tức sẽ lan khắp trường. Quá nhiều chuyện để có thể hòa nhập, và nấp cho kín. Giờ thì không đời nào nó để cho điều đó xảy ra.

Jonno có vẻ nghĩ "cuộc nói chuyện" của anh ấy với Kaylie đã dập tắt được ý định chấm dứt mối quan hệ của tôi. Nhưng thật tình mà nói thì nó cũng chẳng còn nghĩa lý gì mấy. Dù tôi có cùng với Jonno hay không thì cũng đã quá muộn rồi. Kaylie đã bị hạ nhục trước mặt mọi người. Chiến tranh đã nổ ra, và tôi, dù muốn hay không, đã đứng ở tuyến đầu.

Jonno và Becca đứng cùng trong lúc tôi chờ cô Meena đến đón. Chỉ khi thấy Kaylie và bọn Vô tính đã lên xe bus cùng với những đứa khác thì họ mới đi đường của mình, Jonno đi tập bóng đá và Becca đi họp tổ chức với cô Segal.

Thật là kỳ cục. Giờ họ nghĩ là tôi cần đến vệ sĩ.

Khi cô Meena chở tôi về, tôi đã nghĩ rất nhiều. Chuyện này không thể tiếp tục như vậy nữa. Tôi không muốn đánh nhau với Kaylie và nhóm của nó. Hoặc cãi nhau với chúng nó cũng không. Tôi chỉ muốn được yên thân.

"Cô sẽ làm gì nếu có ai đó gây chiến với cô, cô Meena?" tôi hỏi.

"Hmmm," cô nói trong lúc đang lái vào con đường lộng gió hướng về phía nhà chúng tôi. "Cô không thích chiến tranh. Cô nghĩ đó là một

sự phí phạm vô cùng về thời gian, tiền bạc và những sinh mạng vô tội. Tốt nhất là không có chiến tranh."

"Vâng, nhưng nếu như có ai đó khơi mào một cuộc chiến chống lại cô, dù cô không hề muốn một chút nào thì sao?"

"Cô từng đọc một quyển sách của Mahatma Gandhi. Ông ấy là nhà lãnh đạo của Ấn Độ trong một thời gian dài. Triết lý của ông rất hay. Ông nói rằng trước khi phải dùng đến chiến tranh thì mọi người luôn phải cố gắng thử phương pháp hòa bình, phải nỗ lực đàm phán và thương lượng với nhau."

Tôi đã không nghĩ đến phương án này. Tôi chỉ mới nghĩ có hai lựa chọn là rút lui hay đánh lại mà thôi. Hmmm. Thương lượng. Có lẽ tôi nên thử. Hơn nữa, mẹ cũng luôn nói rằng luôn luôn có phần tốt trong mỗi con người. Kaylie chắc chắn cũng phải có cảm xúc, nó cũng là người thôi mà. Chắc chắn phải có trái tim chứ. Có lẽ tôi có thể kêu gọi được tính tốt của nó.

Về đến nhà là tôi lên thẳng trên phòng và bật máy tính. Tôi mở Outlook Express tìm thư mục

chứa những e-mail cũ. Có một thư mà tôi đặc biệt muốn tìm, nó được gửi trước Giáng sinh, trước khi tất cả những chuyện kỳ cục với Kaylie này xảy ra. Nó là một trong những thư dây chuyền bắt mình phải ngay lập tức gửi tiếp cho mười người khác, nếu không thì sẽ có chuyện xui xẻo xảy đến. Nó được gửi đến hầu như tất cả mọi người trong trường, sau mail gốc phải có đến năm trang toàn địa chỉ liền. Tôi nhớ không nhầm thì địa chỉ e-mail của Kaylie cũng có trong đấy. Hình như là blondebombshell.co.uk hay gì đấy. Tôi rà trong danh sách. Bingo, đây rồi.

Barbiebombshell@info.co.uk

Tôi mở trang viết mail mới và bắt đầu:

Kaylie thân mến,

Tớ muốn hỏi cậu tại sao cậu lại tệ với tớ như vậy. Những tuần vừa qua là những tuần tồi tệ nhất trong cuộc đời tớ, tớ thật sự đã rất đau khổ...

Tôi xóa. Nghe như tôi là nạn nhân khốn khổ. Thảm thương quá!

Kaylie thân mến, Mahatma Gandhi đã nói về chiến tra-

nh thế này: người ta cần cố gắng thử những phương pháp hòa bình để tìm ra giải pháp trước khi khởi đầu một cuộc chiến tranh...

Chắc chắn là không được. Với thư này, Kaylie sẽ chẳng biết Mahatma Gandhi là ai, và có lẽ nó sẽ nghĩ là tôi đang cố tỏ ra uyên bác hay gì đó. Xóa.

Kaylie thân mến,

Cậu cũng thấy, những tuần vừa qua có phần hơi căng thẳng...

Hơi căng thẳng? Không bằng đến một phần sự thật! Tôi đã trở nên lịch sự thế từ hồi nào vậy? Nghe hoa lá cành quá!... Không! Chắc chắn là sai giọng rồi. Xóa!

Kaylie thân mến,

Đồ con bò ngu ngốc khó ưa! Mi làm cuộc sống của ta khốn khổ khốn nạn, đến mức ta không còn muốn tới trường tí nào nữa. Nhưng có lẽ điều đó sẽ làm mi rất vui, thế nên mi đừng nên trì hoãn cái sự sung sướng đó lại làm gì. Mi sẽ không thắng được đâu, đồ khốn

khổ ạ. Ta không biết tại sao mi lại gây chuyện với ta, nhưng ĐỂ TA YÊN. Đồ khó ưa, tóc nhuộm và... và đồ mông to, trường thân đoản túc. Ta cá là mi rất nhiều lông chân.

Hmmm. Tôi biết không thể gửi như thế này, nhưng viết ra vậy cũng làm tôi thấy khá hơn đôi chút. Tôi xóa liền. Với vận may của mình, tôi dám bấm nhầm nút và gửi nó đi lắm.

Sau khoảng hai mươi lần viết và xóa nữa, cuối cùng tôi có một bức thư thế này:

Kaylie thân mến,

Tôi không hiểu tại sao những tuần qua cậu lại xấu tính với tôi đến vậy, hay tại sao cậu lại gửi lời nhắn trắng trọn, hoàn toàn không đúng sự thật về tôi đến các bạn cùng khối. Dù vậy, tôi sẵn sàng để lại tất cả sau lưng nếu cậu cũng làm như vậy. Chúng ta có thể bắt đầu lại, cố gắng hòa thuận và làm ban với nhau?

Li@

Đó, được rồi. Đơn giản, súc tích và không có

quá nhiều cảm xúc. Tôi bấm nút gửi trước khi kịp thay đổi ý định, và thư đã được gửi đi. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều so với những ngày qua.

Nửa tiếng sau, Cat gọi.

"Cậu có đang ở một mình không?" nó hỏi.

"Có, sao?"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi Cat nói, "Tớ không biết phải nói với cậu như thế nào..."

Tôi cảm thấy ngực mình thắt lại, và dạ dày thì cuộn lên. "Gì thế?"

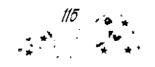
"Tớ vừa mở máy và nhận được e-mail. Từ Kaylie. Hình như nó cũng đã gửi thư này đến cho mọi người khác."

"Sao cơ? Nó nói gì trong đó?"

"Tớ muốn là người báo tin này cho cậu chứ không phải ai khác."

"Tớ hiểu rồi. Nhưng nó nói gì?"

"Nó viết là: Ha ha, xem này. Thảm thương làm sao. Cô nàng giàu có bé bỏng không có bạn. Rồi nó đưa e-mail của cậu hỏi là cậu có thể làm bạn với nó. Câu đã viết như thế à?"

Tôi thấy bệnh quá. "Ù. Ù. Tớ viết đấy. Tớ nghĩ... ôi, không hiểu tớ đã nghĩ cái gì nữa."

"Tớ rất tiếc, Lia à. Nó đúng là một con bò." "Ù."

"Cậu có bạn mà. Tớ là bạn của cậu, cậu biết mà, đúng không? Và Becca nữa. Và Mac và Squidge. Cậu không cần những đứa như nó, hay sự chấp thuận của nó."

Tôi biết Cat nói đúng, nhưng những lời của nó cũng không an ủi được tôi. Tôi không hiểu. Tại sao lại có những người tệ đến vậy?

Hai tiếng sau, Becca gọi và cũng nói với tôi về cái e-mail. Rõ ràng là cả Mac và Squidge cũng đã nhận được.

"Có vẻ như nó đã gửi cho tất cả những ai có máy tính ở trường mình rồi," Becca nói.

"Tức là cả trường."

"Tớ sẽ giết nó," Becca nói.

"Cậu cứ tự nhiên," tôi nói. "Tớ chịu rồi."

Tối hôm đó tôi khóc cho đến khi thiếp đi, và ngày hôm sau thức dậy với cái nút thắt dạ dày đã trở thành quen thuộc. Tôi không muốn đến trường, nhưng cũng không dám nói với mẹ. Mẹ sẽ biết ngay là tại sao, và sẽ nổi giận, rồi đến làm việc với các giáo viên. Thêm một người nữa khơi mào chiến tranh với danh nghĩa tôi là điều cuối cùng tôi cần. Nhưng dù vậy thì những phương pháp tôi đã dùng để cố thử giải quyết vấn đề cũng không thành công. Tôi thấy rã rời. Tôi không muốn ăn, không muốn làm bất cứ gì ngoài trốn trong chăn và chỉ chui ra

khi mọi chuyện đã qua, và có ai đó xuất hiện bên cạnh tôi, để nói với tôi rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Tôi đành ngồi dậy, mặc quần áo, rồi hy vọng bố mẹ sẽ đi đâu đó cả ngày và không nhận thấy là tôi chưa xuống.

Lúc tám rưỡi, chuông cửa vang lên. Là Squidge.

"Chào em," anh ấy nói.

"Chào anh. Anh làm gì ở đây?"

"Anh nghĩ em có thể muốn có ai đó cùng đến trường."

"Nhưng thế thì anh phải đi ngược đường à."

"Không sao cả," anh nói.

"Và cô Meena thường lái xe chở em."

"Tuyệt. Thế là anh sẽ được hoành tráng đến trường."

"Sẽ không như vậy nếu như Max và Molly kịp hoành tráng trước," tôi cười. "Người bọn nó đầy bùn." Lũ chó vừa tia thấy bọn tôi từ một trong những bãi cỏ dưới nhà, và đang chạy nhanh hết cỡ đến chỗ cô chủ của nó. Squidge và tôi vội

phóng vèo vào chiếc xe đang đậu sẵn ở ngoài ga-ra, chờ đưa tôi đến trường. Bọn tôi phóng vào vừa kịp lúc, và không thể nhịn được cười trước vẻ mặt thất vọng não nề của lũ chó khi chúng gác chân lên cửa sổ xe.

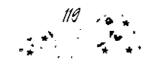
Một lát sau cô Meena xuất hiện và chúng tôi lên đường, bỏ lại Max và Molly đằng sau. Lúc gần đến trường, tôi hỏi Squidge có nhận được thư Kaylie đã gửi không.

"À, nó ấy hả." Anh nhún vai. "Nút delete để dùng cho những dịp như thế mà."

Rồi Squidge hỏi tôi cuối tuần làm gì, rồi kể cho tôi nghe đủ thứ về phim anh ấy quay buổi diễn ở trường. Chúng tôi nói với nhau về âm nhạc, rồi phim ảnh... nói chung là mọi chuyện, trừ chuyện về Kaylie và bọn Vô tính. Khi đến trường thì nút thắt dạ dày của tôi đã được nới lỏng ra ít nhiều. Chỉ đến lúc ra khỏi xe anh ấy mới nhắc đến chuyện đó.

"Đừng để chúng làm em buồn nhé, Lia," anh ấy nói. "Và em biết khi cần anh thì tìm anh ở đâu rồi đấy."

Khi tôi đi tới lớp, Jackie đến sau lưng tôi. "Chào Lia," nó nói.

"Ù," tôi đáp lại, không hiểu nó định bày trò gì. "Cậu thế nào?"

Thế nào là thế nào? Tôi thế nào? Nó chắc chắn phải biết rằng bọn nó đã hành khổ tôi thế nào hai tuần qua chứ.

"Này, Jackie, tôi không biết cậu muốn gì, nhưng nếu muốn nghe sự thật thì tôi đã rất mệt mỏi. Tôi không biết tại sao cậu và các bạn cậu lại cư xử như vậy đối với tôi. Tôi chưa bao giờ làm gì các cậu và đã chịu đựng quá đủ rồi."

Jackie lắc đầu. "Tớ biết. Tớ cũng cảm thấy rất tệ về điều đó."

Tôi bị sốc. "Cậu?"

"Ù, tất nhiên rồi. Không phải lúc nào mọi người cũng đồng tình với Kaylie, bản thân tớ cho rằng Kaylie thật sự là quá đáng với cậu. Tớ xin lỗi."

Đây là điều cuối cùng tôi có thể mong chờ. "Ò," đó là tất cả những gì tôi có thể nói.

"Ù, vài đứa bọn tớ thấy xấu hổ. Nó là con quái vật, Kaylie ấy."

"Ù," tôi đồng ý ngay. "Con quái vật."

Jackie mim cười thân thiện với tôi rồi đi xuống hành lang. Lạ thật. Không phải là tất cả điều tôi mong đợi, nhưng có lẽ vài đứa Vô tính cũng có suy nghĩ riêng của mình. Tôi vào phòng vệ sinh nữ ngồi vài phút trước khi phải đối diện với mọi người, những người mà chắc chắn là đã nhận được e-mail của Kaylie đêm qua. Tôi chỉ ngồi được vài phút thì nghe tiếng cửa mở, và tiếng người nói. Có Kaylie. Tôi vội nhấc chân lên khỏi sàn để nó không biết tôi đang ở đây.

"Bọn mày có thấy cách nó viết tên nó không? Lia, còng với chả kèo," Kaylie nói. "Làm như nó nghĩ thế là sành điệu lắm."

"Trước mày cũng nghĩ thế còn gì," Susie nói.

"Chưa bao giờ," Kaylie nói. "Mà mày ở phe nào thế hả?"

"Tất nhiên là phe mày rồi," Susie nói. "Tao luôn nghĩ nó là đứa chỉ biết nghĩ đến bản thân, thật là hợm hĩnh. Nó làm tao muốn ói."

"Ù, với mấy bộ đồ thiết kế và cả tài xế riêng nữa," Jackie nói.

Đó là giọng của Jackie! Nó vừa tỏ ra thân

thiện với tôi mà bây giờ đã lại tiếp tục sỉ nhục tôi cùng với đám còn lại. Có chuyện gì vậy?

Nhưng thế vẫn chưa hết.

"Tao cá tóc nó là nhuộm đấy," Fran nói. "Chẳng ai có tóc vàng mà không phải bỏ ra khẳm tiền cả."

"Bọn mình đều biết bố thân yêu của nó có gì mà," Jackie nói. "Chắc nó nghĩ thứ đó cũng mua được bạn."

"Nó đúng là đứa khoe mẽ," Kaylie nói. "Đồng hồ Cartier thật. Còn tỏ vẻ ai thèm quan tâm? Rồi tại sao nó lại phải được đưa đến trường hàng ngày bằng xe Mercedes ngoài lí do bắt tụi mình hít khói xe nhà nó. Kiểu như là, chống mắt mà xem đây, tao có chúng mà mày không có nhé. Nó có thể đi bus cùng với bọn mình, nhưng mà không, nó không thể bị đánh đồng với bọn mình, phải không?"

"Mà tao cũng chẳng thấy nó đẹp đẽ gì," Fran nói.

"Tao cũng thấy thế," Susie nói. "Thật ra thì, Kaylie, tao chẳng tin cái e-mail nó gửi cho mày đâu. Láo toét. Làm bạn ấy hả, ai thèm làm bạn nó chứ?"

"Mà nó cũng chẳng có ý đấy đâu," Jackie nói. "Tao vừa nói chuyện với nó ở ngoài sảnh, cách đây hai phút, nó bảo mày là một con quái vật đấy, Kaylie."

"Thật hả?"

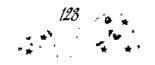
"Thật chứ còn gì. Nguyên văn của nó là `con quái vật'. Nó cố tỏ ra thân thiện với tao để kéo tao sang phe nó, nhưng tất nhiên là đời nào."

Vai tôi chùng lại và đầu thì gực xuống. Vậy tất cả đều là trò của Jackie. Hai mặt! Vậy mà trong một lúc tôi đã nghĩ có thể nó cũng là đứa chơi được.

"Sẽ chẳng ai chịu làm bạn với nó đâu," Kaylie nói. "Rõ ràng con Cat với con Becca chỉ giao du với nó là vì muốn vào cái nhà nổi tiếng đấy thôi. Nó mà không phải là con gái của Zac Axford thì đừng hòng hai đứa kia chịu chơi với nó."

"Đúng đấy," Fran nói, "Ai mà chả biết con Cat chịu chơi với nó để được hẹn hò với anh Ollie của nó."

"Cả Mac và Squidge nữa," Susie nói, "đúng là cái đồ dựa hơi. Muốn dự vào lối sống sang cả mà thôi."

"Tao cá nó phải rời trường cũ cũng là vì chẳng có đứa bạn nào," Jackie nói.

"Ù."

"Đúng đấy."

"Con nhỏ nhà giàu tội nghiệp," Fran nói. "Không biết nó có biết nó là một đứa hết thời không nhỉ."

"Bọn mình là những ngôi sao còn nó là hết thời," Kaylie nói, và tất cả cùng cười.

Rồi tôi nghe tiếng cửa mở, rồi đóng. Tôi cảm thấy đau nhói trong lòng và nước mắt cứ thế trào ra không tài nào kềm lại được. Không đời nào tôi vào lớp sau những gì vừa nghe được, nhất là với đôi mắt đỏ sưng húp như thế này. Tôi chờ năm phút cho đến khi nghe thấy tiếng chuông đầu tiên vang lên, tất cả đều đã vào lớp, tôi liền chạy ra ngoài cổng trường.

Tôi đi xuống bến phà Cremyl, rồi bắt xe bus đến Plymouth. Tôi biết tôi phải làm gì tiếp theo đây. Bọn nó không cho tôi lựa chọn.

"Con nói vậy là sao? Không muốn cô Meena đưa đến trường nữa?" mẹ hỏi, sáng thứ Bảy, lúc chúng tôi đang ăn sáng.

"Có xe bus mà mẹ," tôi nói.

"Nhưng con sẽ phải đi bộ đến gần cả cây số mới bắt được xe. Đừng có tức cười thế, Lia. Cô Meena vẫn thường đưa con đi học cơ mà. Chuyện này thật ra là sao đây?"

Tôi thở dài để sẵn sàng giải thích. Chiến thuật mới của tôi là sẽ làm mọi thứ có thể để hòa lẫn và không bị nổi bật lên, và thế có nghĩa là một vài thứ sẽ phải thay đổi. Đầu tiên là tài xế riêng

đưa đi học. Thứ hai là đồng hồ. Hôm qua tôi vừa mua một chiếc mới ở ngoài chợ Plymouth – rẻ, bằng nhựa, dây hồng. Thứ Ba là quần áo. Tôi cũng đã mua vài bộ ở cửa hàng quần áo hạ giá – tất cả chỉ chưa tới mười bảng. Từ giờ trở đi, tôi sẽ buộc hết tóc ra sau và không trang điểm gì nữa, không ai còn có thể nói tôi là tỏ vẻ được nữa. Tôi sẽ trở nên nhờ nhờ xám xịt giữa đám đông. Tôi sẽ hòa tan vào như thể nếu không thì tôi sẽ bị giết chết. Thật sự còn hơn thế nữa, tôi muốn trở nên vô hình để không ai còn chú ý đến tôi nữa.

"Để con không nổi bật nữa, điều đó thật sự rất quan trọng mẹ ạ. Việc là đứa duy nhất trong trường có tài xế riêng chở đi học bằng xe Mercedes làm con khác mọi người."

"Nhưng đầy đứa trẻ con được đưa đón đi học đấy thôi."

"Vâng, nhưng mà không phải trên chiếc Mercedes đời mới nhất. Và những đứa khác là bố mẹ bọn nó đưa đón chứ không phải cô quản gia."

"Tức là con muốn mẹ đưa đón con?"

"Vâng. Mà không." mẹ tôi lái một chiếc Porsche màu bạc. Tưởng tượng xem nó làm bằng gì! "Không. Nhưng nếu cô Meena chở

con đi bằng xe của cô ấy thì sao? Chiếc Ford cũ của cô ấy sẽ không quá nổi bật."

"Có phải đứa con gái kia lại làm phiền con không?"

"Không," tôi nói dối. "Chỉ là con muốn hòa nhập, mà ở đây thì khác với ở trường cũ của con, thế thôi mà."

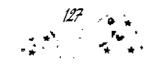
Mẹ nhìn tôi, rõ ràng là không tin. "Thế thì con nên đội thêm một cái túi giấy lên đầu, con gái ạ. Con là một cô gái hấp dẫn, mẹ không nói thế vì con là con gái mẹ đâu. Con luôn luôn nổi bật giữa đám đông."

"Sẽ không thế nữa nếu con mặc xấu hơn và không trang điểm."

"Lia, con có soi gương không thế? Có hay không có trang điểm thì con vẫn xinh đẹp vậy."

"Con phải lẫn vào được với chúng nó, điều đó rất quan trọng với con. Mẹ ơi, trong chuyện này mẹ phải ủng hộ con."

Mẹ thở dài. "Mẹ không thích chuyện này chút nào, Lia. Nó cũng không phải nữa, và mẹ có cảm giác con không kể cho mẹ nghe hết toàn bộ câu chuyện. Nhưng... nếu đó là điều con muốn thì cũng được thôi. Mẹ hiểu ở tuổi con

không bị cảm thấy lạc lõng là điều quan trọng thế nào. Vậy từ giờ cô Meena sẽ chở con bằng xe của cô ấy. Và con sẽ mặc những bộ quần áo nhếch nhác xám xịt... Được thôi, nhưng mẹ thật sự không tán thành."

Ở một mức độ nào đó thì việc này có vẻ thành công. Không có gì đặc biệt xảy ra. Bọn Vô tính chỉ lờ tôi đi hoặc cười khẩy mỗi khi tôi nói điều gì đó lọt vào tai chúng. Tôi có thể chịu được chuyện này. Tôi không mặc thứ gì thu hút sự chú ý khi đến trường nữa. Tôi thôi không giơ tay mỗi khi thầy cô đặt câu hỏi trên lớp. Meena đón tôi bằng chiếc xe cà tàng cổ lỗ sĩ của cô ấy. Tôi cũng bảo đảm chỉ gặp Jonno ngoài trường, còn ở trong trường thì hết sức tránh mặt. Nếu trông thấy Kaylie hay một đứa Vô tính nào đang đến, tôi đi sang đường khác. Chúng đã thắng, chúng biết, và có vẻ điều đó làm chúng kém hứng thú hơn.

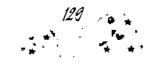
Vài tuần trôi qua và cuộc sống dần ổn định, tôi vẫn tiếp tục hẹn hò với Jonno. Tuy nhiên, đồng thời với việc bắt đầu cảm thấy khá hơn

chút ít thì tôi cũng bắt đầu cảm thấy Jonno và tôi không có nhiều điểm chung. Tôi thấy mình hay kiếm cớ để tụ tập với nhóm Mac, Becca, Squidge và Cat. Còn Jonno thì thích đến nhà tôi hơn là ra ngoài, để anh ấy có thể xem bóng đá cùng với bố, mà đi chơi với các bạn tôi thì không được vui bằng.

Tuy nhiên chúng tôi vẫn có một ít thời gian cho nhau – đi ăn pizza, xem phim, lượn lờ khu phố cổ ở Plymouth. Đó là những lúc mà tôi bắt đầu cảm thấy mình với anh ấy không thật sự có điều gì đặc biệt. Chúng tôi không nói chuyện nhiều theo cách mà tôi vẫn có thể nói chuyện với các bạn trai mình hồi trước, đôi khi tôi còn có cảm giác Jonno chỉ ậm ừ đồng ý với tôi cho qua chuyện, và không thật sự lắng nghe khi tôi cố chia sẻ ý kiến hay cách nhìn nhận của mình. Chỉ có hai đề tài mà Jonno thích nói đến là thể thao và âm nhạc, và càng lúc càng chán. Ngoài ra thì còn bộ sưu tập chuyện cười của anh ấy, ban đầu tôi còn buồn cười nhưng càng lúc cũng càng nhạt. Mỗi khi gặp nhau, anh ấy đều có một chuyện mới cho tôi.

"Làm sao để khiến mắt Kaylie sáng lên? Thắp một ngọn đuốc trong tai nó."

"Khi nhìn vào mắt của Kaylie thì thấy gì? Thấy gáy của nó."

"Tại sao Kaylie lại bị bỏng môi? Vì cố thổi tắt bóng đèn điện."

"Làm sao để Kaylie cười vào thứ Bảy? Kể cho nó nghe một chuyện cười vào thứ Ba."

Cứ thế rồi cứ thế. Tôi nghĩ anh ấy lấy truyện cười trên Internet rồi sửa sang lại. Ban đầu tôi nghĩ những truyện đó là cách Jonno ủng hộ tôi, nhưng dần dà, tôi bắt đầu ước anh ấy thôi nhắc đến Kaylie. Tôi còn không muốn nghe đến tên nó nữa.

On trời là còn Squidge. Anh ấy gọi điện thoại cho tôi vào một chiều thứ Bảy, khi mà bố và Jonno đang yên vị tại chỗ ngồi quen thuộc của họ trên ghế sofa, và hỏi tôi có muốn cùng đến Rame Head không.

Tôi chớp ngay lấy cơ hội. Chúng tôi dắt lũ chó đi cùng và đã có một trong những buổi chiều tuyệt vời nhất tôi từng được trải qua. Cat kể với tôi là Squidge đang dự định làm phim về một nhà thờ nhỏ xíu ở trên đó. Nó nằm ngay trên

bán đảo, trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ trông ra biển. Có điều gì đó lạ lắm về nơi này, như là có ma lực ấy. Tôi luôn cảm thấy thật bình yên nơi đây, giống như không còn có gì trên thế giới này quan trọng nữa cả.

"Thế chuyện với chàng người yêu thế nào rồi?" anh ấy hỏi khi chúng tôi bước lên bậc thang đến nhà thờ.

"Ôi, anh ấy phát điên vì bóng đá."

Squidge cười. "Không cùng kênh hả?"

"Không, em xin kiếu. Em nghĩ anh ấy nên hẹn hò với bố em thì hơn, họ có cùng một tình yêu phát điên phát rồ."

"Đôi khi thật khó cho em..."

"Anh nói gì?"

"Tất cả những cái bẫy mà em có thể gặp phải. Một ngôi nhà hoành tráng. Rồi bố em. Em ắt hẳn sẽ dính phải những tay dựa hơi."

"Vâng. Thật ra thì có lần em nghe lỏm thấy Kaylie và bọn Vô tính nói rằng anh và Mac chỉ thích em bởi vì nhà em giàu."

Tôi chờ anh ấy cười phá lên, nhưng Squidge trông khá nghiêm nghị. "Hãy cẩn thận, Lia,"

anh ấy nói. "Đôi khi em không biết ai là bạn thật sự của mình đâu."

Tôi không chắc anh ấy đang nói về ai nhưng không muốn gặng hỏi và làm hỏng buổi chiều của chúng tôi. Tuy vậy, nó cũng làm tôi thắc mắc. Cat? Becca? Mac? Anh ấy muốn nói về ai?

3 uổi sáng thứ Ba tiếp theo, tôi đến trường như bình thường và trông thấy Cat và Becca đang đứng ngay sau cổng. Bọn nó đang mải mê nói chuyện gì đó và không trông thấy tôi mãi đến tận lúc tôi đến gần sát bên.

Becca nhảy dựng lên ngay khi trông thấy tôi, và vội vàng huých Cat để nó không nói nữa.

"Ô," Cat nói, và trông rất lạ. "Lia à."

"Các cậu đang nói chuyện gì thế?" tôi hỏi. "Trông rất chi là say sưa."

Becca liếc nhìn Cat có vẻ mờ ám. "Ôi, có gì đâu mà."

"Ù, bọn tớ đang nói chuyện về show diễn ấy mà," Cat nói.

Ù, phải. Tim tôi chùng xuống. Tôi biết bọn nó đang nói dối.

Khi chúng tôi bước vào trường cùng với nhau, tôi thấy nản, và thậm chí còn tan nát hơn nữa khi thấy Cat nhìn Becca và làm mặt như thể muốn nói, hú hồn, suýt nữa thì nó chộp được bọn mình. Tôi thấy quay cuồng. Đây là sự phản bội cuối cùng. Cat và Becca, hai người bạn thân nhất của tôi, bây giờ thậm chí chúng còn bí mật nói chuyện về tôi.

Quá đủ rồi. Tôi không còn biết phải tin ai nữa. Tôi bắt đầu nghĩ có lẽ chuyển trường là quyết định tệ hại nhất trong đời mình. Tôi quyết tâm khi về đến nhà sẽ bảo với mẹ chuyện chuyển về trường cũ. Tôi có những người bạn ở đó, và dù nó có nghĩa là lại phải xa nhà, và tôi sẽ rất nhớ bố và mẹ, nhưng ít nhất ở London tôi còn có Star và Ollie, và tôi sẽ tránh xa được cơn ác mộng này.

Vào giờ nghỉ, tôi đi tìm Squidge. Đầu tiên, tôi nghĩ sẽ không nói gì với Squidge, vì tôi biết Cat

và Becca cũng là bạn của anh, nhưng không hiểu sao, tôi lại cảm thấy có thể tin được ở Squidge. Anh ấy đã cố cảnh báo tôi về chuyện ai là bạn thật sự của tôi.

"Em chỉ không hiểu," tôi nói sau khi giải thích những gì mình đã trông thấy. "Em đã nghĩ rằng không có một bí mật nào giữa Cat, Bec và em, và giờ thì... em không biết phải nghĩ sao nữa. Rõ ràng là bọn nó đang nói chuyện về em."

Squidge lắc đầu. "Không, em hiểu sai rồi. Họ chính là bạn của em, anh nói thật đấy. Có lẽ bọn họ đang cố gắng bảo vệ em."

"Khỏi cái gì?"

"Thì còn cái gì khác vào đây nữa. Kaylie."

"Không," tôi nói. "Dạo này nó cũng ổn ổn rồi. Mất hứng thú với em rồi."

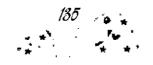
"Anh không nghĩ vậy..."

"Tai sao?"

Squidge cắn môi.

"Anh Squidge, làm ơn. Nếu bọn nó đang làm điều gì đó mà em không biết, làm ơn cho em biết với. Đi."

"Nhưng, em phải hứa không được nói là anh kể cho em..."

"Em hứa."

"Rõ ràng là Kaylie vẫn đang cố đâm bị thóc chọc bị gạo. Nó bảo với Cat và Becca rằng em định đá hai đứa để theo nó."

"Cái gì? Em chưa từng bao giờ nói thế với Kaylie. Nó bị điện à?!"

Squidge nhún vai. "Ù thì, nó là thế mà."

"Làm sao anh biết chuyện này? Từ hồi nào thế?"

"Tối hôm qua, ở buổi diễn tập. Anh thấy nó nói chuyện với Cat và Becca, rồi Becca kể cho anh nghe nó đã nói những gì."

Dạ dày tôi lại quặn thắt. "Vậy nó đã nói những gì?"

"Vài thứ nhảm nhí, rằng em bảo em chỉ đi chơi với Cat và Becca là vì lúc đầu em mới chuyển đến hai đứa đã tỏ ra tử tế, và bây giờ em không thể rũ chúng ra được. Rồi bảo hai đứa là em rất muốn nhập bọn cùng đám bọn nó, và đó là lí do vì sao em lại buồn chán đến vậy, vì bọn nó không chịu nhận em."

"Nhưng chắc chắn là Cat với Becca không tin chứ? Em không bao giờ bỏ tụi nó. Tại sao

tụi nó không gọi và hỏi em? Tại sao sáng nay tụi nó lại không kể cho em?"

Squidge quay sang nhìn thẳng vào tôi và đặt tay lên vai tôi. "Bởi vì họ không hề tin một lời nào của nó, và không muốn làm em buồn. Lia à, đó là các bạn tốt nhất của em, họ biết Kaylie là như thế nào."

"Thật sao? Bọn nó biết thật chứ? Thế nhưng tại sao lại thì thầm về em lúc sáng nay? Em chỉ không biết phải tin ai nữa bây giờ. Và... với lại, hôm thứ Bảy, anh bảo em phải cẩn thận, xem ai là bạn thật sự của mình."

"Anh không định nói đến hai đứa ấy, em ngốc thật," Squidge nói.

"Thế thì ai?"

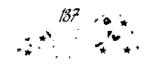
Lần này thì đến lượt Squidge ngọ nguậy không thoải mái.

"Ai?" tôi gặng.

Squidge chần chừ phải đến cả thế kỷ. "OK, là Jonno," cuối cùng anh ấy cũng nói thế.

"Tại sao? Anh ấy đâu có cùng bọn với Kaylie," tôi nói. "Anh ấy thậm chí còn không thích nó."

"Ù, anh biết. Mà thôi, quên những gì anh nói đi. Có lẽ vì anh hăng hái làm anh cả quá thôi."

"Thôi, nói cho em nghe đi Squidge. Anh biết gì về Jonno mà em không biết?"

Squidge liếc nhìn quanh sân chơi để chắc chắn không có ai khác nghe thấy. "Cũng không hẳn như thế. Chỉ là... em cũng nhớ hôm thứ Bảy mình đã nói chuyện chứ gì, về mấy người dựa hơi ấy. Xin lỗi, nhưng anh nghĩ đó là điều mà có thể Jonno đang làm. Nghe em kể chuyện thì có vẻ như là cậu ta đang lợi dụng em để tiếp cận với bố em. Ta đều biết cậu ta khát khao bước chân vào ngành âm nhạc sau khi học xong thế nào rồi đấy. Jonno chắc hẳn biết rằng bố em có thể giúp được mình, và nghe chừng đúng là đã dành thời gian với bố em nhiều hơn là với em."

Tôi không phủ nhận được điều này. Dạo gần đây nó đã bắt đầu thực sự làm tôi thấy phiền, và tôi đang nghĩ đến chuyện sẽ dứt điểm với Jonno. Không hẳn vì Jonno là một kẻ dựa hơi, mà bởi vì tôi không nghĩ mình còn thích anh ta nữa. Không có cảm xúc gì cả – ít nhất thì ở phía tôi. Ngay cả Jonno đẹp trai và dễ thương thì tôi vẫn muốn nhiều hơn thế. Tôi thích ở với một ai đó mà tôi thực sự có thể cùng nói chuyện, cùng cười, và nếu tôi có bạn trai, tôi muốn đó

là người làm tôi cảm thấy dâng tràn cảm xúc khi anh ấy hôn tôi. Hôn Jonno thì giống như ăn cháo đặc vậy. Hơi bị chán.

"Hy vọng anh không nói bậy," Squidge áy náy. "Mà, đừng để ý đến anh làm gì. Có lẽ là anh ghen thôi."

"Ghen?"

Giờ thì Squidge trông rõ là lúng túng. "Thôi, phải đi thôi. Đến giờ học bây giờ rồi đấy." và thế là anh ấy chạy mất.

Squidge ghen? Điều đó làm tôi khựng lại một phút. Có thể nào anh ấy cũng thích tôi không? Lý trí tôi vội vàng thắng tôi lại, vì tôi không bao giờ cho phép tượng tượng mình với anh ấy. Nhưng chúng tôi khá ăn ý với nhau. Anh ấy rất vui tính, luôn đầy ắp sức sống và những ý tưởng mới, và anh ấy có đôi mắt nâu đẹp đến mê hồn, với hàng mi đen dày và một cái miệng rộng đáng yêu... Hmmm. Ghen? Có lẽ anh ấy cũng cảm thấy như vậy về mình. Hay nhỉ. Rất hay ấy chứ.

"Vì thế, làm ơn, đừng có bí mật nhé," tôi nói với Cat và Becca khi bắt kịp bọn nó giờ ăn trưa. "Tớ biết Kaylie lại đang phá, nhưng hãy kể với tớ khi nó cố làm trò như thế, nhé."

"Bọn tớ không muốn cậu buồn," Becca nói.
"Lẽ ra đã không thế nếu như bọn tớ chú ý hơn.
Thật ra thì Cat hỏi tớ là phải giật nước bao nhiêu lần thì Kaylie nó mới chịu trôi đi."

Tôi cười. "Tớ sẽ còn buồn hơn nếu nghĩ các cậu không còn là bạn của tớ nữa. Tớ biết có điều gì đó khi trông thấy các cậu lúc sáng nay.

Tớ cảm thấy thật kinh khủng, tớ cứ tưởng là mất các cậu rồi. Xin lỗi nhé, chắc vì tớ đã bị phản bội nhiều lần nên thế, vì thế nên làm ơn đừng giữ bí mật với nhau nữa nhé."

Cat nhìn Becca dò hỏi, và Becca gật đầu.

"Bọn tớ đã nói chuyện về cậu, Lia," nó nói. "Đó là sự thật, nhưng không phải như cậu nghĩ. Bọn tớ không nói chuyện về Kaylie, vì chẳng hơi đâu mà làm thế. Bọn tớ đang cố nghĩ ra một bất ngờ cho cậu. Bọn tớ biết gần đây cậu đã rất khốn khổ, và muốn làm điều gì đó cho cậu vui lên thôi."

"Chỉ cần là bạn của tớ, và cho tớ biết có chuyện gì xảy ra. Đó là điều tốt nhất mà các cậu có thể làm cho tớ rồi."

"Ù, nhưng bọn tớ vẫn muốn làm gì đó... Tớ không biết." Becca thở dài. "Gần đây cậu chẳng còn là cậu nữa. Cậu nhạt nhòa, như là cái bóng của chính mình vậy, cậu thật im lặng, ngay cả dáng điệu của cậu cũng thể hiện điều đó. Cậu tự hạ thấp mình, như thể đang cố biến mất đi ấy."

"Ù," tôi nói. "Tớ không muốn ai chú ý đến tớ cả."

"Nhưng thế không phải là cậu," Cat nói. "Như là Kaylie đang xóa bỏ cậu đi hay sao đó. Bọn tớ muốn làm điều gì đó để mang Lia cũ về. Làm cậu cười trở lại."

"Như thế nào?"

"Thì đó, bọn tớ cũng đang cố nghĩ đây. Xem phim, tiệc ngủ... cũng chả biết nữa. Bọn tớ không biết cậu muốn làm một mình, hay là có Jonno đi cùng."

"OK, vì bọn mình đang hoàn toàn thành thật với nhau, nên tớ cũng không nghĩ mình muốn hẹn hò với Jonno nữa."

"Tại sao?" Becca hỏi.

Tôi nhún vai. "Chẳng biết. Anh ấy rất dễ thương, đẹp trai, vân vân và vân vân, nhưng có lẽ bọn tớ không có nhiều điểm chung với nhau."

"Đây không phải là một phần trong chiến dịch vô hình của cậu đấy chứ?" Becca hỏi. "Cậu giấu đồng hồ, quần áo đẹp, xe Mercedes, và bây giờ cũng định đá anh chàng dễ thương nhất trường, để Kaylie O'Hara không làm khó cậu nữa..."

Vừa nhắc thì có ngay. Đúng lúc đó, Kaylie từ

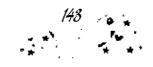
nhà vệ sinh đi ra và lượn lờ đến chỗ chúng tôi, trong tay cầm một tập phong bì. Ô hô ô hô, tôi nghĩ bụng. Thiệp mời đến một trong những bữa tiệc nhà nàng.

"Chào." Nó cười, rồi quay sang đưa cho tôi một cái phong bì. "Lia này, tớ chỉ muốn nói là mình đừng cãi nhau nữa nhé, chôn búa chiến tranh và bắt đầu lại nhé. Tớ đã nghĩ nhiều về e-mail cậu gửi, cậu nói đúng, chúng ta nên cố gắng hòa thuận với nhau. Bỏ qua chuyện cũ đi, cậu đến dự bữa tiệc nhà tớ thứ Bảy này nhé."

Mồm tôi há hốc. "À... ừ. Cám ơn," tôi nói và nhận lấy phong bì.

Nó cũng đưa thiệp cho Cat và Becca. "Lần này tớ tổ chức tiệc theo chủ đề," nó nói, "Bọn mình sẽ hóa trang thành linh mục và kỹ nữ. Đám con trai sẽ thành linh mục, nên là đám con gái sẽ hóa trang thành kỹ nữ. Sẽ vui lắm cho coi."

Becca nhăn mặt sau khi Kaylie đi khỏi. "Láo toét! Tớ không tin. Tại buổi tập nó đã nhồi cho bọn tớ cả một đống lời dối trá về cậu mà giờ còn dám tới đưa cho bọn mình mấy cái thiệp mời này như không có gì xảy ra ấy hả. Hừ! Dàn

với chả hòa! Chôn búa chiến tranh? Nó ấy hả? Cái thứ nó thì chỉ mong phang cho bọn mình mấy búa thì có. Thế nên là *không!* Không đời nào tớ đến bữa tiệc ngu ngốc nhà nó, cho tiền cũng không đi."

"Tớ cũng thế," Cat nói. "Nó cứ làm như chỉ cần ngoắc tay một cái là bọn mình sẽ răm rắp chạy đến ấy hả. Đừng hòng! Đi, vứt hết mấy thứ này vào thùng rác."

"Không, khoan đã," tôi nói. "Tớ nghĩ bọn mình nên đi. Nó đã chủ động giảng hòa trước, mà với người như nó thì làm việc này chắc chắn là không dễ dàng gì. Làm ơn đi mà. Tớ không muốn đi một mình. Đi với tớ đi, tớ... tớ muốn thử."

Becca nhìn Cat.

"Tại sao việc làm thân với Kaylie lại quan trọng với cậu như thế?" Becca hỏi. "Nó là một con quái vật siêu hạng. Cậu không cần mời cái loại đó vào đời mình làm gì cả."

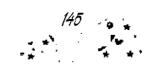
Tôi thoáng hốt hoảng. Tôi không muốn bọn nó nghĩ những điều Kaylie đã nói, rằng tôi muốn theo Kaylie và rũ bọn nó ra có chút sự thật nào trong đó.

"Tớ không hề muốn thân thiết gì với nó, chắc chắn là thế, tớ chỉ muốn chuyện giữa bọn tớ ổn thỏa cả thôi. Không khó chịu, không hằn học nữa, đại để thế. Nếu Kaylie thật tình mà tớ không tới thì có thể nó sẽ nghĩ tớ làm bộ làm tịch hay gì đó. Tớ muốn đi và cho mọi người thấy tớ chỉ đơn giản là muốn thân thiện với mọi người mà thôi, rồi bọn mình có thể để tất cả mấy chuyện điên rồ này lại đằng sau và tiếp tục sống vui vẻ."

"Cũng được," Becca thở dài. "Nhưng vì cậu thôi đấy."

Tối hôm tiệc, chúng tôi chọn quần áo mà cười đau cả bụng. Mẹ tôi là nữ hoàng tổ chức tiệc nên có hẳn một tủ đồ hóa trang to đùng, từ mấy bộ tóc giả Venice đến kimono Nhật Bản, đến áo choàng La Mã. Ở đáy tủ, bọn tôi tìm thấy mấy bộ đúng kiểu gái làng chơi luôn. Váy cao su, khăn quàng lông, tóc giả vàng hoe, giày cao... Becca mặc một cái váy da màu đen nhỏ xíu với áo lót ren đen với một cái áo cánh cũng đen và trong suốt. Cat chọn một cái áo trắng trong suốt và áo lót đen – rất chi là không ra gì. Còn tôi thì chọn một cái váy buộc dây

ngắn, màu hồng, tất lưới và khăn quàng lông hồng tía. Bọn tôi còn trang điểm và bới tóc lên cao hết mức có thể. Cuối cùng trông cả đám cứ như mấy ả lăng loàn thứ thiệt.

Mắt của bố gần như rơi hẳn ra ngoài khi thấy bọn tôi lảo đảo xuống cầu thang trên những đôi giày cao gót. "Mấy đứa này, ăn với mặc như thế thì đi đâu?"

"Đi dự tiệc ạ," Cat trả lời.

"Bác không nghĩ thế..."

"Tiệc hóa trang mà bố," tôi nói. "Linh mục và kỹ nữ, và bọn con thì bố không thể bảo là linh mục được."

Bố vẫn có vẻ không hài lòng. "Mặc áo khoác vào cho đến khi đến đó, bố sẽ chở các con đi." Bố nói rồi lại liếc nhìn ba đứa tôi lo lắng. "Rồi đón về!"

Tôi bảo bố thả chúng tôi ở ngã tư đường nhà Kaylie, tôi không muốn lại thu hút sự chú ý vào chiếc Ferrari này. Ngay khi bố lái xe đi, chúng tôi cởi áo khoác, đánh thêm chút má hồng và son môi đỏ, rồi loạng choạng đến cửa nhà Kaylie. Becca nhấn chuông.

Một lát sau, một phụ nữ trung niên với mái tóc vàng xoăn tít ra mở cửa. Cô ấy mặc đồ bộ ở nhà, đang hút thuốc và có vẻ bị sốc khi thấy bọn tôi đứng cười khúc khích trước cửa nhà mình.

Cô ấy rít một hơi thuốc rồi hỏi. "Chuyện gì?"

Đột nhiên tôi có một linh tính. Không có tiếng nhạc hay tiếng người nói lao xao trong nhà. Ngôi nhà rất yên lặng, tôi còn thấy cả ánh sáng phát ra từ tivi qua cửa sổ đằng trước.

Becca và Cat cũng nhận ra điều gì đó, cùng lúc. "Cháu... ờ, bọn cháu tưởng ở đây có tiệc," Becca nói.

"Nhầm nhà rồi," cô O'Hara nói và lắc đầu nhìn chúng tôi từ đầu đến chân. "Bố mẹ các cô có biết các cô ăn mặc thế này ra đường không?"

"Tại bọn cháu tưởng ở đây có tiệc hóa trang," Cat lúng búng nói. "Xin lỗi ạ. Bọn cháu nhầm nhà rồi. Xin lỗi đã làm phiền cô."

Cô O'Hara đóng sầm cửa lại mà không thèm nói thêm lời nào. Cô ấy có vẻ không phải là một người thân thiện cho lắm, tôi nghĩ khi đi ra cổng. Bỗng nhiên tôi bị chói mắt vì ánh đèn flash, có ai vừa từ đâu đó nhảy ra.

"Cười để chụp ảnh nào," Kaylie nói to. Khi

mắt đã quen với bóng tối, tôi nhìn thấy sau lưng nó còn có bọn Vô tính nữa – Jackie, Fran và Susie. Tất cả đều đang cười ngặt nghẽo. Becca lấy tay che mặt để bọn nó không chụp thêm được nữa, nhưng đã quá muộn, Kaylie đã bấm tách tách liên hồi rất nhanh.

Becca bất ngờ lao đến nhưng vẫn không đủ nhanh để giật lấy cái máy ảnh. Kaylie chạy về nhà, và chỉ tíc tắc đã biến mất. Bọn Vô tính cũng ùa chạy sang đường bên cạnh và chỉ một phút sau đã mất dạng.

"Xông lên," Becca gào lên, "bắt lấy bọn nó."

Cat và tôi cũng cố chạy đuổi theo, nhưng với mấy đôi guốc cao đến gần cả tấc thì quả là nhiệm vụ bất khả thi. Cat ngã oạch xuống trước hàng rào vườn nhà ai đó và bắt đầu phá lên cười.

"Đi còn không đi được ấy chứ đừng nói là chạy," nó rên.

Becca đến xem Cat có sao không, rồi nhìn về hướng bọn Vô tính chạy đi. "Thôi, kệ xác bọn nó," Becca nói. "Chẳng đáng."

"Ù," tôi nói. "Kệ xác bọn nó." Becca khoác

tay tôi. "Không sao đâu, Lia. Ai cần con Kaylie với đám bạn ngu ngốc của nó chứ."

"Đúng đấy," Cat nói. "Nó bắt bọn mình hóa trang thế này, buồn cười dã man, ha ha."

"Ù, ghê thật."

"Thôi, về nhà cậu đi, Lia, bọn mình tự tổ chức tiệc lấy," Cat nói.

Bọn tôi ngồi vắt vẻo trên tường, khi tôi lấy di động ra để gọi bố thì một chiếc Fiesta xanh lá lái qua. Nó đi chậm lại khi trông thấy bọn tôi.

"Hey hey," một anh chàng ngồi ghế sau hạ kính xuống và kêu lớn. "Ở bên anh trọn đời nhé em yêu?"

"Anh còn không chịu nổi tiền giặt ủi của em đâu, anh yêu à," Cat gào trả lại bằng giọng rất bề trên.

Cuối cùng họ cũng lái xe đi, ơn trời. Cat và Becca bắt đầu cười, tôi cũng cố gắng tham gia, nhưng linh tính tôi mách bảo đó còn chưa phải là điều tồi tệ nhất. Không biết tại sao, nhưng tôi cảm thấy chuyện này chưa dừng tại đây.

Ygày thứ Hai tiếp theo, tôi đến trường đã thấy một đám đông đang túm tụm quanh bảng thông báo ngoài hành lang hội trường. Có vẻ mọi người đang cười nên tôi quyết định lại xem có chuyện gì. Mọi người thường dán những truyện cười tìm được trên Internet lên đây, tuy nhiên chúng không thượng được trên đó lâu vì thường các thầy cô sẽ trông thấy và bóc nó xuống. Lúc tôi đến, một đứa con trai trong đám đấy trông thấy tôi, và kéo tay đứa đứng cạnh nó. Đột nhiên mọi người im bặt. Kaylie, ngay

lập tức tôi nghĩ đến nó. Ôi không, nó làm trò gì nữa đây? Đám đông rẽ ra như sóng để tôi nhìn kỹ tấm bảng. Trên đó là ảnh Cat, Becca và tôi trong những bộ đồ lẳng lơ. Bên dưới còn ghi: "Bộ mặt thật của Lia Axford và đồng bọn. Quý cô Hoàn hảo bé nhỏ như thế nào bên ngoài trường học? Hãy bầu chọn Ophelia Axford là Lẳng lơ của tuần. Ký tên ở đây nếu bạn đồng ý." Có cả một danh sách những cái tên và mấy tin nhắn kèm số điện thoại và những lời mời gọi của đám con trai.

Jerry Robinson khối Tám huýt sáo và nháy mắt. "Hey, Ophelia, sao ở trường em trầm thế. Gọi anh nhé." Rồi nó cười. "À, mà thôi, để anh gọi em. Có thể thế."

Tôi gượng cười cho qua chuyện nhưng bên trong tôi đã hóa đá. Tôi còn không thể khóc. Không thể nào chịu được nữa. Tôi chẳng còn cảm giác gì ngoài cái nút thắt quặn trong bụng mình như càng lúc càng chặt hơn bao giờ hết. Bỗng nhiên tôi không thở được. Đám đông vừa giải tán, tôi với ngay lên để gỡ tấm ảnh xuống. Nhưng tôi vừa giơ tay lên thì đã có một bàn tay khác đặt lên vai tôi. Là cô Segal.

"Để cô," cô nghiêm mặt, cô bóc tấm ảnh khỏi bảng rồi bước đi luôn mà không thèm nhìn lại tôi một lần.

Thế đấy, tôi nghĩ khi nhìn cô bước đi, cô giáo tôi quý nhất, giờ thì ngay đến cô cũng sẽ nghĩ không hay về tôi. Tôi chạy vào phòng vệ sinh nữ, may là không có ai trong đó. Chuông vào học vang lên, tôi nghe thấy tiếng mọi người về lớp. Tôi vào buồng cuối cùng và khóa cửa lại. Tôi bị dồn đến đường cùng rồi. Tôi không biết phải làm sao nữa.

Đầu tiên, con trai ở đây nghĩ rằng tôi lãnh đạm, giờ thì nghĩ tôi lẳng lơ. Tôi đã cố gắng chống chọi, tôi đã cố trở nên vô hình. Không cách nào thành công, giờ Kaylie thậm chí còn gây chuyện với cả Cat và Becca, và tất cả là do tôi. Nếu như tôi không chuyển đến trường này, ảnh của bọn nó sẽ không bị dán lên bảng thông báo cho cả thế giới trông thấy như thế. Tôi vô vọng, thảm hại, thất bại. Tôi khiến mọi người thất vọng. Tôi không hợp được ở đây. Có lẽ đó là lỗi do tôi. Phải vậy thôi. Tôi nhất định, nhất định phải nói mẹ cho tôi chuyển khỏi ngôi trường kinh khủng này và trở lại trường cũ ở London.

Tôi quyết định trốn trong buồng vệ sinh này đến khi vào học, rồi tôi sẽ về nhà và năn nỉ van xin mẹ cho tôi rời khỏi đây và không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Chỉ một phút sau, tôi nghe tiếng cửa mở, rồi đóng. Cũng như lần trước, lúc Kaylie và lũ bạn của nó vào, tôi co chân lên để không ai biết có tôi ở đây. Thật là điên rồ, tôi không thể ở lại đây thêm được nữa. Tôi không thể tiếp tục những năm tháng học hành của mình trong toilet được.

Dù người mới vào là ai, thì người đó cũng có vẻ đang tìm kiếm trong từng buồng vệ sinh một. Làm ơn, làm ơn đừng là Kaylie, tôi khấn thầm. Tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm một trò nào của nó nữa.

"Lia, anh biết em ở trong đó."

Là giọng Squidge! Tôi phải làm gì bây giờ? Có lẽ nếu tôi thật sự im lặng, anh ấy sẽ bỏ đi. Anh ấy đã đến cửa buồng nơi tôi trốn và thử đẩy cánh cửa.

"Lia?"

Tôi nín thở.

"Lia. Anh biết em ở trong đó. Em nghe này,

không ai tin mấy trò của Kaylie và đám của nó đâu. Em đừng để vì thế mà ảnh hưởng đến mình. Thật đấy, không ai quan tâm đâu. Em làm ơn ra ngoài đi."

Một lát sau, cửa nhà vệ sinh lại mở ra và tôi nghe thấy nhiều tiếng bước chân nữa.

"Có trong này không?" Mac hỏi.

"Lia?" Becca gọi.

"Anh nghĩ ở trong này," Squidge nói.

Không phải tôi không muốn nói chuyện với họ, tôi chỉ là không thể nói. Tôi thấy chết lặng.

"Lia ơi," Cat nhẹ nhàng nói. "Bọn tớ biết cậu đã trông thấy bức ảnh đó. Bọn nó nghĩ là đã chơi được bọn mình. Có chuyện gì to tát đâu. Mình vẫn ở bên nhau cơ mà. Cậu ra ngoài đi."

"Ù," Becca nói, "mà thật ra thì hầu như ai cũng đều nghĩ nó là một đứa thua cuộc thảm hại, hạ mình làm cái trò này để thu hút sự chú ý thôi. Thôi nào, cậu ra đi."

Tôi vẫn không đáp lại.

"Bọn anh sẽ không đi đâu cả," Squidge tuyên bố.

Tôi nghe tiếng bước chân vào buồng bên cạnh, và nghe như ai đó đang cố gắng đu lên.

Rồi bỗng nhiên khuôn mặt Becca ló ra qua vách ngăn. Nó cười. "Này, bọn mình phải thôi gặp nhau kiểu này chứ."

"Có nó trong đó không?" Cat hỏi.

"Có," Becca trả lời. "Nào, Lia, ra đi. Bọn mình có thể xử lý được mà, cùng nhau xử lý. Nào."

Tôi xấu hổ quá. Tôi thật ngốc nghếch và yếu đuối, không như bọn nó mà cười phá lên được.

"Nào," Becca nói. "Cậu không thể ngồi trong đó cả ngày. Hơn phút nữa đến giờ học rồi đấy, tụi nó sẽ vào đây trước giờ học đấy."

"Tớ xin lỗi," tôi lí nhí. Rồi tôi đứng dậy và mở khóa cửa. Tôi vẫn không muốn ra ngoài nhưng Cat vừa nghe lịch kịch đã đẩy cửa vào ôm tôi.

"Cậu hơn thế này cơ mà," nó nói. "Nào, bọn mình phải cho chúng nó thấy là bọn mình chẳng làm sao cả. Không thể để chúng nó thắng được."

"Tớ xin lỗi," tôi lại nói. "Ước gì tớ được như các cậu, nhưng... tớ xin lỗi. Như là tớ vừa, không biết nữa... tớ định sẽ về lại trường cũ, tớ không thể chịu thêm được nữa..."

Đột nhiên Mac cứng người và chỉ tay về phía

cửa. Bọn tôi nín thở nghe tiếng bước chân ngoài hành lang. Lộp cộp lộp cộp. Bước chân gấp gáp. Báo động. Nhiều khả năng. Không phải tiếng bước chân của học sinh. Cánh cửa mở ra. Đó là cô hiệu trưởng.

"Becca Horward. Tại sao em không ở trong lớp? Jack Squires và Tom Macey! Các em đang làm gì trong phòng vệ sinh nữ? Còn ai trong buồng kia nữa?" cô bước tới. "Cat Kennedy. Lia Axford." Cô hít hít không khí. "Các em không phải đang hút thuốc đấy chứ?"

"Không ạ, thưa cô," Becca nói.

Cô Harvey nhìn bọn tôi từ đầu xuống chân. "Tôi không hy vọng thấy thái độ kiểu này từ bất kỳ ai trong các em. Đừng để tôi bắt gặp chuyện này một lần nữa!"

Rồi cô quay đi trên đôi giày cao gót của mình.

Tôi vẫn chỉ chực bỏ chạy về nhà nhưng Squidge không cho tôi làm vậy.

"Em có biết người ta vẫn nói thế nào không, một cây đũa lẻ loi rất dễ bẻ nhưng buộc vài cây lại với nhau thì không dễ dàng để làm chuyện đó nữa. Năm cây đũa thì còn khó hơn. Đó là em, anh, Mac, Cat và Becca. Chúng sẽ không thể

hạ được nếu như chúng ta liên kết lại với nhau. Em không đơn độc trong chuyện này. OK?"

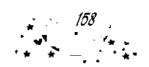
"OK..." tôi nói và gượng cười. Squidge yêu quý, tôi nghĩ thầm. Anh ấy đã cố hết sức, và ngay cả nếu có thích tôi đi nữa thì anh ấy cũng không biết tôi là đứa như thế nào. Thảm hại. Một đứa thua cuộc. Không thể tự tranh đấu cho chính mình. Ủ rũ, vô tích sự, chỉ biết than thở thương thân. Tốt nhất là tôi rời khỏi đây và rời khỏi cuộc sống của họ.

Cat và Becca cũng không cho tôi đi. Bọn nó đi kè kè hai bên tôi đến lớp. Dù Kaylie và bọn Vô tính có cười khẩy khi chúng tôi bước vào thì cũng không còn nghĩa lý gì nữa. Tôi đã quyết định rồi. Nó, và đám Vô tính của nó, và quãng thời gian tệ hại này sẽ mau chóng chẳng còn là gì ngoài một ký ức buồn. Chỉ còn ba tiết học nữa: hai tiết Anh, một tiết kịch của cô Segal. Rồi đến giờ ăn trưa, và tôi sẽ trốn về. Tôi sẽ trở lại trường cũ của mình, và cuối cùng cơn ác mộng cũng sẽ chấm dứt.

"Nào, cả lớp," cô Segal nhìn cả lớp và nói. Tôi cố không nhìn vào mắt cô vì xấu hổ về tấm ảnh cô đã bóc ra khỏi bảng tin. "Hôm nay cô muốn cả lớp làm một điều gì đó hơi khác một chút. Trước đây ta đã học về kịch bản, đọc từ ngữ của người khác, ý tưởng của người khác. Hôm nay chúng ta sẽ được tự do xây dựng."

Những lời của cô chỉ loáng thoáng ngoài tai tôi. Tôi đang gọi thầm tên những đứa bạn cũ ở London - Tara, Athina, Gabby, Sienna, Olivia, Isobel và Natalie. Hy vọng bọn nó sẽ vẫn làm bạn với tôi khi tôi về trường cũ, và vẫn sẽ thích

tôi, và chấp nhận tôi, và không chấp đến cái chuyện là tôi đã trở thành một kẻ thua cuộc.

"Lia?" cô Segal gọi. "Em vẫn ở đây với mọi người đấy chứ?"

Tôi gật đầu. "Vâng, em xin lỗi, em mải nghĩ."

Kaylie cười khẩy. Tôi chẳng quan tâm. Mày đã là quá khứ rồi. Tao chỉ cần cố cầm cự nốt tiết học này, và sẽ không bao giờ phải nhìn thấy mặt mày, hay đám bạn dốt nát của mày thêm một lần nào nữa.

"Được rồi," cô Segal lại nói. "Ta sẽ đóng kịch tình huống. Cô cần hai người tình nguyện, rồi cô sẽ cho cảnh và chúng ta cùng xem diễn tiến sẽ như thế nào. Các em hoàn toàn tự ứng biến, cô sẽ không bảo các em phải nói hay làm gì, cứ thể hiện những gì đến trong đầu."

Loại em ra đi cô. Một điều mà em sẽ không làm trong hôm nay là tình nguyện làm chuyện gì đại loại như vậy. Nghe như cơn ác mộng kinh khủng nhất của tôi.

"OK. Cảnh đầu tiên," cô Segal nói. "Hai người, với một mối quan hệ, quan hệ đó là gì thì các bạn xung phong được phép lựa chọn.

Có thể là chị em gái, gia đình, đối tác làm ăn, gì cũng được. Các em cũng có thể chọn bối cảnh ở nhà, trong văn phòng hay ở trường học... và những người còn lại sẽ thử đoán xem quan hệ đó là gì. OK. Ai xung phong?"

Mary Andrews và Mark Keegan giơ tay. Bọn nó đang diễn một cảnh ở ngân hàng, còn tôi thì ngồi xem như ở một nơi xa lắm. Tình huống khá rõ ràng. Mark là quản lý còn Mary là khách hàng. Tôi không thấy hứng thú lắm. Tôi nhìn đồng hồ. Còn ba lăm phút nữa mới đến giờ nghỉ trưa. Và tôi sẽ rời khỏi đây.

Sau khi Mary và Mark diễn xong, cô Segal lại đứng dậy. "Tốt," cô nói. "Hãy làm cho hấp dẫn hơn nữa nào. Cái lõi của một vở kịch tốt là xung đột. Làm sao để tạo ra xung đột?"

"Đánh nhau," Joanne Nesbitt nói.

"Cãi nhau," Bill Malloy nói.

"Đúng, nhưng đầu tiên thì cái gì gây nên một cuộc cãi nhau?" cô Segal hỏi.

Không ai trả lời.

"Là bất đồng, đối lập, khác biệt..." cô Segal nói. "Bằng cách đặt các sự trái ngược lại cùng

với nhau, ta có thể tạo ra được xung đột. Ví dụ, hai người không hút thuốc lên cùng một toa tàu. Thì sao nào?"

"Những người có điểm chung với nhau," David Alexander trả lời.

"OK. Thế hai người hút thuốc?" cô Segal lại hỏi.

"Một toa tàu mù khói thuốc," Mark Keegan trả lời.

Cô Segal cười. "Đúng vậy, nhưng một lần nữa chúng ta lại để cho hai người với nhau, nhưng giờ là một người hút thuốc và một người không hút thuốc trong cùng một phòng, và ta có gì?"

Becca liếc nhìn Kaylie. "Xung đột ạ," nó nói.

"Đúng thế. Ai có thể cho cô biết những trường hợp đối nghịch khác?"

"Người ăn chay và người ăn thịt," Sunita Ahmed trả lời.

"Tốt. Còn gì nữa?"

"Những người theo các tôn giáo khác nhau, quan điểm chính trị khác nhau..." Laura Johnson nói.

"Đúng thế. Các em hiểu rồi đấy."

"Giàu và nghèo," Cat nói.

"Nổi tiếng và không nổi tiếng," Kaylie liếc nhìn tôi và cười khẩy.

"Thắng cuộc và thua cuộc," Susie nói.

"Xuất sắc. Vậy, cảnh tiếp theo của chúng ta," cô Segal nói. "Cô cần hai bạn nam."

Pete Hounslow và Scott Parker đứng dậy.

"Nào, các chàng trai, lần này cô muốn hai em ở hai phía đối lập nhau, có thể tự chọn không gian và nhân vật. Cứ diễn tự nhiên và ta cùng xem điều gì diễn ra."

Dù không muốn nhưng tôi vẫn bị cuốn hút. Trước mắt tôi là Peter và Scott đang bắt đầu thăm dò nhau, rồi gọi nhau bằng đủ thứ tên. Pete bắt đầu nhại giọng của Scott và cười nhạo cậu ấy, không lâu sau thì hai đứa xông vào đánh nhau. Tôi biết chắc đó không phải là thật vì hai đứa là bạn rất thân của nhau, nhưng nó nhắc tôi rằng khi một đứa con trai bị bắt nạt thì điều đó được thể hiện ra rất rõ ràng. Pete đóng vai đầu gấu và Scott là nạn nhân của nó.

Khi hai đứa đóng xong, cô Segal vỗ tay. "Tuyệt vời, các em có thấy khi nhập vai vào

nhân vật của mình, Pete trở nên mạnh hơn và Scott thì yếu đi? Ngôn ngữ biểu đạt cơ thể rất xuất sắc, các chàng trai. Scott, em trông khá thất thểu và rã rời vào đoạn cuối. OK. Cô nghĩ đã khá rõ ràng – đầu gấu và nạn nhân của cậu ta."

Cô nhìn quanh lớp, và dừng lại khá lâu ở tôi. "OK. Nào, hãy cho cô thấy hai cô gái sẽ xử sự ra sao trong tình huống đó."

Tôi cứng đờ cả người. Gần đến giờ về rồi, gần đến giờ về rồi, tôi mong muốn mình biến mất. Không đời nào. Cô nhìn ai khác đi cô, tôi vừa khấn thầm trong bụng vừa nhìn chằm chằm xuống nền nhà, tránh ánh mắt của cô Segal. Tôi cảm thấy mình đang nóng bừng lên. Tôi nhìn đồng hồ, chỉ còn hai mươi phút nữa thôi.

Cô Segal nhìn sang chỗ khác. "Có ai xung phong nào?"

Trước sự sửng sốt của tôi, Cat gật đầu với Becca, rồi hai đứa nó đứng phắt dậy.

"Được rồi, các cô gái, đến lượt các em."

Cat bắt đầu nói điều gì đó và Becca bắt đầu đảo mắt nhìn ra chỗ khác, tỏ vẻ khá là nhàm

chán. Nó hất tóc trước sau và cười khúc khích với một người vô hình. Cat im bặt. Rồi Becca bắt đầu tỏ ra khá thân thiện với một nhóm người vô hình và giả vờ đang phát thiệp mời. Nó dừng lại trước Cat. "Ối, xin lỗi nhé, không có thiệp cho cậu đâu," nó vừa nói vừa lòn tay vào lọn tóc. "Vì cậu không đủ xinh đẹp mà."

Ở cuối lớp có tiếng cười. Tôi bị choáng. Nó đang đóng giả y chang Kaylie. Rồi Becca đâm sầm vào Cat. "Ối, xin lỗi nhé, tớ không để ý đường đi," nó nói với một nụ cười vô cùng giả tạo. Cat bắt đầu có vẻ khổ sở. "Thôi nào, thoải mái đi Cat," Becca trêu. "Cậu làm gì nghiêm trọng thế."

Tôi liếc nhìn Kaylie. Nó đang gườm gườm nhìn Becca. Tôi muốn chết đây. Becca đang có đà, nó cười nói với đám bạn vô hình, thì thầm, khúc khích và ném cho Cat những cái nhìn hằn học.

Cuối cùng, nó đứng chống nạnh trước mặt Cat. "Kiểu gì thì kiểu mày cũng thua đứt rồi," và lại phá lên cười.

Khi bọn nó diễn xong, cô Segal vỗ tay. "Tốt

lắm, các em," cô nói. "Rất hấp dẫn. Cô sẽ cho các em biết tại sao. Bởi vì ở cảnh đầu tiên, con trai, tình huống khá rõ ràng. Pete là đầu gấu và Scott là nạn nhân. Nhưng trong trường hợp của Cat và Becca thì có vẻ lại khác. Ai có thể cho biết tại sao?"

Cả lớp đột nhiên lặng như tờ. Vài đứa căng thẳng liếc về phía Kaylie.

Cô Segal nhìn quanh. Tôi nghĩ cô cũng cảm thấy không khí trong phòng đang căng như dây đàn. "Sao bỗng nhiên lại im lặng thế này. Nào, cả lớp. Tại sao lại khác nhau như vậy?"

Sunita giơ tay. "Trong trường hợp của con trai thì sự bắt nạt đấy là 'thể chất', còn với con gái thì tinh vi hơn nhiều. Như là Scott có thể còn có vết thâm tím hay cánh tay gẫy để chứng minh trong khi tất cả những gì Cat có là cái tôi bị tổn thương. Sự chống đối dành cho Cat hầu hết là không nhìn thấy được vì Becca đã làm nó trông có vẻ rất bình thường. Như là việc Becca đâm vào Cat vô tình một cách cố ý. Cat có thể nghĩ là chính nó đang tưởng tượng ra điều đó."

"Vậy giải pháp sẽ là gì?" cô Segal hỏi.

"Không có giải pháp nào cả," Sunita nói. "Không thể kể cho bố mẹ, vì mình có hề bị bầm mắt hay gì đâu, và nếu làm nhặng xị lên thì có thể sẽ bị `nó' làm cho sự việc tồi tệ thêm bằng cách dựng chuyện ở trường và không ai muốn điều đó."

"Vậy sao không nói với giáo viên?" cô Segal hỏi.

"Không đời nào ạ," Laura Johnson nói. "Cô sẽ nói gì bây giờ? Các giáo viên có thể nghĩ rằng, có chuyện gì to tát nào? Vậy là có người đâm sầm vào em, hoặc không mời em đi dự tiệc. Thế thì sao nào? Tự lo đi chứ. Thế rồi mình sẽ như một đứa ngốc. Hoặc có thể giáo viên sẽ nói chuyện với đứa con gái bắt nạt, rồi nó' có thể tỏ ra là ngọt ngào tốt đẹp với mình được một lúc, nhưng mình thì biết chắc rằng đó hoàn toàn là giả dối. Không đâu ạ, tốt nhất là để giáo viên đứng ngoài chuyện này."

Tôi có cảm giác Sunita và Laura đều đang nói từ kinh nghiệm của chính chúng nó, không hiểu chúng có từng phải làm đối tượng cho những trò của Kaylie như tôi không.

"Vậy các em làm gì?" cô Segal hỏi.

Không ai nói gì trong một chốc lát, rồi một giọng nói vang lên từ cuối lớp. Đó là Tina Woods, một đứa khá im lặng, chẳng mấy khi nói gì bao giờ. "Mình sẽ, ờ..." nó ngập ngừng đẩy kính lên. "Sẽ khóc một mình ở nhà, sẽ cố che giấu cảm xúc của mình và cố gắng trải qua mỗi ngày mà không bị ai chú ý đến... Cố gắng trở nên vô hình."

Ngay lúc đó, chuông báo giờ ăn trưa vang lên và mọi người bắt đầu lịch kịch chực ra ngoài, nhưng tôi vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Tina đã mô tả hệt như trường hợp của tôi, cả Laura và Sunita cũng vậy.

"Trước khi lớp nghỉ," cô Segal nói. "Cô muốn nói rằng có vài điều mà các em có thể làm. Phần lớn những người hay bắt nạt người khác thực chất đều hèn nhát, và nhất định phải bị chống đối, bằng cách này hay cách khác. Phải vạch trần họ. Bởi vì một khi họ đang làm điều đó với một người thì cũng có thể làm như vậy với người khác nữa. Và nếu không phải ngay bây giờ thì cũng là sau này. Cô biết điều này. Lúc còn đi học cô cũng từng bị bắt nạt, và phải

mất khá nhiều thời gian mới nhận ra được rằng cô phải là chính mình, và không được để cho ai khác chỉ định mình phải thế này hay thế khác. Rồi, các em có thể nghỉ, nhưng luôn có thể gặp cô nếu muốn nói chuyện thêm về việc này."

Khi cả lớp ùa ra cửa, tôi để ý thấy Tina Woods đang lảng vảng ở đó. Tôi đứng dậy và theo Cat và Becca ra ngoài. Tôi bị choáng.

"Cậu thật tuyệt vời, Becca," Laura nói lúc bọn tôi ngồi ăn sandwiches ngoài sảnh. "Cậu đã hạ kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đo ván."

Mọi người đều đang bàn tán về tiết học của cô Segal. Có vẻ như khá nhiều người có cả kho chuyện về việc bị bắt nạt. Tina, Sunita, Laura – thậm chí cả mấy đứa con trai cũng từng là nạn nhân bị cô lập, réo tên và những trò xấu xa khác.

"Tớ không sợ phải nói thẳng ra tên của nó," Cat nói. "Cậu định nói Kaylie chứ gì. Đây không

phải lần đầu tớ trông thấy nó lúng túng như thế ở trong lớp. Lúc chuông reo là nó chuồn cực nhanh luôn, sợ gậy ông đập lưng ông mà."

"Hồi kỳ trước nó với đám bạn nó đã hành tớ khốn khổ chỉ vì tớ không mặc quần jeans hợp mốt," Sunita nói. "Nhưng bố mẹ không thể cứ kiểu quần nào vừa ra cũng có thể mua cho tớ được."

"Thế cậu làm sao?" Cat hỏi.

"Tớ năn nỉ mẹ, và mẹ đã để dành tiền tặng cho tớ mấy cái mới nhân dịp Giáng sinh," Sunita nói, "nhưng cũng chẳng ích gì, tới đó Kaylie liền bảo tớ là ăn mặc bắt chước nó."

"Cậu chẳng nói lại được đâu," Becca nói. "Tốt nhất là cứ mặc kệ chúng nó tự chết vì thuốc độc của chính mình."

"Hay thật," tôi nói, "bởi vì có nhiều lúc tớ cứ nghĩ là tại tớ, là lỗi của tớ."

"Không đời nào," Becca nói. "Có nhiều đứa con gái xấu tính vậy thôi, ai mà biết tại sao. Như Jade Macey ấy, bọn tớ có thể làm bạn với nhau. Nhưng mà không, nó không muốn có ai khác ở trường tham gia thi Công chúa nhạc

Pop. Và nó chỉ kinh khủng với ai mà nó thấy là có thể đe dọa đến nó thôi."

"Ghét thật đấy," tôi nói. "Tại sao người ta không thể nhìn người khác bình thường mà cứ phải thành đối thủ của nhau là thế nào."

"Nói thế thì quá là khoan dung với những đứa như Kaylie," Cat nói. "Nó nhìn cậu như một mối đe dọa, đặc biệt khi cậu cướp Jonno ngay dưới mũi nó..."

"À, nó có thể có lại anh ta," tôi cười. "Nhưng mà không, ngay cả khi tớ không muốn hẹn hò nữa thì Jonno vẫn còn quá tốt so với Kaylie."

"Vẫn còn muốn bỏ đi chứ, Lia?" Cat hỏi.

Tôi nhìn đồng hồ và lắc đầu. Bây giờ là một giờ mười. Kế hoạch bỏ chạy ngay khi buổi học sáng kết thúc tôi đã quên rồi. Tiết học của cô Segal đã làm thay đổi mọi thứ, làm tôi nhận ra rằng tôi không hề đơn độc.

"Vậy giờ bọn mình sẽ làm gì để đấu lại với nó đây?" Becca hỏi. "Nó đã làm học kỳ này của Lia, Tina, Laura, Sunita và chắc là còn nhiều người khác nữa thành ra kinh khủng."

"Đối mặt với nó đi, Lia," Cat nói. "Tớ dám

cá là sẽ không thiếu người ủng hộ cậu đâu. Nó chắc chắn sẽ cụp đuôi ngay. Nếu chỉ có mình cậu, hay là nếu nó có bầy thì còn ngại, nhưng chắc chắn là nó sẽ chẳng còn dám vênh thế nữa một khi biết rằng nó là thiểu số rồi."

Tôi lắc đầu. "Sau buổi sáng hôm nay thì tớ thật tình không nghĩ chuyện đó còn cần thiết. Không nghi ngờ gì nữa là mọi người trong lớp mình đều biết chuyện gì đang diễn ra. Các chiêu của nó đã bị vạch trần cả rồi, tớ ngờ sau này nó còn dám dở trò gì nữa."

"Có lẽ vậy," Cat nói. "Thật ra thì tớ nghĩ mọi người đều có thể thấy nó đã và sẽ luôn luôn là một con bò hằn học thế nào. Có lẽ cậu sẽ ngạc nhiên vì lực lượng chống Kaylie đấy."

"Tính cả tớ vào nhé," Laura nói.

"Tớ nữa," Sunita nói, và ngồi xuống cạnh tôi và mời tôi ăn kẹo.

Tôi cảm thấy được an ủi ghê gớm, vì cho đến hôm nay tôi vẫn nghĩ là Sunita và Laura cũng chẳng ưa tôi. Tôi đã nghĩ rằng chẳng ai ưa tôi cả. Giờ thì tôi đã biết rằng không phải bọn nó không ưa tôi, là bởi vì Kaylie đã chi phối không ít người, và họ đều sợ không dám chống lại nó.

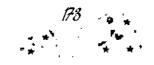
Đúng là phí phạm. Bao nhiều là thời gian cứ lo lắng không biết bọn nó nghĩ gì về mình trong khi chúng tôi đều có thể làm bạn với nhau.

Tôi hít một hơi thật sâu. "Các cậu biết không, việc là tớ đã để cho mấy thứ này ảnh hưởng đến mình quá nhiều, bỗng nhiên nó thật là điên khùng quá à. Tớ thậm chí không ưa gì Kaylie..."

"Bọn tớ cũng thế," Laura và Sunita đồng thanh.

"Thế tại sao lại phải băn khoăn về chuyện mình có hòa hợp được với đám của nó hay không?" tôi nói. "Tớ không muốn làm bạn với nó. Kỳ thật đấy, việc thuyết phục được nó từng có vẻ quan trọng, nhưng giờ tớ thấy là tớ sẽ chẳng bao giờ thuyết phục được nó cả. Các cậu biết không? Tớ chẳng quan tâm nữa."

"Đó chính xác là điều tớ nhận ra với Jade," Becca nói. "Tớ đã có những người bạn tốt – cậu, Cat và mấy anh trai nhà mình – thế mà cứ để căng thẳng vì đứa con gái xấu nết như thế. Đó kiểu gì cũng không phải là người tớ muốn chơi cùng. Cậu nói đúng, kỳ cục thật. Thật chẳng đáng chút nào. Chúng ta đã dành quá nhiều thời gian để muốn được người mà mình thậm chí chẳng thích tí nào thích mình."

Laura bắt đầu cười.

"Đúng," Laura nói. "Bởi vì họ nổi tiếng..."

"Sau hôm nay thì không còn nổi tiếng thế nữa rồi," Cat nói. "Với cả có ai bảo là bọn nó nổi tiếng chứ? Theo tớ thì đấy là chuyện bọn nó tự bịa ra thôi."

"Thế mà lại được việc mới tài," Laura nói. "Vì bọn nó không thích tớ mà tớ nghĩ là cũng chẳng có ai khác ưa mình nốt. Chỉ bởi vì tớ không ăn mặc và cư xử như bọn nó mà bọn nó làm tớ nghĩ mình là một con khùng. Mong là nó có thể chấp nhận rằng mọi người khác nhau, không người nào phải giống người nào."

"Có đủ chỗ cho tất cả bọn mình mà," Sunita nói, rồi phá lên cười. "Không phải ai cũng muốn thành búp bê Barbie, mà tớ có muốn cũng không được, trừ khi phải đi tẩy da và nhuộm tóc."

"Ù," Laura nói. "Bọn mình chẳng phải giống nó thì mới có bạn. Khối mình có bao nhiều người còn nhóm nó chỉ có bốn."

"Chính xác," Becca nói. "Tớ nghĩ quan trọng là quan tâm đến những người mà mình quý

mến, những người bạn thật sự, họ nghĩ gì mới là quan trọng."

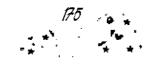
Tôi gật đầu. "Bố tớ cũng đã nói như vậy, nhưng lúc đó tớ lại không hiểu ra. Bố tớ nói đúng. Luôn luôn có những người vì mình và những người chống lại mình, và tốn thời gian cố gắng thuyết phục người chống mình là một việc làm vô nghĩa. Thay vào đó nên dành thời gian cho người ủng hộ mình. Những mối quan hệ đó mới là đáng giá."

"Và thế có nghĩa là phải hoàn toàn thành thật để bọn mình luôn luôn biết là có thể tin tưởng lẫn nhau," Cat nói. "Ngay cả khi điều mình nói có thể làm bạn buồn. Tớ nghĩ sự thật là điều quan trọng nhất."

"Không giấu diếm gì," Becca nói.

"Không có bằng mặt không bằng lòng," tôi thêm vào, "vì thế, không có bí mật."

Tôi cảm thấy vui hơn nhiều sau nhiều tuần, như thể một gánh nặng vô cùng đã được trút bỏ. Vừa lúc đấy thì Squidge xuất hiện ở cuối bàn và tôi bỗng nhiên thấy mình nóng bừng. Về sự thật và lòng tin, và tôi đang có một bí

mật lớn nhất. Squidge. Tôi thích Squidge lâu rồi và chưa bao giờ kể với ai.

"Vì bạn tốt," Cat nói rồi đặt tay lên bàn.

Becca đặt tay trên tay Cat. "Vì bạn tốt," nó nói.

Tôi đặt tay trên chúng. "Vì bạn tốt."

"Vậy là mọi chuyện đã tốt hơn lúc trước giờ học rồi chứ hả?" Squidge hỏi, anh đang ngồi xuống bàn và mim cười với tôi. Tôi lại thấy người mình nóng bừng hơn nữa. Hoàn toàn thành thật... Có nghĩa là tôi phải cho Cat biết là tôi thích bạn trai cũ của nó. Arghhh.

Tôi lo quá. Nó sẽ phản ứng ra sao? Có lẽ sẽ là tốt nhất nếu tôi cứ giữ bí mật này cho riêng mình, và không dấn thêm bước nào nữa. Tôi liếc sang Cat, và nó cười toe toét với tôi. Mình đang nghĩ gì thế này? Tôi tự hỏi mình. Nó không phải là Kaylie, nó không xấu nết như Kaylie. Tôi có thể tin ở nó, tôi biết là như thế. Và tôi phải cho nó biết, bằng cách hoàn toàn thành thật với nó, rằng nó có thể tin tôi.

"Thế trò cầm tay này là sao đây?" Squidge hỏi.

"Là lời thề," Cat đáp. "Vì tình bạn, lòng tin, sự thành thật, không có bí mật và cho người mình quan tâm biết mình thật sự cảm thấy thế nào."

Squidge nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi biết anh ấy đang nghĩ điều tôi đang nghĩ, và một lần nữa, tôi nóng bừng mặt.

Giờ ra chơi buổi chiều, tôi thấy Cat vào nhà vệ sinh nữ. Bây giờ hoặc không bao giờ, tôi tự nhủ và chạy theo nó.

Cat đang rửa tay. "Hey," nó nói. "Hôm nay là ngày tốt đấy, nhỉ."

"Ù. Nhưng... Cat này, tớ có chuyện muốn nói với cậu," tôi ấp úng.

Nó lau khô tay và đứng dựa vào bồn rửa, sẵn sàng lắng nghe.

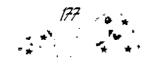
"Ò, à... tớ biết là bọn mình đã bảo phải thành thật với nhau, nên tớ định nói chuyện này, nếu cậu khó chịu thì nhất định phải bảo tớ ngay nhé. Hứa nhé."

"Rồi, tớ hứa. Có chuyện gì thế?"

Tôi hít một hơi. "À, là... có lẽ lúc đầu cũng... không, um... tớ phải nói sao đây nhỉ. Cậu có phiền nếu...? Không, ờ..."

Cat cười. "Lia, cậu đang định nói gì thế?" "Um, Squidge ấy mà."

Cat nhìn tôi, chò đợi. "Ù, Squidge thì sao?"

"Tớ thích anh ấy," tôi nói.

"Ù, ai mà không thích Squidge chứ."

"Không, ý tớ là, tớ thích thích anh ấy."

"Cậu thích thích anh ấy? Oh! Cậu thích thích anh ấy? Tức là, mê nhau ấy hả?"

"Ù."

Cat nhe răng cười. "Thế thì tốt quá còn gì. Tớ luôn biết là anh ấy thích cậu mà. Ý tớ là, thích thích cậu ấy."

"Thật á? Và cậu không sao chứ?"

"Tớ á? Tất nhiên là không rồi! Không đâu. Chuyện tớ với Squidge đã qua lâu rồi. Vui thật đấy! Ngay từ lúc đầu tớ đã có cảm giác là anh ấy mê cậu rồi. Cách đây cũng lâu lâu, anh ấy bảo là thấy cậu hấp dẫn. Hai người đã có chuyện gì chưa?"

Tôi lắc đầu.

"Anh ấy đã nói gì chưa?"

"Chưa hẳn."

Đột nhiên Cat vỗ một cái vào trán. "D'oh. Mình ngốc thật. Tớ cá Squidge là người gửi thiệp Valentine cho cậu! Có mang nó theo không?"

Tôi lắc đầu.

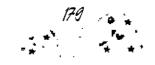
"Mai đi học nhớ mang theo nhé, tớ sẽ cho cậu biết. Chữ của anh ấy có cố tình vẹo vọ kiểu gì thì tớ cũng nhận ra liền."

"Nhưng thật tình, có thật sự là cậu không sao nếu tớ bắt đầu với anh ấy chứ?"

"Thật, thật, thật," Cat nói. "Thật ra thì điều đó sẽ làm tớ dễ chịu hơn nhiều, vì là mặc dù Squidge rất tuyệt, nhưng tớ lúc nào cũng lo làm anh ấy bị tổn thương. Tớ không muốn anh ấy một mình. Sẽ thật là tuyệt nếu anh ấy tìm được ai đó, và lại càng tuyệt hơn nếu người đó là cậu. Nếu anh ấy hẹn hò với cậu thì tớ có thể hẹn hò với những anh chàng khác mà không cảm thấy có lỗi."

"Hẹn hò với những anh chàng khác á? Thế còn Ollie thì sao?"

"Ù, Ollie..." Cat nói. "Tớ sẽ gặp Ollie khi anh ấy về đây, nhưng tớ nghĩ cả hai chúng tớ đều biết anh ấy không phải là người cho một mối quan hệ nghiêm túc. Chắc chắn là lúc ở London anh ấy còn gặp gỡ với nhiều cô gái khác nữa, và tớ không có ý định giữ rịt lấy. Tớ không định quăng mình vào đấy đâu. Sợ đau lắm, he he."

"Anh Ollie thích cậu thật đấy," tôi nói, nhe răng cười. "Lúc nào gọi về cũng hỏi thăm cậu cả."

"Ù, nhưng anh ấy có thích thích tớ không?" Cat trêu.

"Có, tớ nghĩ đấy là một ca thích thích cậu khá nặng."

Cat cười. "Thế thì tốt. Cứ thế đi. Tớ biết nếu làm căng với Ollie, rồi bắt đầu đòi hỏi anh ấy phải kể cho tớ nghe những chuyện gì với những cô gái khác và vân vân thì anh ấy sẽ chuồn ngay. Thôi, cứ để hờ hững tí lại hay."

"Mèo vòn chuột à?" tôi hỏi

"Đại để thế, nhưng tớ không nghĩ mình sẽ véo Ollie."

"Tớ biết cậu méo gì," tôi nói.

Rối cả hai cùng phá lên cười. "Cậu méo gì cơ, cậu biết tớ méo gì? Là tớ méo hay cậu định méo gì?"

"Cậu mát quá rồi, Cat ơi."

"Méo, rồi mát... này, cái cô nương này còn tính xúc phạm tôi đến bao giờ đấy hử" nó giơ nắm đấm dứ dứ đúng lúc Kaylie bước vào. "Này, Kaylie, cậu có tính vô tính, hay..."

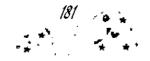

Kaylie nhìn bọn tôi một cái rồi quay gót bỏ đi. Cat với tôi lại phá ra cười.

Cat nhún vai. "Tớ có tính gì đâu..."

"Đừng có bắt đầu đấy," tôi nói.

Khi về lớp, tôi nhận ra mình đã không điện khùng thế này lâu lắm rồi. Tôi đã quá phải cẩn trọng về mọi điều tôi nói và mọi điều tôi thấy, phân tích mọi cái nhìn, mọi cử chỉ của người khác và tự hỏi không biết có ẩn ý gì sau đó hay không. Thật là thoải mái khi không còn phải giữ kẽ nữa. Thêm vào đó, giờ tôi đã biết Cat không phiền gì về việc Squidge cả. Tương lại bắt đầu có vẻ hứa hẹn.

 $\mathcal{S}_{\text{au giờ học, bọn tôi tứm tựm lại nhà Cat.}}$

"Tớ nghĩ bọn mình nên ăn mừng," Cat nói và vào bếp, đi thẳng đến chỗ tủ lạnh. "Ai muốn ăn bánh nướng, và, uây... có một tuýp kem nữa này. Ai muốn uống trà kem nào?"

"Chà, chúng ta đang sống ở Cornwall," Becca nói. "Khi ở Cornwall, hãy làm như người Cornwall."

"Cậu có mứt dâu không?" tôi hỏi.

Cat lại cắm đầu vào tủ lạnh và lấy ra một cái lọ, đặt lên bàn. "Có đây."

Becca đọc trên nhãn. "Từ nông trại Widde-

combe và chạy thẳng xuống hông. Ôi cái quỷ gì thế này."

Cat trợn mắt. "Chẳng hiểu tại sao cậu cứ lo lắng về cân nặng của mình nhỉ. Cậu thế là vừa mà."

"Vừa giống bọn Teletubbies chứ gì, ý cậu là thế chứ gì."

Tôi cười. Becca lúc nào cũng nghĩ là mình to quá khổ. Nó bị hâm nặng rồi, vì nó có một thân hình rất tuyệt.

Năm phút sau, bọn tôi vừa bắt đầu chén ngon lành món bánh nướng với mứt và kem thì điện thoại tôi bíp báo tin nhắn. Tôi phủi tay, mở tin nhắn.

"Kaylie đấy. Nó nói nếu tớ dám mách với bất kỳ giáo viên nào về nó thì đời tớ coi như xong." Tôi cười. "Ghê quá hả?"

"Ôi sợ quá," Cat nói và đặt tay lên ngực và giả vờ ngất xỉu. "Cứu tớ với."

"Hmm," Becca nói. "Nó đang đe cậu không được mách với thầy cô. Nó sợ rồi đấy. Bọn mình làm gì bây giờ?"

"Không gì hết," tôi nói. "Tớ nghĩ là không đáng. Nó biết những gì nó đã làm, và gần như

cả lớp cũng thế. Tớ sẽ không ngạc nhiên nếu như bây giờ cục diện đã thay đổi và Kaylie thấy mọi người liên kết lại chống lại nó, vì họ đều nhận ra là mình không đơn độc rồi."

"Nếu thế thì cũng đáng đời nó," Becca nói.

"Ù. Nhưng cậu biết không, cuộc đời này ngắn lắm. Tớ nên nghe bố. Bố kể cho tớ nghe là có một dạo bố bị cánh báo chí hành cho lên bờ xuống ruộng. Bố nói phải mất nhiều năm bố mới học được là hãy chỉ lờ nó đi thôi. Không trả đũa, không cố gắng thanh minh, chỉ bỏ đi. Đó là điều tớ muốn làm. Nó có lẽ là đứa duy nhất muốn một phản ứng – các cậu biết đấy, để thấy rằng nó đang làm tớ sợ hãi hay khốn khổ, điều đó đem lại sức mạnh cho nó. Nhưng nếu không có được phản ứng như nó muốn thì cũng chẳng có sức mạnh nào hết. Dù sao thì tớ thật sự là đủ rồi..."

"Không, cậu không được bỏ đi," Cat nói. "Đừng nói đến chuyện bỏ về trường cũ của cậu nữa nhé."

"Đừng lo, không đâu. Ý tớ là quá đủ mấy cảm giác tồi tệ đó mà, tớ không muốn trả thù

nó, hay cho nó gậy ông đập lưng ông, hay gì hết. Tớ chỉ muốn chuyện này dừng lại. Nó để tớ yên, tớ để nó yên."

"Thế bọn mình làm gì bây giờ? Vẫy cờ trắng để nói là bọn mình không muốn đánh nhau?"

Tôi suy nghĩ trong giây lát. "Thật ra, đó cũng không phải một ý tồi. Để gửi cho nó thêm một e-mail nữa".

"Cái gì cơ?! Sau vụ lần trước?" Becca hỏi. "Cậu dở hơi à."

"E-mail kiểu gì?" Cat hỏi.

"Kiểu như là cơ hội cuối cùng..."

Becca thở dài. "Cậu rộng lượng quá đấy, Lia."

"Không, không phải đâu, không phải là tha thứ. Tớ sẽ không bao giờ quên những gì nó đã làm, nhưng tớ muốn kết thúc chuyện này. Chấm hết. Tắt đài."

"Tùy cậu," Becca nói. "Nhưng tớ nghĩ cậu dở hơi rồi. Cậu chả vừa kể những gì bố cậu đã nói còn gì. Không đánh nhau. Không làm gì bọn bắt nạt."

"Tớ sẽ không, sau hôm nay, nhưng tớ chỉ muốn là người chủ động trong vụ kết thúc này, chứ không phải Kaylie là người có tiếng

nói cuối cùng, bằng những lời đe dọa dớ dẩn đấy của nó. Tớ muốn cho nó biết là tớ không sợ, và cũng không thèm chơi cái trò đánh nhau dở hơi của nó. Bọn mình còn học với nhau đến mấy năm nữa, cho nên tớ muốn cho nó rõ rằng với tớ thì sẽ như thế nào."

Cat nhìn Becca. "Hiểu rồi."

Sau khi uống trà xong, bọn tôi vào phòng làm việc của bố Cat và bật máy tính.

"Ký tên cả đám bọn mình cho nó biết là có bọn tớ ở đây với cậu," Cat nói. "Nhưng viết gì bây giờ?"

"Kaylie thân mến, chịu thua đi, đồ con bò thua cuộc," Becca nói.

"Hay đấy," tôi nói, "nhưng... tớ có thể viết, rồi nếu các cậu đồng ý thì mình gửi?"

"Được," Cat nói rồi tránh cho tôi ngồi.

Kaylie thân mến,

Đầu tiên, những trò dọa dẫm của cậu không làm tôi sợ. Thật ra thì tôi nghĩ chúng khá là thảm hại. Thứ hai, tôi biết cậu có thể sẽ lại gửi e-mail này cho mọi người cùng khối, nhưng tôi cũng chẳng quan tâm làm gì. Cứ làm

những gì cậu thích. Tôi không bao giờ muốn có bất kỳ rắc rối nào giữa chúng ta, và đã sẵn sàng để lại tất cả sau lưng. Chúng ta đều biết là sau hôm nay, có rất nhiều bạn gái đã sẵn sàng liên kết lại để chống lại cậu, nhưng tôi nghĩ tất cả chuyện này, tốt nhất, nên kết thúc tại đây. Tôi đề nghị sáng ngày mai gặp nhau trước giờ học và cùng vào lớp để cho các bạn cùng khối thấy là chúng ta đều không sao và đã giải quyết được những khác biệt của mình. Tôi không đề nghị làm bạn, bởi vì điều đó không thể xảy ra, nhưng tôi không muốn có thêm một chuyện vô nghĩa nào ở trường nữa.

Tôi sẽ đợi ngoài cổng lúc 8.55. Tùy cậu chọn.

Li@ @xford.

Cat tì lên vai tôi và gõ thêm: Cùng C@t và Becc@

"Chắc là cậu muốn gửi đi chứ?" Becca hỏi sau khi đọc xong.

Tôi gật đầu.

Và Cat bấm nút "Send".

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm và mở bài hát yêu thích của mình, là Don't Panic của Coldplay, bài này luôn làm tôi cảm thấy thật sự phấn chấn. Tôi đã không mở nó trong nhiều tuần qua, nhưng khi những lời ca vang lên, tôi thấy mình cũng đang hát theo. "Chúng ta sống trong một thế giới tươi đẹp..."

Mẹ gõ cửa rồi bước vào ngồi xuống cuối giường. "Hôm nay trông con gái tôi vui thế. Có chuyện gì vậy?"

"Con quyết định sẽ là chính mình," tôi nói.

"À. Tốt. Ít nhất là như thế chứ. Thế sẽ tiếp tục thế nào đây con gái?"

Tôi ngồi xuống cạnh mẹ. "Con sẽ không tiếp tục che giấu mình là ai hay gia đình mình thế nào nữa. Với cả, hôm nay mẹ chở con đi học được không?"

"Bằng xe cô Meena?"

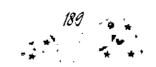
"Không, bằng xe Porsche đẹp của mẹ cơ."

Mẹ cười ngất. "Thế có chuyện gì với vụ hạ thấp quan điểm rồi?"

"Không phải con bây giờ," tôi nói. "Đấy là tháng trước rồi. Con đã nhận ra mình là chính bản thân mình, con chính là con. Con không thể dành cả đời để giả vờ làm một thứ không phải là con được. Con là Lia Axford, bố con là ngôi sao nhạc rock, và con tự hào về điều đó. Con đã dành quá nhiều thời gian áy náy vì cái sự là chúng ta sống sung túc và con có những thứ tốt đẹp. Kể từ giờ con sẽ tận hưởng nó. Tại sao lại không chứ?"

"Đúng rồi, tại sao lại không," mẹ nói. "Thế cái gì đã làm con thay đổi thế?"

"Chuyện dài lắm ạ. Chỉ là... con nhận ra mình có thể trầm lặng, nhưng không phải là vô hình. Không! Con sẽ chính là con và hạnh phúc về điều đó."

Mẹ mim cười. "Tuyệt vời. Giờ thì phải đi thôi không thì con muộn học mất."

Mẹ ra trước, còn tôi lấy chiếc Cartier của mình khỏi hộp và đeo vào tay. Rồi tôi tìm tấm thiệp Valentine của mình và cho vào túi để cho Cat xem. Tôi mặc chiếc quần jeans đẹp nhất và áo DKNY. Rồi tôi chuốt ít mascara, một chút son môi, xịt ít Cristalle. Tôi đã sẵn sàng.

Cat và Becca đã đang đợi ở cổng lúc mẹ chở tôi đến trường. Cat huýt sáo khi thấy tôi bước xuống xe.

"Hubba hubba," nó nói lúc mẹ bấm còi lái đi. "Tuyệt vời! Cậu không để xõa tóc thế này lâu lắm rồi đấy."

"Cám ơn..." tôi nói, và nhìn quanh. "Có thấy bóng dáng Kaylie đâu không?"

"Vẫn chưa thấy," Becca nói.

Tôi lấy thiệp Valentine ra cho Cat xem. Nó liếc nhìn qua và cười toe toét. "Một trăm phần trăm luôn," nó nói. "Squidge chẳng bao giờ giỏi giả chữ cả."

Tôi cười lại với nó. Tôi thật sự rất mừng vì tấm thiệp này là của Squidge. Anh ấy đã thích tôi mà chẳng nói gì.

"Hmmm, cậu và Squidge à?" Becca hỏi. "Cat có kể cho tớ nghe. Tớ thấy thế thật là tuyệt."

Tôi cười. "Tớ cũng thế."

Sau đó, chúng tôi lại đứng đợi. Và đợi. Cuối cùng thì chuông reo vào lớp.

"Có vẻ nó sẽ không xuất hiện, nhỉ?" tôi nói.

Becca lắc đầu. "Tớ không nghĩ nó sẽ đến."

"Cậu có sao không?" Cat hỏi.

"Chẳng sao cả," tôi nói, và thật sự là như thế. "Nó thiệt thôi chứ ai. Giờ bọn mình phải chạy thôi."

Bọn tôi vào sảnh vừa kịp lúc xếp hàng vào lớp. Chẳng thấy bóng dáng Kaylie đâu. Chỉ đến lúc vào tiết học đầu tiên thì Cat mới trông thấy nó, vẫn cùng với bọn Vô tính như mọi khi, và bọn nó đang vào lớp. Việc nó không xuất hiện ở cổng cũng chẳng làm tôi mảy may lấy làm phiền. Tôi đã vẫy cờ trắng và nó chọn cách lờ đi. Tốt thôi. Trong lúc chờ thầy Riley, giáo viên toán của bọn tôi vào lớp thì Cat, Becca và tôi

sang tám với Laura, Sunita và Tina, đầu kia lớp là chỗ bọn Vô tính đang túm tụm.

"Cat kể cho bọn tớ nghe về cái e-mail rồi," Sunita nói. "Các cậu giỏi đấy. Nhưng phe kia không có động tĩnh gì à?"

"Chẳng có gì. Mà tớ cũng chẳng quan tâm," tôi nói. "Không một chút nào."

"Nhưng hình như nó thì có đấy," Laura nói và liếc về phía Kaylie. "Nó trông kinh như là cả tuần không ngủ ấy."

"Thế thì tốt," Tina nói. Giờ thì nó cũng biết mùi rồi đấy.

"Dù vậy tớ nghĩ cậu đúng," Laura nói. "Không phải là tớ vẫn còn sợ nó hay gì cả, nhưng cũng không muốn trả thù nữa. Cũng như cậu, tớ muốn bỏ đi và tiếp tục sống. Kết với những người bạn tớ có và chẳng mắc gì mà nghĩ về nó nữa. Tớ ghét tất cả những trò tệ hại đó."

Tuyệt, tôi nghĩ thầm khi nhìn quanh. Trong khối của tôi có mấy đứa thật dễ thương, tôi sẽ rủ bọn nó tới chơi để hiểu nhau hơn.

"Nào, tất cả về chỗ," thầy Riley nói.

Buổi học sáng trôi qua, tôi có liếc qua Kaylie

vài lần nhưng nó cứ cúi gằm mặt xuống suốt cả buổi, như kiểu không muốn nhìn thấy ai hết. Trông nó thật tệ, nhưng không ra cổng và vào lớp cùng bọn tôi chính là quyết định của nó chứ ai. Tôi vẫn hoàn toàn chẳng thấy khác gì cả. Nó không muốn thay đổi nhưng tôi thì có. Tôi cảm thấy như tất cả thử thách này đã khiến tôi mạnh mẽ hơn, và quyết tâm thành thật với chính mình và các bạn càng vững chắc hơn, và dành thời gian của mình để hiểu hơn những người tôi thật lòng yêu quý. Chiến dịch của Kaylie đã kết thúc, và nếu có bắt đầu lại nữa thì nó cũng không thể động đến tôi được.

Hôm đó, hết giờ học, như thường lệ, tôi ra ngoài chờ người đến đón. Lúc tôi đang đứng chờ thì nhận được tin nhắn. Ôi chà chà, tôi nghĩ bụng lúc kiểm tra tin nhắn, biết đâu Kaylie còn muốn bồi thêm cú nữa... Nhưng không phải của Kaylie mà là của Squidge.

"Lát nữa gặp nhau nhé?"

Tôi trả lời. "Vâng."

"Gặp anh ở cuối đường nhà em lúc 7 giờ."

"OK."

Không biết anh ấy muốn gì nhỉ, tôi cố đoán và có một cảm giác như là thấy trước, rất khó tả.

Squidge đến đón tôi trên chiếc xe máy lọc xọc của mình.

"Thế mình đi đâu bây giờ?" tôi vừa hỏi vừa leo lên đằng sau.

"Rame Head," anh trả lời.

"Nhưng trời tối rồi mà."

"Anh biết."

Chúng tôi cứ im lặng mà đi, tôi không hiểu tại sao giờ này anh ấy lại muốn đến đấy, đâu không thể xem cảnh gì được nữa. Nhưng dù sao thì đó cũng không phải là điều tôi bận tâm cho lắm. Tôi đang ở một mình với Squidge, và thế là đủ.

Mười phút sau, Squidge dùng xe tại một cánh đồng gần bán đảo, rồi anh tháo túi xách móc ở đằng sau xuống.

"Gì trong đấy mà trông có vẻ nặng thế?" tôi hỏi.

"Rồi em sẽ thấy," anh nói và lôi ra một cái áo khoác có mũ trùm. "Đây, em mặc cái này vào. Lên đấy lạnh đấy."

Tôi khoác thêm ra ngoài rồi Squidge thắp đuốc dẫn đường. Chúng tôi đi băng qua đồng, đến ngọn đồi nhỏ có nhà thờ, rồi bắt đầu con đường dốc lên những bậc thang gỗ để lên nhà thờ trên đỉnh đồi.

"Cẩn thận đấy nhé," Squidge nói và soi đuốc cho tôi thấy đường. "Em bám vào thanh vịn mà đi."

"Đừng lo, em đang bám đây rồi," tôi nói. Ngoài ánh sáng từ cây đuốc thì trời tối đen như mực, chẳng có cột đèn, chẳng có bóng đèn, nhưng lạ là tôi chẳng hề thấy sợ - chỉ tò mò thôi. Tôi nhìn lên bầu trời. Tối nay trời thật trong, tôi có thể nhìn thấy cả triệu vì sao.

Khi lên đến nơi, Squidge dẫn tôi sang bên hông nhà thờ. "OK, ở yên đây và nhắm mắt lại, khi nào anh bảo thì mở mắt ra."

Tôi làm y như thế. "May là em tin anh," tôi nói

Squidge cười, vẻ hơi lạ lùng, rồi tôi nghe tiếng anh ấy vào trong nhà thờ. Anh ấy đang làm gì thế nhỉ?

Một lát sau Squidge quay lại và cầm tay tôi. "Đi theo anh nhưng đừng mở mắt ra vội."

Anh dẫn tôi vòng qua hông nhà thờ, rồi vào trong. "OK," anh nói, "giờ em mở mắt ra được rồi."

Tôi mở mắt ra và há hốc cả mồm. "Wow! Đẹp quá!"

Nhà thờ này nhỏ xíu, chỉ cỡ chừng 12m vuông, có ba lỗ hổng ở trên tường, có lẽ từng là ba cái cửa sổ. Bên trong toàn là đá xám, kể cả sàn cũng thế, nếu trước đây nó có lát liếc gì thì cũng bong lâu lắm rồi. Thường thì trong này rất lạnh và ẩm thấp, nhưng tối nay thì trông như nơi huyền bí nhất thế giới. Thứ nặng nặng mà Squidge đựng trong ba lô là nến và cả đèn ngủ. Rất nhiều. Anh ấy đã xếp chúng đầy trên sàn nhà và bệ cửa sổ, bây giờ chúng đang tỏa một ánh sáng vàng dịu dàng lắm.

"Chắc chắn ngày xưa nơi đây phải trông như thế này," Squidge nói. "Tưởng tượng đến một buổi lễ ở làng này trước khi có bóng dáng đèn điện thì thế nào."

"Thật kinh ngạc," tôi trầm trồ. "Bầu không khí thật đáng kinh ngạc. Như Giáng sinh ấy."

Squidge lấy một cái chai bẹt ra khỏi túi. "Tiếp

tế đây," anh nói. "Anh nghĩ có thể mình sẽ thích một thứ gì đó ấm áp. Một tách trà nhé, thưa linh mục?"

Tôi cười và cầm lấy chiếc cốc anh ấy đưa.

"Thật ra thì đấy là socola nóng," anh nói. "Ngon hơn trà nhiều."

"Sao anh lại làm thế này, Squidge?"

Squidge nhún vai. "Mỗi lần anh đến đây đều có cảm giác rất đặc biệt, như có thêm sinh lực vậy. Người dân địa phương nói rằng ở đây có rất nhiều mạch rất mạnh hội tụ..."

"Mạch cái gì cơ?"

"Đó được cho là những đường từ tiền sử nối những điểm nổi bật, như là nhà thờ hay là nghĩa địa. Stonehenge, hay các bãi cột cự thạch khác đều nằm trên mạch cả. Em cũng có thể nói tương tự như sông mang nước, thì những mạch này mang năng lượng tốt, đó có thể là lí do mà ngày xưa người ta thường đến đấy để cúng bái, để xin lấy điềm lành ấy mà. Với lại anh cũng luôn muốn lên đây vào buổi tối. Anh thường cố gắng hình dung ngày xưa ở đây trông thế nào, nên là anh nghĩ đã tái tạo lại được."

Tôi nhìn quanh ngôi nhà thờ nhỏ xíu đang tắm trong ánh sáng vàng dịu của nến và đèn mờ. "Rất huyền bí," tôi nói. "Năng lượng rất tốt. Mỗi lần đến đây em cũng luôn cảm thấy như thế, giống như vừa được thay pin ấy, anh hiểu em nói chứ."

Anh gật đầu. "Anh đang có ý định ngày nào đó sẽ quay phim ở đây. Có thể là vài cảnh xưa xưa. Em có thể đóng vai chính nếu thích."

"Trời, em không biết diễn gì đâu. Lần duy nhất em đóng vai chính là hồi năm tuổi, em đóng vai Mary trong kịch về Chúa ra đời và hoàn toàn không nhớ tí lời thoại nào hết. Từ đó tới giờ em toàn trong đội hợp xướng thôi à."

"Lúc đấy em mới năm tuổi thôi mà," Squidge nói. "Chắc chắn là em rất dễ thương. Hồi còn nhỏ anh cũng có đóng kịch đấy, mà đóng vai con lừa."

Tôi cười. "Lúc nào anh cũng chắc chắn về điều mình muốn làm thế à? Làm đạo diễn phim ấy?"

Squidge lại gật đầu. "Đại để thế. Ban đầu thì anh chụp ảnh, rồi bố cho anh một cái máy quay và anh dính với nó từ đó đến giờ."

"Anh không bao giờ muốn là diễn viên, luôn luôn là đạo diễn à?"

"Ù, như thế anh có thể tạo khuôn cho bộ phim, chọn địa điểm, và nhiều thứ nữa. Địa điểm là rất quan trọng, phải đúng nơi, đúng lúc cho một bộ phim."

"Thế địa điểm kiểu như thế này thì phù hợp với gì?" tôi hỏi. Trong suy nghĩ của tôi, nơi này hoàn hảo cho một cảnh lãng mạn. Không biết anh ấy có nghĩ như thế không.

Squidge hơi mim cười, nhìn vào mắt tôi và nghiêng người về phía tôi. Tôi cảm thấy ngực mình thắt lại, và trong một khoảnh khắc, tôi đã nghĩ anh ấy sắp hôn mình. Nhưng anh lại ngả ra sau và khoảnh khắc đó trôi qua. "Cho thứ gì đó hay ai đó rất đặc biệt," anh nói. "Nhưng chọn địa điểm không chỉ cho phim không thôi đâu."

"Là sao?"

"Có lẽ vì niềm đam mê làm phim đã làm anh nghĩ về nhiều thứ. Có những điều tương tự trong cuộc sống. Cuộc đời là do mình tạo ra, cũng như một bộ phim là do đạo diễn làm ra."

"Anh giải thích đi."

"Anh nhìn cuộc đời mình giống như đang làm một bộ phim vậy. Giống như là chiếc camera đã bắt đầu bấm máy từ lúc em vừa sinh ra đời, từ góc nhìn của em, một cái nhìn hoàn toàn độc nhất trong vũ trụ này, góc nhìn của em. Nhưng đó chưa phải là tất cả. Trong một bộ phim có vai nữ chính, vai nam chính, thình thoảng có vai phản diện, các vai quần chúng này nọ, vân vân. Trong cuộc đời, em đang làm bộ phim chính em. Em đóng vai chính, cũng như anh là vai chính trong bộ phim của anh. Em có vai phản diện trong phim của mình, Kaylie O'Horrible. Vấn đề là, chúng ta có thể chọn kịch bản sẽ tiếp diễn như thế nào. Anh đang dần dần hiểu được nhiều hơn. Em sẽ đóng vai anh hùng, hay một người mất tất cả, đó là lựa chọn, giống như trong kịch bản vậy. Em tự tạo lời thoại cho mình, phản ứng của mình... Trong bộ phim của mình, em là nhà biên kịch, nhà..."

Tôi cười. "Em hiểu rồi – nhà biên kịch, nhà sản xuất, đạo diễn. Cuối phim thì sẽ có chạy chữ là: Đời tôi, diễn viên Lia Axford, Cat Kennedy, Becca Horward..."

"Chính xác. Em chọn họ vào vai những người

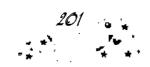

bạn," Squidge nói. "Em chọn cả địa điểm, cốt truyện, sở yêu sở thích, tất cả."

"Em thích thế. Người sáng tạo nên bộ phim chính mình."

"Và những máy quay vẫn đang hoạt động," Squidge tiếp tục, "sau đôi mắt em, nhìn thấy tất cả từ góc nhìn của em, vì thế em cũng là người quay phim nữa. Em chọn tập trung vào cái gì, zoom vào chi tiết gì, làm mờ ở đâu..."

Ôi, ngay lúc này em đang zoom vào mồm anh đang nói, tôi nghĩ thầm. Mọi người ở trường cho Jonno là đẹp trai nhất trường – còn tôi thì nghĩ là Squidge. Khuôn mặt anh hấp dẫn hơn nhiều. Nhưng không chỉ có khuôn mặt, tôi nghĩ trong khi ngắm Squidge. Còn là cách vẻ mặt anh sáng lên khi nói chuyện. Cả phong cách nữa. Tôi yêu cái áo khoác da đen dài mà anh mặc. Nó làm anh trông rất kul. Anh nói là lựa chọn. Vậy Kaylie quá kinh khủng với tôi có phải là lựa chọn của tôi? Cũng có thể, phần nào, bởi vì tôi đã rơi vào một phần trong phim của nó, mà nó chọn tôi làm vai nạn nhân. Hết rồi bạn nhé, tôi đã quay lại làm chủ bộ phim của mình và tôi muốn một vai hay hơn.

"Em đang nhìn anh chằm chằm đấy,"Squidge cười.

"Ôi, xin lỗi, em chỉ đang nghĩ..."

"Về chuyện gì?"

"Về lựa chọn. Thời gian vừa rồi của em khá là kỳ cục. Em đã nghĩ là mình không thấy có nhiều lựa chọn. Nhưng anh nói đúng, thật ra là em có, em được quyền chọn cách đáp lại. Như người ta vẫn nói ấy, bơi hoặc chìm. Lúc đấy em đã chìm một lúc, và bây giờ em chọn phải bơi. Em đã để cho Kaylie chiếm thế mạnh trong phim của mình, nhưng giờ," tôi cười, "nó đã bị sa thải. Em không muốn nó xuất hiện trong phim của em nữa. Nó có thể vào vai quần chúng trong cảnh nền ở trường, và chắc chắn không có lời thoại."

"Tốt," Squidge nói.

"Buồn cười thật đấy, bởi vì mọi chuyện đều bắt đầu sau trò Thách, Hứa, Hôn hay Thật," tôi nói. "Nhớ ngày Valentine mà Becca bảo bọn mình phải hôn một người rồi bắt em phải hôn Jonno không?"

Mặt Squidge sa sầm xuống một chút. "Ù, vai nam chính của em. Thế nào rồi?"

"À. Em nghĩ là phải tuyển lại diễn viên. Em là đạo diễn phim mà, em có thể làm thế đúng không?"

Squidge lại tươi tỉnh trở lại. "Chắc chắn rồi. Jonno có biết là cậu ta đã bị loại chưa?"

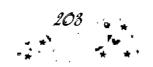
Tôi lắc đầu. "Em vẫn chưa viết được lời thoại cho cảnh đó, nhưng em định sẽ thực hiện nó trong vài ngày tới, và sẽ bảo với anh ấy, lần sau, khi gặp nhau."

Sau tối hôm nay, tôi chắc chắn hơn bao giờ hết là mình phải chia tay với Jonno. Tôi chỉ mới ở bên Squidge một thời gian ngắn nhưng anh ấy quá thú vị, anh ấy thật sự nghĩ về nhiều thứ, và chẳng hề đả động đến bóng đá.

"Nhưng quên Jonno một lát đi. Nhân tiện nói về tối Valentine, anh chưa thực hiện lời thách đố của mình. Anh bảo là sẽ làm vào lúc anh chọn."

Squidge im lặng giây lát. "Anh sẽ làm khi nào đúng lúc."

Tôi thật sự muốn anh ấy hôn tôi, tôi chưa bao giờ cảm thấy vậy trước đây. "Thế lúc nào thì đúng?"

Squidge làm điều này thật kỳ diệu. Mắt anh cười, rồi anh nhìn xuống sàn. "Đúng người đúng lúc," anh nói, rồi ngẩng lên nhìn vào mắt tôi. "Chuyện này không vội được. Nó giống như một quả lê ấy mà – ăn quá sớm sẽ chẳng thể nào ngon như lúc nó chín vừa."

Tôi cảm thấy hơi nhộn nhạo. Nếu anh ấy đang chờ tôi, thì tôi đã sẵn sàng. Không nghi ngờ gì nữa - tôi chưa từng bao giờ cảm thấy như thế này với một chàng trai, chưa bao giờ kể cả với anh Michael bạn của Ollie. Cảm giác rất khác. Đặc biệt. Tôi cảm thấy rất sống động. Vừa kích thích, như là tôi vừa uống mười cốc cà phê, mà cũng vừa bình tĩnh đến lạ lùng, cùng một lúc. Cuộc đời do mình tạo ra, Squidge đã nói thế. Mình có thể lựa chọn cho bộ phim tiếp diễn như thế nào. À, tôi chọn cách không nhút nhát nữa. Tôi muốn một vai diễn nhộn hơn trong bộ phim của chính mình. Nhưng anh ấy đã sẵn sàng cho cảnh quay tiếp hay chưa? Vì Squidge vẫn đang nhìn vào mắt tôi, tôi tự hỏi, làm sao để đẩy nhanh quá trình này đây.

"Chà, mùa đông qua rồi nhỉ," tôi nói. "Xuân đang đến, rồi hè đến. Là lúc cho mọi thứ chín muồi, em đã nói thế đấy."

Tôi hít một hơi, rồi bước về phía anh, và dịu dàng quàng tay lên cổ anh. Anh đặt tay nhẹ trên eo tôi, kéo tôi lại gần, rồi...

Nhạc nền nổi lên, camera được kéo ra xa, cảnh mờ dần.

Hết phim.

À, phim của tôi đấy. Tôi có thể làm được. Và tôi nghĩ, chắc mọi người cũng đã đoán được điều gì xảy ra tiếp theo...

Wue lue

	Ngày Valentine	7
2	Người hâm mộ bí mật?	17
3	Điệu Disco	27
4	Tiệc tùng	41
5	Dính chấu	51
6	Mỗĩ lúe một tệ	65
7	Cuộc hẹn đầu tiên	77
8	Thu rée	93
9	Thương lượng	105
10	Ngôi sao và kẻ hết thời	117
	Trở nên vô hình	125
12	Nån	133
13	Thầy tu và kỹ nữ	140

14	Đòn euối cùng	150
15	Kính hoàng kịch	158
16	Những người bạn tốt	169
F	Cò trắng	182
18	Nụ hôn	188